

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

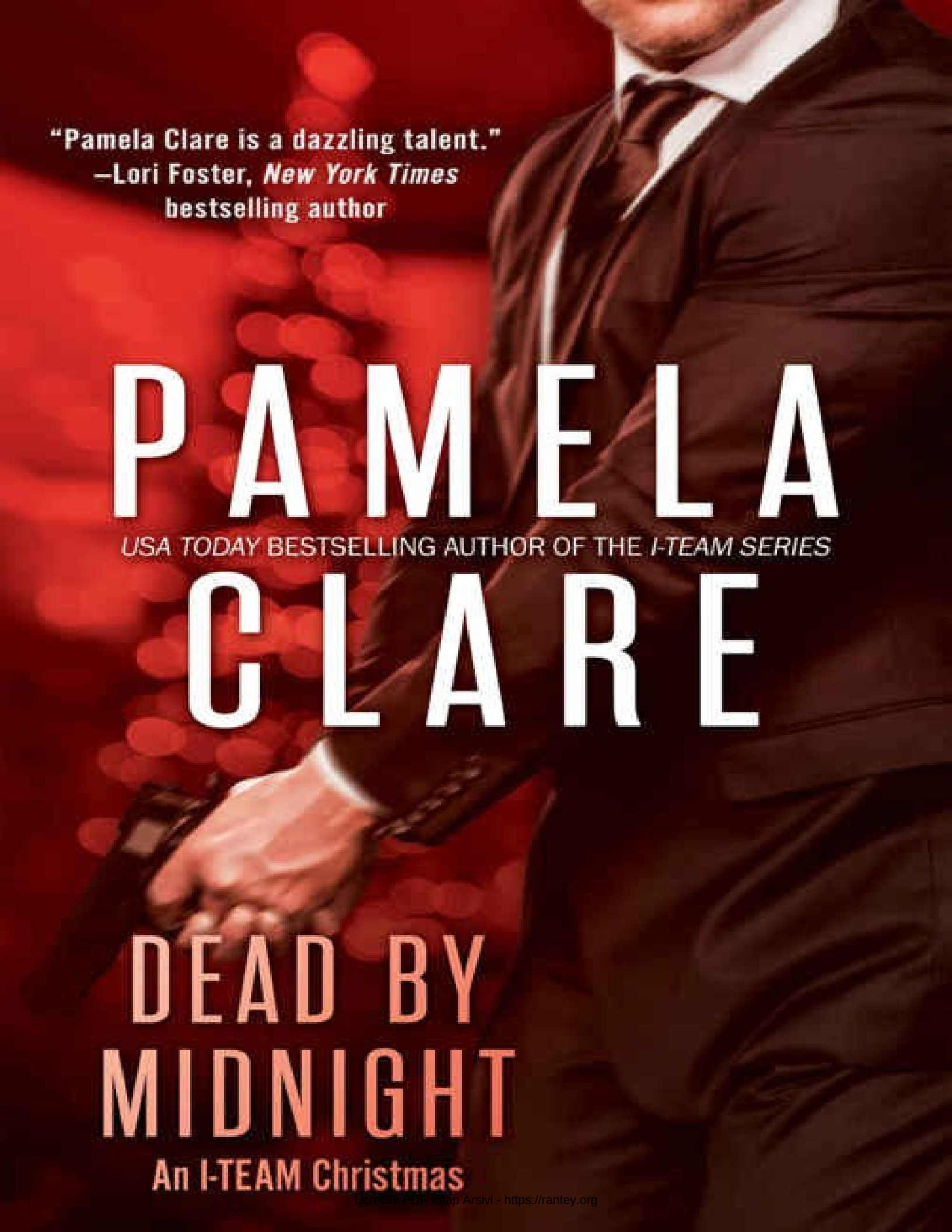
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Pamela Clare is a dazzling talent."

—Lori Foster, *New York Times*
bestselling author

PAMELA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF THE *I-TEAM* SERIES

CLARE

DEAD BY
MIDNIGHT

An *I-TEAM* Christmas

GECE YARISINA KADAR ÖLÜ

I-TEAM NOELİ

PAMELA CLARE

LEAP DAY PRODUCTIONS

İÇİNDEKİLER

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Teşekkür

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm

Pamela Clare'in diğer
kitapları Yazar Hakkında

DEAD BY MIDNIGHT

An I-TEAM Christmas

GECE YARISINA KADAR ÖLÜ

Bir I-Takımı Noel'i

Pamela Clare tarafından yayınlandı, 2015

Kapak görselleri için krediler

Tabancalı Adam: Dönem Görüntüleri Arka

Plan: Nattapong Sirilappanich/Depositphotos.[com](https://www.depositphotos.com)

Kapak tasarımı: Carrie Divine/Seductive Designs

Telif Hakkı © 2015 Pamela Clare tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir benzerlik yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formatta dağıtılamaz. Lütfen katılmayın veya Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmek. Kimseden bedavaya çalışması beklenmemelidir. Eğer sanatı destekliyorsanız yasadışı dosya paylaşımına katılmak.

ISBN-10: 099037713X

ISBN-13: 978-0-9903771-3-9

 Vellum ile oluşturuldu

Bu kitap, dünyanın dört bir yanındaki terör kurbanlarına ve terörle mücadele eden cesur kadın ve erkeklere adanmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Michelle White, Jackie Turner ve Shell Ryan'a çok teşekkürler,
Kim Eckenrode ve Pat Egan Fordyce'a bu roman üzerinde çalışırken yaptıkları yazım hataları ve geri bildirimleri için teşekkür ederim.

Andrea Ferrer'e Kolombiya İspanyolcası konusundaki yardımları için kocaman bir kucak ve teşekkürler.

Christopher Wu'ya beni güldüren çılgınca şeyler söylediği ve hikayenin bazı kanun uygulayıcı unsurları hakkındaki geri bildirimleri için teşekkürler. Pilot uzmanlığı için Benjamin Collins'e teşekkürler. İkiniz de benim oğlum gibisiniz. Bir zamanlar küçük çocuklardınız. Şimdi kitaplarımda bana yardım ediyorsunuz. Ne kadar güzel değil mi?

Sevgili oğlum Benjamin Alexander'a bitmek tükenmek bilmeyen desteği, ateşli silahlar konusundaki uzmanlığı ve bu kitabın zamanında çıkmasına yardımcı olduğu için özel teşekkürler. Sen olmasan ben ne yapardım?

Ayrıca, Hostage Rescue Team serisindeki ateşli alfaların bir süreliğine I-Takımı adamlarımla oynamasına izin verdiği için harika ve zeki Kaylea Cross'a teşekkür etmek istiyorum. Sizinle çalışmak çok eğlenceliydi.

Son olarak, geçtiğimiz on yıl boyunca I-Takımı serisini bu kadar başarılı kılan dünyanın dört bir yanındaki binlerce okuyucuya teşekkür ederim. Bunlara olan sevginiz karakterler bana ilham verdi, bir yazar olarak içimdeki en iyiyi ortaya çıkardı ve hikayelerini paylaşmayı böyle bir macera haline getirdi. Bu kitap sizin için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Denver Şehir
Merkezi 19 Aralık
14:10

Gabe Rossiter altın damask örtünün üzerine uzandı ve Kat'in fermuarını açmasını, kışını yataktan kaldırmasını izledi. pantolonunu ve boxer külotunu indirdi, aleti çoktan sertleşmişti. "Acelen mi var?"

Kesinlikle öyleydi.

"İki hafta oldu." Ellerini onun ellerine bastırdı Denge için göğsüne bastırdı ve üzerine çıktı; parti elbisesi, hortumu ve külotu protez bacağına yanındaki sandalyeye savruldu.

"İki hafta ve iki gün." Günleri banyolarının duvarına bir mahkûm gibi kazımak, iki -yakında üç olacak- küçük çocuğun ebeveyni olarak istemsiz bekârlıklarının bir kaydını tutmak istiyordu.

Hakkını teslim etmeliydi. Bu iyi bir fikirdi. Çocukları Kat'in amcası Allen ve karısına bırak. Palace Hotel'de bir oda tutarak Kat'e sürpriz yapın. Biraz al gazetenin yıllık sıkıcı tatilinden önce

Parti. Yeni bebek gelmeden önce karısıyla bir gece -tüm bir gece- baş başa geçirdi.

Parmakları sütyeninin kopçasını buldu ve dantelli kumaşı açarak, meme uçları koyu renk olan gür göğüslerini ortaya çıkardı.

Hamilelik. Ağırlığını ellerine aldı, başparmaklarıyla kadifemsi uçlarını okşadı, kadının içinden geçen titremeden memnun oldu.

Göğüslerini ellerine daha da bastırdı, gözlerini kapattı, meme uçları gerildi. Kendini oyuna bıraktı ve bundan en az onun kadar zevk aldı. Nefes alış verişini inlemelere, sonra da yumuşak inlemelere dönüşerek onu daha da sertleştirdi.

Bir eliyle aşağı uzanıp klitorisini okşadı.

"Evet." Başını geriye düşürdü, uzun, siyah saçları adamın kalçalarını gıdıklıyordu, yuvarlak karnının kıvrımını ona dişiliği, onu onun gözünde daha da seksi yapıyordu. "Çok güzelsin."

Ama onu duyamayacak kadar kendini kaybetmişti. Güzel.

Kalçaları hareket etmeye başladı, istemsiz küçük sarsıntılar ona hızla orgazma doğru ilerlediğini söylüyordu, nefesi tatlı küçük inlemelerle çözülüyordu. Sonra başını yukarı kaldırdı, ve gözbebekleri büyüyerek ona baktı. "Seni içimde istiyorum. Şimdi."

Evet, bu çok iyi bir fikirdi.

Gabe onun sikini kavradı ve kendini yukarı kaldırıp üzerine indirirken tuttu, hepsini sıkı, ıslak sıcaklığının içine aldı.

Oh, evet.

Zevk içinde sarsıldı ve gözleri kapandı.

Bir anını bile kaçırmak istemeyerek onları tekrar açtı.

"Gabe." Adını fısıldadı, hareket etmeye başladığında gözleri kapanıyordu, kalçaları ona karşı sallanıyordu.

İtme dürtüsüyle savaştı, kendini hareketsiz tutmaya, onun kendisinden ihtiyacı olanı almasına izin vermeye zorladı.

Tanrım, onu seviyordu - onu seviyordu, ona değer veriyordu, ona ihtiyacı vardı. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi ama onu neredeyse dört yıl önce onunla evlendiğinde sevdiğinden daha çok seviyordu. Onu kendinden kurtarmış, hak etmediği halde onu affetmişti. Ona çocuklar vermişti. Hayatına yeniden neşe getirmişti.

O hayattı.

Kendini yere bırakırken nefesi kesik kesik geliyordu. Gözleri kapalı, tırnakları adamın göğsüne batıyor, kalçaları adamın kalçalarını sıkıca kavriyordu. Kadın bir çığlıkla boşaldı, sırtı kamburlaştı, iç kasları onun etrafında kenetleniyordu. O da kendini inlerken buldu, o kadar tahrik olmuştu ki taşaklarının patlayabileceğini düşündü.

Onunla kaldı, ona zevkin tadını çıkarması için zaman verdi, içindeki spazmlar yavaşça azaldı, onun nefes alış veriş yavaş yavaş normale dönüyordu. Vücudundaki gerilim azalıp onu neredeyse gevşek bırakırken onu izledi.

Gözlerini açtı ve ona nabzını hızlandıran bir gülümseme verdi.

"Tekrar hoş geldin, güzelim." Uzandı ve kızın yanağındaki saçları fırçaladı.

Güldü ve avuçlarını adamın göğsüne kaydırđı. "Buna ihtiyacım vardı."

Sırıttı, kalçalarıyla küçük bir hamle yaptı, siki Ağrıyordu ve hâlâ içine gömülüydü. "Geldiğı yerde daha fazlası var."

"Mmm. Umarım öyledir." Kendini adamın üzerinden kaldırdı, adamın siki serbest kaldı, boyu kadının ıslaklığıyla parlıyordu.

Gabe, kızın dönüp ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesini izledi ve ona şehvetini kamçıl原因 bir arka görüntü verdi Karnına doğru. Dizlerinin üzerine kalktı, arkasına geçti ve onu okşadı. Ve sonra sadece tadına bakmak zorunda kaldı.

KAT, Gabe'in dilinin sıcak darbesiyle şoka girerek irkildi. Ama onu nasıl seveceğini çok iyi biliyordu. Dilinin fiskeleriyle onunla alay etti, ağzıyla iç dudaklarını yakaladı, klitorisini emdi, bir tatlı his diğeriyle çarpıştı. "Oh, evet."

Adam inledi, ses kadının içinde titreşiyordu. "Tadın çok güzel."

Kadın tamamen uyarılana ve ağrıyana, erotik zevk içini titretene kadar saldırısını sürdürdü. Sonra arkasındaki pozisyona geçti ve bacaklarını daha geniş açtı, onu tekrar içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Tek ve yumuşak bir hamleyle kızın içine girdi ve adını inletti. "Kat."

Birbirlerine o kadar mükemmel uyuyorlardı ki, iki yarım mükemmel bir bütün oluşturunuyordu. Aleti onu doldurdu, gerdi, okşadı rahminin ağzına kadar her santimini okşuyor, elleri sırtının derisini, kalçalarını, kalçalarını okşuyordu. Ona doğru eğildi, bacaklarının arasına uzanarak klitorisini okşadı, dudakları omuzlarına sıcak öpücükler kondurdu, aralarındaki aciliyet artmaya başladıkça kalçaları daha hızlı itmeye başladı.

Kendini onun sevgisine teslim etti, dünyasında ondan başka hiçbir şey yoktu, vücudu onunkinden sihir yaratıyordu, mutluluk onu akılsız bırakarak başka bir orgazma doğru ilerliyordu. Bu çok iyi hissettirdi... çok iyi... kaygan vuruştan sonra vuruş... onu germek, onu doldurmak... o tatlı acıyı beslemek.

Ve sonra oradaydı, cennet ile yeryüzü arasında bir yerde asılı kalmış, başka bir doruk noktasının ısıltılı kenarında geziniyordu. Nefesi kesildi... ve mükemmel bir mutluluk dalgasıyla tekrar boşaldı, zevk gözlerini kamaştırıyordu.

Bağırdı, anadili Navajo dilinde neredeyse tutarsız bir dizi kelime içinden fişkırdı ve en önemli kelimelerle son buldu. "Ayor anosh'ni!"

Seni seviyorum.

Evet, onu seviyordu - bu adamı, sevgilisini, yarı tarafını. Onu doğduğundan beri seviyor olabilirdi.

ikisi birbirleri için yaratılmıştı.

"Kat." Ritmini koruyarak onun adını fısıldadı. Dudakları kadının sırtında sıcak öpücükler bırakarak onun zevkini kalıcı hale getirdi.

Her zaman onun zevkini ön planda tutardı ama şimdi kendi zevkine sahip çıkma zamanıydı. Elleri onun kalçalarını kavramak için hareket etti, ve kendini bıraktı, kadının içine girene kadar hamleleri daha da hızlandı. Parmakları kalçalarına saplandı, nefesi kesildi, kendini tutma çabası paramparça oldu.

Bir iniltiyle boşaldı, birkaç güçlü vuruşla bitirdi ve kendini onun içine döktü. Bir an için, onlar Öylece kaldı, bedenler hâlâ birleşmiş, kalpler hâlâ çarpıyor, tuz ve misk kokuları birbirine karışmış bir şekilde kafasını dolduruyordu.

Sonra Gabe onu kendine doğru çekti, kollarının arasına aldı, başları kalın yastıklara yaslandı. Gabe onun arkasında kendini çok sağlam hissediyordu, vücudu sert ve güçlüydü. Ve bir süre için

Durgunlukta birlikte uzanıp anın tadını çıkarırken, parmak uçları kadının teninde çizgiler çiziyor, kalp atışları yavaşlıyordu.

"Şu lanet parti ne zaman başlıyor?" Sesi derin ve boğuktu.

Komodinin üzerindeki saate baktı ve saatin neredeyse beş olduğunu gördü. "Yedi."

"Ya modaya uygun bir şekilde geç giriş yaparsak?"

Kollarında dönerek ona baktı ve bacaklarından birini onun kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Geç kalamayız. Matt, Holly'yi de yanında getiriyor."

"Ciddi misin?"

"Evet." Gülümsemekten kendini alamadı.

Gabe kıkırdadı. "Bunu neden kaçırmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Bu bize hâlâ neredeyse iki saat kazandırır."

"İki saat." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve gülümsedi. "Eminim o zamana kadar meşgul olmanın bir yolunu bulabiliriz."

18:30

MARC HUNTER dolaptan siyah bir kravat seçti ve Sophie'ye döndü. Bir randevuya çıkmalarını diledi. bu aptal tatil partisine gitmek yerine, çünkü- Kahretsin, yemek için yeterince iyi görünüyordu. Siyah boncuklu ipekten bir kokteyl elbisesi kıvrımlarına yapışmış, çilek sarısı saçlarını burarak toplamıştı. Ama hayır, bu güzelliği boşa harcayacaklardı. ve tüm o seksiliği gazetede okudum. "Her yıl bu lanet partiye gitmeyeceğimize yemin ediyorum. Gelecek yıl yine gideceğiz ama her yıl gidiyoruz. Paraya ihtiyacımız yok."

Gazetenin yayıncısı geleneksel olarak partide bayram ikramiyesi dağıtırdı.

katılmaları için personele şantaj yapıyordu. Partiye gelmeyenler ilk maaş çeklerini alana kadar beklemek zorundaydı.

Ocak ayında ikramiyelerini almak için. Çoğu insan sevdiklerine Noel hediyesi almak için bu çeke bel bağlardı. Ama Marc, Denver Polis Departmanı'nın SWAT ekibinin başkomiseri olarak iyi bir maaş kazanıyordu. Maaş çekiyle geçinmiyorlardı.

Sophie ona gülümsedi, kravatı elinden aldı ve onunla çalışmaya başladı. "Matt misafir olarak Holly'yi getiriyor ve Tom'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Marc doğru duymamış olmalıydı. "Matt Holly?"

Sophie başıyla onayladı. "Nick biliyor mu?"

Nick Andris, Holly'nin neredeyse bir yıllık kocasıydı. Eski bir CIA paramiliter subayı olan bu adam, zavallı Matt Harker'ın karısını arzuladığını düşündüğü anda onu alaşağı ederdi.

Sophie gözlerini devirdi. "Tabii ki biliyor. Bu gece

meşgul, önemli bir toplantısı var. Bu gece meşgul, önemli bir toplantısı var.

Holly'nin partiyi basması komikti."

"Tom'u onu dışarı atmaktan ne alıkoyacak?"

"Bu bir tatil partisi. Bilirsiniz, dünyada barış, insanlar için iyi niyet, Tanrı hepimizi korusun." Tülbentini düzeltti düğüm attı ve sıkıca bağladı. "Ayrıca, olay çıkarıp yeni yayıncıyı utandırmak istemez."

Marc ikna olmamıştı. "Tom ne zamandan beri olay çıkarmayı önemsiyor?"

"Yayıncı ona I-Team'in çok pahalı olduğunu ve bütçeden kesilebileceğini söylediğinden beri."

Marc karısının ellerini tuttu. "Ne oldu? Bu ne zaman oldu?"

I-Team - ya da Araştırma Ekibi - gazetenin kadrosundaki en iyi muhabirlerden oluşuyordu. Büyük hikayeleri ortaya çıkaran eski moda kazılar yapıyorlardı.

ve eyalet yasalarını değiştirdi. Marc'ı hayatının geri kalanını bir hapisane hücresinde geçirmekten kurtaran Sophie'nin I-Team muhabiri olarak yaptığı çalışmaydı.

Elini kravatında gezdirdi ve düzeltti. "Tom Pazartesi çünkü I-Takımı toplantısında bize bundan bahsetti."

Marc parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Neredeyse Noel geldi. Seni endişelendirmek istemedim. Ayrıca, gerçekleşmeme ihtimali olan bir şey için üzölmek mantıklı değil."

Onu kollarının arasına aldı. "Hey, ben senin kocanım, unuttun mu? Böyle şeyleri benden saklama. Yükün yarısını taşımak benim işim."

Onu endişelendirenin gelir kaybı değil, sevdiği bir işi kaybetme ihtimali olduğunu biliyordu. Tanrı biliyordu ki patronunun sikine katlanmak için işini sevmesi gerekiyordu.

Marc, Tom Trent'in çalışanlarına davranış şeklini hiç umursamamıştı.

Sophie onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu düşünmek istemiyorum.

Bu gecenin tadını çıkaralım."

Marc dolu SIG P239'unu aldı ve özel deri cep kılıfına yerleştirdi, ardından her ikisini de rozetiyle birlikte pantolonunun cebine soktu. "Rossiter geliyor mu?"

Sophie odayı geçti ve elbisesine uyması için aldığı ışıltılı siyah çantayı eline aldı. "Evet, tabii ki Elbette."

Bu da bir şeydi. Bir zamanlar park bekçisi olarak kolluk kuvvetlerinde çalışmış olan Rossiter'la sohbet edebiliyor, son gelişmeleri konuşabiliyor ve dertleşebiliyorlardı. Birlikte gvendenydiler.

"Ve Marc, tahmin et partiye başka ne gelecek?"

Marc, Sophie'nin elbisesini kaldırdığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

İpek ve parıltının altında siyah çoraplar, siyah dantel jartiyerler giymişti ve başka hiçbir şey yoktu. Nefis poposu, kalçalarının arasındaki tüm o tatlı küçük dişi parçalarla birlikte çıplaktı.

Vay anasını.

Marc'ın nabzı hızlandı, kanı kasıklarına doğru akmaya başladı.

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılırken, elbisesinin siyah dantelini yerine yerleştirdi. "Geliyor musun?"

Bunu hayatta kaçırmazdı.

18:55

REECE SHERIDAN köşeyi dönüp Palace Hotel'in büyük otoparka girdi ve Lexus RX'lerini durdurarak anahtarları vale için kontakta bıraktı. Yürüdü Yolcu tarafına geçip karısı için kapıyı açtı, soğuk smokinini ısıırıyordu.

Kara, gece mavisi kadifeden uzun bir elbise ve etrafını saran kadife bir şal ile muhteşem görünerek dışarı çıktı.

omuzlarında, siyah saçları sırtından aşağı sarkacak şekilde geriye doğru toplanmıştı. "Yeterince şık giyindiğime emin misin?"

"Mükemmel görünüyorsun." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Bu tür bir siyah kravat olayında rahat değildi. Ama yine de o da değildi. Kesinlikle bu yüzden aday olmamıştı. Ama Vali Thyfault'un karısı Hastanede apandisit ameliyatı geçirdiğinden, İngiliz Başkonsolosluğu'nun her yıl düzenlediği Noel partisine katılmak Vali Yardımcısı olarak Reece'in göreviydi.

Otel üniforması giymiş genç bir adam yaklaştı ve Reece'e bir bilet uzattı.

Reece ona bir onluk bahşış verdi. "Mutlu tatiller."

"Teşekkürler." Çocuk gülümsedi, sonra arabaya bindi ve uzaklaştı.

Reece kolunu Kara'nın kolunun arasına soktu ve onunla birlikte ön girişe doğru acele etti, pirinç kaplı kapıları Üniformalı kapıcılar tarafından kuşatılmış.

"Beni onunla tanıştırdığınızda ona 'Ekselansları' diyeceğim, ama ondan sonra sadece 'Efendim' veya 'Sayın Büyükelçi' diyebilir miyim?"

"İkisini de birbirinin yerine kullanabilirsiniz. Ona Büyükelçi DeLacy de diyebilirsiniz."

"Peki ya Dışişleri Bakanı?"

"Sekreter Hanım da olur, Sekreter Holmes da." O kolunu biraz çekti. "Sakin olur musun? Muhtemelen gecenin büyük bir kısmını sıkıntıdan patlayarak geçireceksin."

"Seni utandırmak istemiyorum."

"Hey, bunun için endişelenme. Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Onun gergin olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Kariyeri onunkinden çok daha fazla fedakarlık gerektiriyordu.

ondan istenen. Bitmek bilmeyen partilere katılmış, konuşmalar yazmasına yardım etmiş, seçim kampanyaları sırasında yanında durmuştu.

Kocası geç saatlere kadar çalıştığı için birçok geceyi

çocukları tek başına yatırarak geçirmişti. Çocuklarının

kamu görevinde bir kocaya sahip olmanın getirdiği riskler. Tüm bunlar olurken bir kez bile şikayet etmemişti.

Reece şanslı bir piçti ve bunu biliyordu.

Kapıcılardan biri kapıyı açtı, koro müziği ılık bir hava akımı üzerinde sürükleniyordu. "Palace Hotel'e hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Reece her birine birer onluk uzattı. "Mutlu tatiller."

Kapıcı sırttı. "Teşekkür ederim efendim. Size de mutlu tatiller."

İçeri adım attılar ve Kara küçük bir çılgık atarak etraflarına kocaman gözlerle baktı. "Çok güzel değil mi?"

Palace Hotel tarihi dekoruyla ünlüdür, Her tatil sezonunda şehrin en görkemli Noel süslemeleriyle hayat buluyordu. Otelin sekiz kat yüksekliğindeki atriyumu zeminden en üst kata kadar ısıtılmıştı.

tepesi beyaz ışıklarla, asma katın kemerleri ve ışık şeritleri, çam dalları ve kırmızı kurdeleyle süslenmiş devasa avize. Avlunun ortasında, tepesi asma kata kadar yükselen, dalları beyaz ışıklarla süslenmiş uzun bir Noel ağacı ve yüzlerce Muhtemelen antika olan narin üfleme cam süsler. Lobinin bir tarafında beyaz cübbeleri ve kırmızı kuşaklarıyla bir çocuk korosu durmuş, yakındaki büyük şöminede yanan ateş eşliğinde "Sessiz Gece" şarkısını söylüyordu.

Kara durup her şeyi içine çekti. "Sanki bir kartpostalıdan fırlamış gibi."

"Evet, öyle." Reece eğildi, sadece onun kulakları için konuştu. "Aralık ayı elektrik faturalarını ödemekten nefret ediyorum."

Güldü. "Bu kadar Grinch olma."

Reece otele aşınaydı ve Kara'yı asma kata ve Büyük Balo Salonu'na çıkan asansörlere yönlendirdi. Güvenliğin onları balo salonunun dışında durduracağını bildiğinden cebinden resmi basılı davetiyeyi çıkardı.

Arkalarından bir ses geldi. "Sanırım buraya herkesin girmesine izin veriyorlar."

İkisi de döndü ve Denver Independent'ın Pulitzer ödüllü fotoğrafçısı Joaquin Ramirez'i gördü, arkalarından yürüyordu. Şık siyah bir smokin giymişti, boğazında siyah bir papyon vardı, omzuna ağır bir kamera çantası asmıştı.

Kara ve Ramirez eski arkadaşlardı. Reece'le evlenene kadar gazetede birlikte çalışmışlardı. Şimdi serbest gazeteci olarak çalışıyor, büyük gazeteler ve dergiler için makaleler yazıyor, Ramirez ise hâlâ gazetede çalışıyordu.

"Hey, seni gördüğüme sevindim." Reece uzanıp Ramirez'in elini sıktı.

Kara onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Geleceğini bilmiyordum."

Ramirez şaşkın görünüyordu. "Tatil partisine her zaman gelirim."

"Oh!" Kara güldü. "Indie bu akşam tatil partisini burada mı veriyor?"

Ramirez başını salladı. "Bu yüzden burada değil misiniz?" "İngiliz Başkonsolosluğu'na gidiyoruz. Noel partisi."

"Süslü." Ramirez sırtıttı. "Yeni yayıncı Baird fotoğraf çekmemi istiyor. Harker Holly'yi getiriyor. Onu gördüğünde Tom'un yüzünü çekmek istiyorum."

"Ciddi misin?" Kara güldü. "Bütün gün duyduğum en iyi şey bu. Keşke bunu görebilseydim."

Umutla Reece'e baktı. "Belki içeri girip herkese merhaba diyebiliriz."

Reece omuz silkti. "Neden olmasın anlamıyorum."

Kadının yüzündeki rahatlama karşısında sırtmamak için kendini zor tuttu.

19:00

JOSÉ "PEPE" ROJAS MORENO Lexus'u park etti, indi ve bir sigara yaktı, piçin on dolarlık banknotu hâlâ elindeydi. Aptal hijueputa kendini çok cömert, çok güçlü sanıyordu. Gerçek parayı ya da gerçek gücü asla anlayamayacaktı.

Pepe onu hemen Reece Sheridan olarak tanımıştı, eyaletin vali yardımcısı, listenin en tepesindeki isimlerden biriydi. Piç kurusu yakında hiçbir şey üzerinde, hatta hayatı üzerinde bile gücü olmadığını öğrenecekti.

Pepe girişe doğru geri döndü, patronunun onu sigara içerken yakalayıp kovması umurunda bile değildi. Bu iş sadece bir amaç için araç olmuştu. Denver'ı ve oteli tanımanın bir yoluydu. Bu geceden sonra artık buna ihtiyacı olmayacaktı. Ya bu dondurucu soğuk şehri terk edecek ve Kolombiya'nın sıcaklığını. Yoksa ölmüş olurdu.

Önünde iyi giyimli çiftler ilerliyordu. Otelin ön girişine doğru. Fareler yavaş yavaş, ikişer ikişer tuzığa doğru yürüyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu ama Onları hor görüyorum.

Hijueputas. Comemierdas. Malparidos.

Orospu çocukları. Bok yiyenler. Piçler.

Bazıları ne olduğundan habersiz gülüyor ve gülümsüyordu. onları bekliyordu. Diğerleri kızgın ya da endişeli görünüyordu. Ancak şu anda onları baskı altında tutan korkular, önlerinde uzananlarla kıyaslandığında önemsizdi.

Bunu bir yıldan fazla bir süredir planlamış, adamlarını mevzilere yerleştirmiş, ihtiyacı olan silahları, cephaneyi ve patlayıcıları almıştı. O La Culebra'nın yeğeniydi ve Buradaki her erkeği, kadını ve çocuğu öldürmek zorunda kalsa bile amcasını ya da kuzenini yüzüstü bırakmayacaktı. Ölmesi gerekse bile.

Saatine baktı. Eğlence başlamak üzereydi.

İKİNCİ BÖLÜM

19:00

"W sorun ne?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledi Holly Andris.

Genelde duygularını insanlardan saklamakta zorlanmazdı ama bu gece fena halde başarısız oluyordu.

Matt Harker arabayı otelin kapalı otoparkına çevirdi.

"Senin gibi süper bir casus olmayabilirim ama kendini kötü hissettiğini söyleyebilirim."

"Ben casus değilim. Asla casus olmadım. Ben bir istihbarat uzmanıyım." Matt'in bu konuyu kapatacağını umuyordu.

Yapmadı. "Evet, her neyse. Seni üzen bir şey var."

Gazeteciler tam bir baş belası olabiliyordu.

"Nick ve ben kavga ettik."

"Siz ikiniz çok didişmiyor musunuz?"

"Evet, ama bu şekilde değil." Bütün bu olanlar onu terk etmişti.

Kendini hasta hissediyordu, birbirlerine söyledikleri son sözler zihninde dönüp duruyordu.

"Sen otuz beş yaşındasın, Holly. Ben neredeyse kırk yaşındayım. Eğer çocuk sahibi olacaksak, bir an önce başlamalıyız."

"Bunu söylemek senin için kolay. Bunu yaşamak zorunda olan sen değilsin. Tek yapman gereken gelmek."

Bu doğruydu, değil mi? Erkeklerin üremeye katkısı, dişilerinkine kıyasla etkileyici değildi - tabii bir denizati değilseniz.

"İnsan biyolojisini değiştiremem ama seni bununla kendi başına yüzleşmeye bırakacağımı sanıyorsan yanıliyorsun. Ben o tür bir adam değilim."

"Pek çok kadın kırklı yaşlarında bebek sahibi oluyor."

"Kaç tanesi tıbbi müdahale olmadan bunu yapabiliyor? Kaç kişi yaşı nedeniyle komplikasyonlarla karşılaşıyor?" "Ben hazır değilim."

"Tamam. Ne zaman hazır olursun?" "Bilmiyorum."

"Öyle mi? Belki de önceliklerinizi yeniden düşünmeniz gerekiyordur."

Çok kızgın görünüyordu. Ona korktuğunu söyleyememişti.

Ya bir şeyler ters giderse? Ya annesi gibi olduysa? Ya da daha kötüşü, babasına?

Hiçbir çocuk bunu hak etmedi.

Ayrıca, vajinasından bebek büyüklüğünde bir şeyin çıkması çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Acıdan nefret ederdi.

Matt arabasını durdurup park etti. "Her ne olduysa, eminim bunu açacaksın. Nick senin için deli oluyor."

"Umarım haklısındır." Nick'le aralarındaki tartışmayı çözecek zamanları olmamıştı.

Javier ve Pentagon'la konferans görüşmesi yapmış ve evden içi kan ağlayarak ayrılmıştı. Yapmak istediği son şey Nick'i hayal kırıklığına uğratmak ya da yanlış kadınla evlendiği için endişelenmesine neden olmaktı. Boşanmanın ne kadar çirkin olabileceğini biliyordu. Annesi ve babası birbirlerini aldatmak için daha çok zaman harcamışlardı. mahkemede kavga ederek geçirdikleri zamandan daha fazla. Evliliğinin onlarınki gibi sonuçlanmasına izin veremezdi.

Matt Holly'ye baktı, eli kapının kolundaydı. "Hazır mısın?"

Holly bir nefes aldı, bıraktı ve duygularını bir kenara bırakmak için elinden geleni yaptı. Gülümsedi. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

Holly, iki yaz öncesine kadar Denver Independent gazetesinde eğlence yazarı olarak çalışıyordu. Yozlaşmış bir CIA görevlisi onu öldürtmeye çalışmış, bu eylemi onun Teşkilat için çalışan bir gizli görevli olduğunu ortaya çıkarmıştı. Gazetenin editörü Tom Trent, bir ajanın haber merkezinde çalıştığını öğrenince çok sinirlenmiş ve Bir muhabir olarak yaptığı iş olağanüstü olmasına ve hükümet için yaptığı iş hiçbir zaman gazetede casusluk yapmayı gerektirmemesine rağmen onu kovdu.

İlk başta yıkılmıştı ama gazetecilikten sonraki hayatı hayal edebileceğinden çok daha iyi olmuştu. O ve Nick, Javier Corbray ve Derek Tower'ın sahibi olduğu bir kara operasyon şirketi olan Cobra International Solutions için çalışmaya başlamışlardı. Sık sık Nick'le yan yana çalışıyordu, Büyük bir macera gibi hissettiren bir şey için onunla dünyayı dolaşmak.

Başarıdan daha tatlı bir intikam yoktu ve Tom'a hayatının gazetesi olmadan da iyi olduğunu, hatta daha iyi olduğunu göstermek için buradaydı.

Sıcacık arabadan çıkıp dondurucu soğuğa adımını attı ve Matt'in yanına koştı, sahte beyaz vizon paltosunu sıkıca kavradı. "Dur şu kravatı düzelteyim."

Aşağı baktı. "Sorun yok."

Holly başını salladı. "Sen ne bilirsin ki?"

Onu tanıdığı on yıl boyunca Matt çamaşır sepetinden giyinmiş gibi görünmüştü; gömlekleri ve pantolonları buruşuk, tek kravatı buruşuktu. Anlaşıldığı kadarıyla, gerçekten de çamaşır sepetinden giyiniyordu. Holly onun smokinini kiralamayı kendine görev edinmişti. en iyi haliyle görünüyordu.

Ne de olsa bu geceki "randevusu" oydu.

"Hazır mısın?" Titreyerek geri çekildi, ona yukarıdan aşağıya baktı ve gördüklerinden memnun oldu.

Tıraş olmuş, saçları taranmış ve Armani giymiş olan Matt şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adamdı.

"Şaka mı yapıyorsun? Tom'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum." Matt kolunu onun omuzlarına doladı. "Donarak ölmekten önce seni içeri götürelim."

"İyi fikir."

Yaklaştıklarında her iki kapıcı da öne atılarak kapıları açtı.

"İyi akşamlar hanımefendi," dedi biri.

Holly ikisine de gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Matt onlara bahşiş verdikten sonra Holly'nin koluna girdi, yüzünde bir sırıtış vardı. "Gözlerini senden alamadılar."

Ama Holly onu neredeyse hiç duymadı, bakışları güzel Noel süsleri, geçmiş bir çağdan kalma bir sahne gibiydi. Hüznünün bir kısmı uçup gitti, sıcaklık soğuğu kovaladı.

Matt eğildi, sadece onun kulaklarına hitap etti. "Erkekler sana bakıyor."

"Ne? Oh." Bu geceki görünüşü için biraz çaba harcamış, şampanya rengi ipekten kısa bir illüzyon elbise seçmiş ve stratejik olarak yerleştirilmiş siyah ve altın Basix Black Label imzalı boncuklarla süsledi ve altın rengi askılı Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarla eşleştirdi.

Matt kıkırdadı. "Sen buna alışık olabilirsin ama benim için yeni bir deneyim."

Ona gülümsedi. "Senin için birini bulmamız gerekiyor."

"Sen kolumdayken mi?" Yine güldü. "Öyle bir şey olmayacak."

Matt'in karısı onu aynı çılgın yaz boşamıştı. Holly Nick'le tanışmıştı ve Nick henüz birileriyle çıkmaya başlamamıştı. Neredeyse elli yaşında olan bir adamın kendini ortaya koymasının zor olduğunu biliyordu ama ona yardım etmeye kararlıydı. Eğer bu gece kendine güvenini artırmaya yardımcı oluyorsa, çok daha iyi.

Geniş merdivenlerden yukarı çıktılar -Holly bunun kalabalık bir asansörden daha iyi bir giriş sağladığını düşünüyordu- sonra vestiyerden ceketlerini kontrol ettiler ve

geniş asma balkon boyunca Onyx Odası'na doğru ilerlediler.

Matt Büyük Balo Salonu'nun kapısından içeri baktı. "Acaba orada neler oluyor? Şuna bir bakın. İçeride bir oda orkestrası, süslemeler, silahlı güvenlik var."

Holly şöyle bir baktı, her zamanki gibi seçkin görünen Büyükelçi DeLacy ve Sekreter Holmes'u gördü. her zamanki bej pantolon takımını siyah kadifeden uzun bir elbise için değiştirdi. "İngiliz Konsoloslğu'nun yıllık Noel partisi. Oh, hey, Kara ve Reece buradalar."

Daha sonra uğrayıp merhaba demek zorunda kalacaktı. Şimdilik görevine odaklanması gerekiyordu.

Onyx Room'un dışındaki masada durdular, elinde personel listesi olan bir kadın isimleri kontrol ediyordu.

Matt çalışan kimliğini uzattı. "Matt Harker, artı bir."

Holly kadına gülümsedi ve Matt'in kolunu sıktı, Ona bu şansı verdiği için minnettardı. "İşte başlıyoruz," dedi.

Geri çekildi ve ona kapıyı işaret etti. Kadın çenesini kaldırdı, gülümsedi ve sanki buranın sahibiymiş gibi Onyx Room'a girdi.

Odaya adını veren oniks sütunlar çam çelenkleri ve beyaz ışıklarla süslenmişti, özenle yapılmış tavan pervazları, onlara zevkle bakıyor gibi görünen çıplak meleklerin kubbeli bir resmini çerçeveleyordu.

Holly, barın sağındaki bir masada oturan I-Takımı arkadaşlarını gördü: Sophie ve Marc, Kat ve Gabe, Joaquin ve Alex Carmichael. Joaquin onu görünce ayağa kalktı, elinde kamera, yüzünde komplocu bir sırıtış vardı.

Tom onlardan çok uzakta değildi, elinde viskisi, konuşuyordu.

Holly'nin yeni yayıncı olduğunu düşündüğü kel bir adamla. Diğer insanlara ne yapmaları gerektiğini söylemenin doğuştan hakkı olduğunu düşünen bir adam gibi görünüyordu.

Arkadaşlarına el salladı ve bara doğru ilerledi. Tom onu fark ettiği anda anlamıştı. Başını çevirdi ve yüzü kıpkırmızı oldu. Yanından geçerken gülümsedi, manikürlü parmak uçlarıyla çenesini gıdıkladı.

bakışları onunkilerle buluştu.

Sesinin boğuklaşmasına izin verdi. "Merhaba Tom. Güzel parti."

Yakınlardan kahkahalar ve Joaquin'in kamerasının vızıltısı geliyordu.

19:15

MARC, Rossiter'ı büfede bıraktı ve arkasından yürüdü.

Sophie, Holly ile konuşurken durduğu yerde. Elini Sophie'nin beline dokundurdu ve kulağına fısıldadı. "Hadi buradan defolup gidelim."

Onun ne olduğuna dair bir fikir edindiğinden beri o küçük siyah elbisenin altına giymediği için, tek düşünebildiği şey onu ele geçirmektir.

Başını iki yana salladı. "Henüz ayrılamayız. Baird henüz ikramiye çeklerini dağıtmadı. Ondan önce gidersek burada olduğumu hatırlamaz."

Kahretsin.

"İlgilenmem gereken önemli bir iş var." Sesini tekrar fısıltıya düşürdü, kızın kulağına sokuldu. "Bacaklarının arasında."

Yanakları pembeleşti. "Şimdi mi?"

"Hadi gel." Onun konuşmasını bitirmesini bekleme zahmetine girmeden elini tuttu ve onu kapıdan çıkarıp balkon boyunca götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Özel bir yer bulmak için."

"Ne?" Kadın olduğu yerde durdu.

Döndü, eğildi ve onu öptü. "Şu anda tek düşünebildiğim seni ne kadar çok becermek istediğim, bu yüzden ya güzel ve özel bir yer buluruz ya da bu şimdiye kadarki en garip tatil partisi olarak hatırlanır."

"Sen aklını kaçırmışsın." Güldü, başını salladı. Ama göz bebekleri büyümüştü ve gülümsemesi yüzünden gitmiyordu.

O da onu istiyordu.

Tekrar yola koyuldu, kendini onun içine gömme düşüncesi başka bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu. Ama bu böyleydi işte. İnsanın beynine bir kez seks girince, rahatlamamanın tek yolu sevişmek oluyordu. "Boş bir yer olmalı

konferans odası, çamaşır odası ya da tuvalet gibi."

"Yarınki tutuklama raporlarında yer almak istemiyorum." "Ben de istemiyorum." Yüksek rütbeli bir polis için

şehir polisi, karısıyla bile olsa, halka açık seks yaparken yakalanırdı. Şef Irving kışına tekmeyi basardı.

Mermer Oda yazan bir kapıya geldiler ama kilitli olduğunu gördüler. Biraz ileride bir hademe dolabı keşfettiler. Kilitli olmamasına rağmen, kapısı çıtalı olduğundan geçen herkes içeriyi rahatça görebiliyordu. Onlar

Kesinlikle tutuklandım.

Sophie, "Belki de boş odaları olup olmadığına bakmalıyız," dedi.

"Buranın saat başı ödeme yapılacak bir yer olduğunu sanmıyorum."

Köşeyi döndüler ve kendilerini Büyük Balo Salonu'nun arkasındaki dar servis koridorunda buldular.

Otel çalışanları ve güvenlikle dolu bir alan. Marc arabaya gitmelerini önermek üzereydi ki Sophie onun elini çekti.

"Şurada." Bir aile tuvaletini işaret etti. Kapıyı kilitli bulmadılar.

Marc, Sophie'yi de kendisiyle birlikte içeri çekti ve kapıyı arkalarından kilitletti.

Otomatik ışıklar yanıp sönerek küçük bir odayı ortaya çıkardı.

Antika deri bir berjer koltuk ve içinde gül vazosu olan bir sehpa bulunan bir antre. Ötesinde bir Beyaz mermer lavabo ve zemini, pirinç soyunma masası ve tek bir tuvalet kabini bulunan tuvalet.

"Eminim bu emziren anneler içindir."

"Dünya dışı varlıklara mastürbasyon yapmak için olsa bile umurumda değil."

Sophie'yi sandalyeye doğru çevirdi, ona duyduğu arzu damarlarında dolaşıyordu. "Eğil."

Adamın dediğini yaptı, sandalyenin kollarını kavradı, kışını oynattı ve omzunun üzerinden adama baktı. "Acele et."

Kokteyl elbisesini sıyırdı, nefes nefese kaldı. Kadının kremisi, soluk tenine karşı koyu renk jartiyerlerini, yuvarlak kışını, pembe açıkta kalan amcığını kesiyor. "Çok ateşlisin."

Aşağı uzandı, o hassas teni keşfetti. Kadın çoktan ıslanmıştı, kokusu nabzını hızlandırıyordu. Klitorisini okşadı, bir parmağını içine kaydırды ve onu okşadı. Bunun kendisi için olduğu kadar onun için de iyi olmasını istiyordu.

Sophie'si. Onun sprite'ı. Karısı.

Onsuz nerede olurdu?

Onu seviyordu, onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti. O onun başlangıcı ve sonuydu. Ona inandığında Dünya ona karşı dönmüştü ve artık kendine inanmıyordu. Onun için kariyerini ve hayatını riske atmıştı. Hiçbir zaman hedeflediği gibi bir erkek olamasa da, her gün onun hak ettiği gibi bir erkek olmaya çalışıyordu - hem yatakta hem de yatak dışında. Onu nasıl memnun edeceğini, nasıl çılgılık attıracağını, onu nasıl tamamen tatmin edeceğini bilmeyi kendine iş edinmişti.

Şimdiden nefesi hızlanmış, ıslaklığı parmaklarını ıslatmaya başlamıştı.

İnledi. "Seni içimde istiyorum."

Ayaklarını kendi ayaklarıyla ayırmaya zorladı.

"Bacaklarını daha geniş aç."

Bir eliyle yuvarlak bir kalçayı, diğer eliyle de sikini

kavradı, sonra da şişmiş başıyla onu okşadı,

yarığına srtyor, ucunu içine sokuyor, sonra tekrar geri çekiyordu.

İnledi. "Benimle alay etmeyi bırak."

Bu onun için de bir işkenceydi. Aleti derinlere inmek için can atıyor, kanı şehvetle uğulduyor, aklı tek bir şeye odaklanıyordu.

Sophie.

Ona doğru eğildi, boynunu öptü, ensesindeki hassas deriyi ısırđı. "Gecenin geri kalanını
"Gece ben senden damlarken."

Ve gecenin geri kalanını onun kokusuyla geçirecekti.
Mkemmek.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek belini büktü. "Lütfen."

Tek ve yavaş bir hamleyle kızın içine girdi.
İkisi de inledi, sonra kendini onun içinde hareketsiz tuttu ve kendini kontrol etmesi için zaman tanıdı. Bu işi yavaştan almak, uzun sürmesini sağlamak istiyordu.

Ne de olsa hızlı bir sikiş, hızlı bir sikiş olmak zorunda değildi.

Kendini gevşemeye bıraktı, sonra hareket etmeye başladı, onun tatlı amcığının kendisini bir yumruk gibi kavramasının tadını çıkarıyordu.

Oh, Tanrım, evet.

İşte bu bir partiydi.

19:22

CHARLES BAIRD, yeni yayıncı, en az kendisi kadar Holly'nin sandığı gibi merkezci ve kibirliydi. Ayrıca kendi konuşmasını dinlemeyi de seviyordu. Yıllar boyunca onun gibi pek çok erkekle tanışmıştı.

"Karlılık benim için çok önemli-"

"Tamamen katılıyorum." Holly onun sözünü kesti, eğer onu susturmazsa komaya gireceğinden korkuyordu. "Gazeteler

her şeyden önce birer işletmedir. Gazetenin ayakta kalabilmesi için kârlılığını sürdürmesi gerekiyor ve bu da birilerinin zor kararlar alması gerektiği anlamına geliyor."

"Ben o kişiyim, eminim biliyorsundur." Kızın verdiği yanıtta memnun olmuş görünüyordu, bakışları bir kez daha kızın göğüslerine kaydı. "Örneğin I-Team'i ele alalım. Şu anda Colorado'da muhabirlerden oluşan bir ekibe sahip tek gazeteyiz.

eski usul araştırmacı haberciliğe adanmış. Pahalı ve verimsiz-"

"Ve senin açıdan çok akıllıca bir yatırım." Onun düz kahverengi gözlerine derin derin bakmak için kendini zorladı. "Bir şeyin derin değerini görmek için dahi olmak gerekir."

Charles bir dahi değildi, ama öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu.

O daha cevap vermeden, kadın devam etti.

"Diğer gazeteler araştırmayı bıraktı gazetecilik pahalı olduğu için. Kısa görüşlü bir hata yaparak haber kopyalamaya yöneldiler ve şimdi hepsi aynı hikayeleri taşıyorlar. Tasarruf etmek için kendilerini benzersiz bir ürün haline getiren unsurları feda ettiler. Bu onlara üstünlüklerine mal oldu ve okuyucularını kaybetti." Yakasındaki hayali bir tiftik parçasını kopardı ve ona gülümsedi. "İnsanlar gazetenizi alıyor çünkü başka hiçbir yerde bulamayacakları bir şey okuyacaklarını biliyorlar. Zor bir karar olmalı, ama bence doğru olanı yaptınız - tabii ki sadece iş açısından."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra başını salladı ve bakışları tekrar kadının göğüslerine kaydı. "İş için iyi bir kafanız var, Bayan Andris."

"Teşekkür ederim, Charles." Holly'nin buradaki işi bitmişti. Çok kolaydı. "Bana bir dakika izin verirseniz, makyaj odasını ziyaret etmem gerekiyor."

Gülümsedi. "Geri döndüğünde sana bir içki ısmarlarım ve gazeteyle ilgili vizyonum hakkında daha fazla

konusabiliriz."

Ne narsist ama!

Onunla bir dakika daha geçirmeyi planlamıyordu.
ama tabii ki bunu söylemedi. Gülümsedi ve bir elini onun koluna dokundurdu. "Sabırsızlanıyorum."

Ondan kurtulduğu için rahatlamış bir halde arkasını döndü ve Kara ile Reece'in hâlâ İngiliz Konsolosluğu'ndaki partide olduklarını umarak odadan çıktı. İçeri girmeye çalışmamaya karar verdi.

ana kapıdan girip servis koridorunu kullanabilirler.

Partiye Büyük Balo Salonu'nun arka girişinden gizlice girme şansı daha yüksekti.

Bir aile tuvaletinin önünden geçti, inilti duydı. Birinin başı dertte miydi?

Yavaşladı, dinledi.

Duvara tekrar tekrar çarpan bir şeyin ritmik gümbürtüsü. Muffled inlemeler. Ve sonra bir kadın haykırıyor.

"Oh, Tanrım, Marc!"

Sophie mi?

Seksin de bir yeri ve zamanı vardı ve Holly'ye Sophie ve iri yarı kocası hem zaman hem de yer.

Holly gülmemek için kendini zor tutarak omzunun üzerinden baktı ve örtülü bir arabayı iten bir sunucuyla çarpıştı.

"Affedersiniz!" dedi. "Sanırım nereye gittiğime dikkat etmeliyim."

Sunucu ona ters ters baktı, eli masanın üzerinde titriyordu.

Ama adamın neyi saklamaya çalıştığını görmeden önce değil.

Beyaz bir bezin altından bir AK'nin ahşap dipçığı çıkıyordu.

Adrenalin yükseldi ve sonra eğitimi devreye girdi.

Mükemmel.

Şaşkınlığını gizledi, gülümsedi. "Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırdım. Burası Onyx Odası mı?"

Onun korkusunun kokusunu alabiliyordu, görmemiş olma umudu ile ona saldırma dürtüsü arasında gidip geldiğini biliyordu.

Aklından sorular geçiyordu. Kimdi onun amaçlanan hedef? O arabada başka ne saklıyordu? Şimdi ve burada ateş açacak mıydı? Burada tek başına mıydı, yoksa arkadaşlarıyla mı gelmişti?

Alnında boncuk boncuk terler birikti ama yine de soruyu yanıtladı. "Hayır, istediğiniz oda şu tarafta."

İspanyol aksanı vardı.

Ona parlak bir gülümseme verdi. "Teşekkürler! Her şey tersine döndü."

Döndü ve adamın onu izlediğinden emin bir şekilde, hafif bir yalpalamayla geldiği yöne doğru yürüdü. Güvenliği ve arkadaşlarını uyarması gerekiyordu.

Oniks Oda'ya doğru döndü ve adamın onu takip edip etmediğini görmek için arkasına baktı. Emin olduğu an Gözden kaybolduğunda, balo salonunun girişini çevreleyen güvenlik görevlilerine doğru koştu.

Sesini sakın tuttu. "Büyükelçi DeLacy'yi çağırın, Bakan Holmes ve Vali Yardımcısı hemen buradan çıksın. Odayı boşaltın. Sunucu gibi giyinmiş, kalaşnikoflu bir adam var. Servis koridorunda ve silah bir servis arabasında saklı."

Muhafızlar önce birbirlerine, sonra da Holly'ye baktılar.

"Kimsin sen? Kimin için çalışıyorsun?"

"Bunun için vaktimiz yok!" Holly, Sophie, Kat ve Kara'ya bir grup mesajı yazdı.

Hemen dışarı çıkın! Tehlike. Sunucu gibi giyinmiş, kalaşnikoflu bir adam var.

"Ne yapıyorsun?"

Mesajını bitiremeden gardiyanlardan biri cep telefonunu aldı. Telefonu elinde tutmak için mücadele etti, sadece "Gönder" e basmayı başardıktan sonra elinden yırttı. "Sen beni dinlemeyeceksin, ama onlar dinleyecek." O sırada konuştu

yazdıklarını okudu. "Ben Holly Andris. Ben bir Cobra International Solutions, özel güvenlik firmasında çalışıyorum. Telefonumu geri ver."

Güvenlik görevlisi onu geri verdi ve mikrofonuna konuştu. "Burada bir adam gördüğünü söyleyen bir kadın var.

servis koridorunda bir saldırı tüfeği ile. Adamın garson gibi giyindiğini söylüyor. Cobra adlı bir güvenlik firmasında çalıştığını iddia ediyor."

O değerli dakikalarını boşa harcarken, Holly 911'i aradı. "Palace Hotel'deki Büyük Balo Salonu'nun dışında elinde saldırı tüfeği olan bir adam var."

"Adınız nedir hanımefendi?"

"Üzgünüm ama sohbet edecek vaktim yok." Nick'i aradı, zaten en başta yapması gereken de buydu. Nick, 911 memurundan daha üst makamlara ulaşabilir ve işlerin daha çabuk hallolmasını sağlayabilirdi.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Ne oldu? Doğru düzgün konuşamıyorum-"

Hâlâ kızgındı ama bunun bir önemi yoktu.

"Polisi arayın. SWAT'ı harekete geçirmelerini söyle. Az önce otele bir kalaşnikof soka ve sunucu gibi davranan bir adama rastladım. Bir örtünün altına saklamıştı. servis arabası."

"Çık dışarı. Şimdi."

"İngiliz Başkonsolosluğu yıllık Noel partisine ev sahipliği yapıyor ve Dışişleri Bakanı da burada. Biz hemen SWAT'a ihtiyacım var. Güvenliği uyardım ama bana inandıklarını sanmıyorum."

"Hemen oradan çık, yoksa-" Holly onu gördü. "Aman Tanrım."

Saldırgan ondan yirmi adım kadar uzakta durmuş, yüzünde panik ifadesi, elinde otuz mermilik şarjörü olan bir AKM ile onu izliyordu.

Silahı kaldırdı.

"Herkes yere yatsın!" Muhafız tabancasını çekti.

"Silahlarınızı bırakın!"

AK açıldı.

Sıçan-at-at-at! Fare-at-at-at! Fare-at-at-at!

Çıglıklar. Bağırışlar. Muhafızın silahının cevap veren patlaması.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Holly'nin içgüdüğü yere yatmaktı ama bu kadar çok hayat tehlikeyken henüz saklanamazdı. Bir adrenalın patlamasıyla koridora fırladı, cep telefonu Elllerinden düşen kurşunlar, etrafındaki duvarlardan sıçrayan sıvalar, yerde yatan insanlar, yüzlerindeki dehşet.

Kahretsin!

Kalbi gümbürdeyerek uzandı ve yangın alarmını çalıştırdı.

Kör edici bir acı kafatasında patladı. Ve sonra... hiçbir şey.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

19:28

"Holly?" Nick Andris kalaşnikofun takırtısını duydu, kendini ayağa kalkmış buldu ve cep telefonuna bağırdı. "Holly!"

"Ne oldu dostum?" Patronu Javier Corbray duvardaki görüntü ekranından ona baktı.

Nick'in kalbi küt küt atıyor, adrenalin düşüncelerini dağıtıyordu. "Palace Hotel'de aktif bir silahlı saldırgan var. Holly kalaşnikoflu bir adam gördüğünü söyledi. Adam sunucu gibi davranıyormuş. Sonra 'Aman Tanrım' dedi ve tetikçi ateş açtı."

"Bu da ne...?"

Nick'in aklı karıştı. Vurulmuş muydu? Son sözleri ne anlama geliyordu? Tetikçi silahını ona mı doğrultmuştu?

Bu düşünce onu hasta etti. Onu neredeyse bir kez kaybediyordu.

Eğer vurulmuş olsaydı.

Hayır.

Duygularını kontrol etmek için savaştı. Korkuya ayıracak zamanı yoktu. Holly'nin -ve oteldeki diğer herkesin- harekete geçmesine ihtiyacı vardı. "İngiliz Başkonsolosluğu'nun

bir partiye ev sahipliği yapıyor ve Dışişleri Bakanı da orada. Polis merkezini arıyorum."

"Beyaz Saray'ı arayacağım."

Nick aramayı yaptı, kendini tanıttı ve kendisine söylenenleri bildirdi. Görüntü ekranındaki hoparlörlerden

Corbray'in temel bilgileri başkanın özel kalem müdürüyle paylaştığını, onun da muhtemelen her şeyi FBI'a devredeceğini duydum.

"Olay yerinde misiniz?" diye sordular.

"Hayır. Karım orada. Beni o aradı. Telefonda silah sesleri duydum." Bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Başka çağrılar da alıyoruz. Bilgilerinizi aldım efendim, ancak olay yerinde olmadığınız için gitmenize izin veriyorum."

"Teşekkürler." Nick aramayı sonlandırdı, uzaktan kumandaya uzandı ve kameraya baktı. "Holly'yi almak için Palace Hotel'e gidiyorum."

"Bekle, kardeşim, öylece içeri dalamazsın-"

Nick, Corbray'in sözünü yarıda keserek video konferansını sonlandırdı. Konferans odasından çıktı ve silah dolabına koştu, Holly'nin ona söylediği son sözler zihninde yankılanıyordu, panik, korku ve çaresizlik duygusuyla sarmaş dolaştı.

Bugün ona karşı kısa konuştu, pişman olduğu şeyler söyledi ve şimdi...

Şimdi asla özür dileme şansı bulamayabilir.

Siktir et.

İyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı.

Dolabının şifresini girip açarak takım elbisesini ve kravatını gece BDU'ları, silahları ve bir çanta dolusu taktik teçhizatla değiştirdi. Asansörü atladı ve merdivenleri ikişer ikişer inerek kapalı otoparka ulaştı.

Lastik gıcırıltıları duydu ve diğer patronu ve Cobra'nın ortak sahibi Derek Tower'ın şirketin kurşun geçirmez SUV'larından biriyle kendisine doğru hızla geldiğini gördü. Tower durdu.

yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Corbray aradı. Hadi gidelim."

19:28

PEPE SİLAH SESLERİNİ, ÇIĞLIKLARI VE YANGIN ALARMININ FERYADINI DUYDU.

!Coño!

Henüz değil! Zamanı gelmemiştir!

Bir şeyler ters gitmişti. Saat 19:30'a kadar kimsenin hareket etmemesi gerekiyordu. Plan, otele her yönden tek seferde yaklaşmak ve çıkışları kapatarak

Kimsenin dışarı çıkmadığı kesin.

Şimdi insanlar otelin ön kapısından akın ediyordu, erkekler, kadınlar ve çocuklar, bazıları çılgın atıyor, bazıları ağlıyordu, yüzleri korkudan sıkışmıştı.

"Dostum, biri silahla ateş ediyor," dedi diğer valelerden biri. "Ben buradan siktir olup gidiyorum."

Sonra siyah takım elbiseli güvenlik görevlileri Kalabalığın arasından geçerek İngiliz Büyükelçisini kaldırıma yanaşan limuzine kadar götürdü.

Ve böylece, üç ana rehinelerinden biri gitmiş oldu.

Uzaktan siren sesleri duydu.

Ya şimdi harekete geçeceklerdi ya da geçen yıl boşa gidecekti ve amcası...

¡Madre de Dios!

Amcası onu parçalara ayıracak ya da daha kötüsü yılanlara atacaktı.

Pepe küfretti, cep telefonunu aldı ve bir kısa mesaj yazarak adamlarına bir grup SMS'i gönderdi.

Vamos a rumbear.

Hadi parti yapalım.

19:28

MARC, Sophie'nin vücudunu kendi vücuduyla kapladı, pantolonu hala

Sinir sistemi cinsel doruk noktası ile adrenalın patlaması arasında sıkışıp kalmıştı. Silah sesleri yangın alarminin uğursuz gürültüsünü delip geçti. İki tetikçi vardı; birinin elinde AK-47'ye benzeyen bir silah, diğerinde ise bir tür yüksek kalibreli yarı otomatik. İkincisinin güvenlik görevlilerinden biri olduğu neredeyse kesin.

Alarmı kim çalıştırdıysa bir madalyayı hak etmişti. Yaralıları tedavi etmek için itfaiye ve ambulansları getirecekti ve ayrıca DPD'yi de getirecekti. Ama asıl ihtiyaçları olan Marc'ın ekibiydi. SWAT'a ihtiyaçları vardı.

Elini cebine attı, cep telefonunu çıkardı ve Şef Irving'i aradı. "Ben Hunter. Aktif bir Palace Otel'de bir tetikçi. Tekrar ediyorum, Palace Otel'de aktif bir tetikçi var. Ekibimi harekete geçirin."

"Hunter'ı duyuyorum. Silahın var mı?"

"Evet ama tetikçiyle aynı odada değilim." Irving'e bildiği her şeyi anlattı.

"Ben merkezi ararken hatta kal."

"Anlaşıldı." Marc bekledi.

Irving göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü. "Merkez diyor ki

Şimdiden birkaç çağrı aldım. SWAT'ı harekete geçirdim.

FBI'nın Denver ofisine de haber vereceğim.

bir rehine kaçırma olayına bakıyoruz. Askerler yolda."

Sonra, başladığı gibi aniden ateş kesildi.

"Durdu."

"Bak bakalım ne bulabileceksin. Ya Hunter?"

"Evet?"

"Seni resmen göreve atıyorum. Gözümüz kulağımız olacaksın."

"Bunun için fazla mesai ücreti alıyor muyum?" "Ukala."

"Anlaşıldı. Size geri döneceğim."

Çatışmanın gerçekten bitip bitmediğinden emin olmayan Marc ayağa kalktı, Sophie'nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da pantolonunu giydi ve fermuarını çekti. "Kapıyı arkamdan kilitle, sonra banyo kabinine gir, kapıyı kapat ve arka köşeye çömel. Kendini mümkün olduğunca küçük bir hedef haline getir. Ben seni çağırana kadar dışarı çıkma."

Dehşete kapılmış mavi gözleriyle ona baktı, yüzü solgundu. "Ne-ne yapacaksın?"

Onun kalbine korku salan o orospu çocuğundan nefret ediyordu. "Neler olduğunu öğrenmeye gidiyorum." Dışarı çıktı.

ceketini ve kuşağını çıkardı ve her ikisini de ona uzattı. "Oraya gir ve olduğun yerde kal. Anladın mı?"

"Evet. Ama Hunt?"

"Evet, Sprite?" Cebinden görev rozetini çıkardı ve pantolonunun kemerine taktı.

"Dikkatli ol."

Onu öptü. "Her zaman."

Silahını çekti ve kapıyı bir aralık açtı.

Otel personeli ve parti misafirleri, yüzlerinde dehşete düşmüş ifadelerle servis koridoru boyunca yere uzandılar.

Yaralanmamış gibi görünüyordlardı. Uzaktan bir adamın bağırdığını duydu.

"Herkes yerde kalsın!"

Ses güvenliğe mi yoksa tetikçiye mi aitti?

Şu anda üniformalı olmak için neler vermezdi, sadece Çünkü çelik yelekle korunacak ve çok daha fazla ateş gücü taşıyacaktı, ama aynı zamanda kim olduğunu kanıtlamak için zaman kaybetmek zorunda kalmayacaktı. Böyle giyinen herhangi biri olabilirdi. Dışarı çıkarsa ve güvenlik onu başka bir tetikçiyle karıştırırsa, delik deşik olurdu ve bu da süslü gömleğini mahvetmez miydi?

"Marc!" Sophie söyledi.

Kapıyı tekrar kapattı. "Ne oldu?"

"Holly'den bizi dışarı çıkmamız için uyarın bir mesaj aldım. Ateş edenin bir sunucu gibi giyindiğini ve kalaşnikofu olduğunu söyledi."

"Tamam. Teşekkürler."

SIG'e sıkıca tutunarak dışarı çıktı ve kapının arkasından kilitlendiğini duydu.

19:31

REECE güvenlik görevlisinin emrettiği gibi yerde kaldı, vücudu Kara'ninkini örtüyordu.

"Vali Sheridan, arka girişi emniyete aldık, sizi ve Bakan Holmes'u oradan çıkaracağız."

Reece ayağa kalktı, Kara'nın kalkmasına yardım etti, Kara'nın bakışları Reece'inkilerle buluştu, gözlerindeki şok dışında yüzü ifadesizdi. Ana kapının yanında, güvenlik görevlilerinden biri

Ekip, kapıda nöbet tutan iki güvenlik görevlisinin cesetlerinin üzerine masa örtüleri örtüyordu. Bir başka güvenlik görevlisi duvara yaslanmış, beyaz gömleği kanla kaplıydı.

"Peki ya Büyükelçi DeLacy?"

"O ve ekibi binayı çoktan terk etti."

"Peki ya buradaki diğer herkes? Peki ya yaralıları?"
Yardım etmek için kalmak yerine gitmek garip hissettirdi.

Sonra yine Reece, Kara'yı buradan uzaklaştırmak istedi.

"Ambulanslar yolda efendim. Otel müşterilerinin ve personelinin çoğu yangın alarmı sayesinde binayı çoktan tahliye etti, ancak asma katı kilitliyoruz Tetikçinin suç ortağı olmadığından emin olana kadar. Koyunların arasına saklandıkları için kurtların kaçmasını istemiyoruz."

"İyi iş."

Sekreter Holmes onları balo salonunun arka kapısında karşıladı, ağzı asıktı ve sigara dumanının belli belirsiz kokusu onu takip ediyordu. "Arabam bekliyor olacak mı? İstemiyorum.

Bu soğukta dışarıda silahlı deliler varken sokakta yürümek çok zor."

"Evet, hanımefendi. Araba bizi bekliyor olmalı."

Hayatta kalan ve yaralanmayan üç güvenlik görevlisi etraflarını sararak onları dışarı çıkardı.

balo salonundan servis koridoruna, oradan da çıkışa doğru ilerledi. "Silahlı bir adam!" diye bağırdı biri.

Herkes soluk soluğa döndü ve güvenlik görevlileri silahlarını kaldırarak dönmeye başladı.

Reece dönüp Hunter'ı gördü, kolları başının üzerinde, elinde silah vardı.

"Ben bir polis memuruyum," diye bağırdı, bakışları bir anlığına Reece'in bakışlarıyla buluştu. "Görev rozetim bel kemerime takılı."

Güvenlik görevlilerinden biri ona doğru yürümeye başladı.

Reece adamı kolundan yakalayıp durdurdu. "Bu Tamam. Onu tanıyorum. DPD'nin SWAT ekibinin kaptanı ve bir arkadaş."

Hunter arkasını işaret etti. "Sophie banyoda. Onu dışarı çıkarabilir misin?"

Kara başını kaldırıp Reece'e baktı ve o da "Elbette," diye cevap verdi. "Sağ ol, dostum." Hunter geri çekildi, kapıyı açtı ve

Biraz sonra Sophie, Hunter'ın yemek ceketini ve kuşağını bir kolunun altına sıkıştırmış halde çıktı. Hunter'ın elini sıktı, sonra aceleyle Kara'nın yanına gitti.

İki kadın kucaklaştı ama hiçbir şey söylemedi.

Güvenlik görevlisi onlara ilerlemelerini işaret etti.

"Devam edelim."

Önlerinde iki güvenlik görevlisi ve bir Arkalarından gelen Kara, Reece'in elini sıkıca tutarak bir kapıdan merdivenlere doğru ilerlediler. Hiç kimse İki kat aşağıya indiklerinde yangın alarmının sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Muhafızlardan biri arka kapıyı iterek açtı, soğuk gece havası içeri doldu.

Sıçan-at-at-at!

Cansız bir şekilde yere düşen muhafızın arkasından kapıya kan sıçradı.

Çığlıklar.

Reece içgüdüsel olarak Sophie'nin elini tuttu ve hem Kara'yı hem de Sophie'yi merdivenlere doğru çekti. bodrumda güvenliği bulma konusunda kafasında bir fikir oluştu. "Sekreter Holmes! Bu taraftan!"

Koyu yeşil kamuflajlı adamlar tüfeklerini doğrultarak merdivenlerden yukarı fırladıklarında ayağı daha ilk basamağa bile değmemişti. Reece'e doğru.

Kalbi göğsüne çarpan Reece, Kara ve Sophie'yi arkasına çekerek yerinde durdu, bir yanı hepsinin ölmek üzere olduğundan emindi.

Sonra adamlardan biri tüfeğini omzuna attı ve yüzünde bir sırıtişla merdivenleri çıkmaya başladı. "Yapamazsın Küçük rumbamızı şimdi bırakın, Vali Sheridan. Daha yeni başlıyor."

19:37

"LANET OLSUN!" Marc bir köşe sütununun arkasına saklandı, Arka çıkış da dahil olmak üzere her yönden silah sesleri geliyordu. Sol göğüs kafesi sıyrılmıştı. Küfür etmesine neden oldu, gömleği yırtıldı, kumaşa kan bulaştı.

Sophie.

Merdivenlerin başında dört -hayır, beş- saldırgan saydı, hepsi de kamuflajlı BDU giymiş ve askeri silahlarla donanmıştı.

saldırı tüfekleri ve lobide de on dört, on beş tane daha vardı. Hangi cehennemden gelmişlerdi? Büyük Balo Salonu'nun dışında ölü yatan kişiyle birlikte bu sayı yirmi kadar fail demekti.

Bu rastgele bir vurulma değildi. Bu lanet bir terörist saldırıydı.

Marc silahsız ve sayıca azdı. Eğer bir silahı olsaydı tüfek ya da şok bombası... Ama yoktu. Bir tabancası ve altı mermisi vardı.

Büyük Balo Salonu'ndan silah sesleri ve çığlıklar geliyordu. Marc sütunun arkasından baktı ve sonra onu gördü.

Holly! Tanrım, hayır.

Yangın alarmından çok uzakta olmayan bir yerde sırt üstü baygın yatıyordu, başındaki yaradan kan akıyordu.

Tetikçiye görmüş, onları uyarmak için bir mesaj göndermiş, sonra da

yangın alarmı için gitti. İlk kurşunlar onun için miydi?

Kahretsin, Holly. Yine kahraman olmak zorunda mıydın?

Marc'ın ilk dürtüsü ona doğru koşmaktı ama görülmeden ve vurulmadan ona ulaşması mümkün değildi.

esir alınmıştı. Sonra Sophie'nin birkaç dakika önce geçtiği kapı açıldı ve beş saldırgan daha mahkumlarla birlikte girdi.

Sophie!

O ve Kara birbirlerine sokulmuşlardı, Sekreter Holmes önlerinde yürüyordu, Sheridan arkada, HK G36'ya benzeyen bir silahın namlusu sırtına dayanmıştı.

En azından hepsi

hayattaydı. Hepsi

hayattaydı.

Saldırganlardan biri silahını tavana doğrultarak ateş etti ve enkaz dehşete düşmüş otel personelinin üzerine yağdı.

"Bütün

Sen! Ayağa kalk! Balo salonuna geri dönün!"

Erkekler ve kadınlar ayağa fırlayıp koşmaya başladılar, bazıları hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, Marc ise hepsinin Büyük Balo Salonu'na zorla sokulmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Orospu çocuğu!

Sophie'yi o tarafa göndermişti. Ve şimdi bu piçler -her kimlerse- ona sahiplerdi. Hepsi ellerindeydi. Sheridan, Kara, Sekreter Holmes.

Peki ya Holly?

Sütunun etrafına baktı. Kadın hâlâ hareket etmemişti.

Tanrım.

Nick'in haberi aldığını düşününce göğsünde bir sızı hissetti ama bunu bastırdı. Duygulara ayıracak zamanı yoktu.

İşini yap, Hunter.

Cep telefonunu çıkarıp Şef Irving'e bir mesaj gönderdi ve en önemli detayları düşünmeye çalıştı.

Ormanlık kamufleli BDU giymiş en az 24 silahlı fail sayıldı. Rehine durumu. Bakan Holmes, Vali Yardımcısı ve eşi düşmanların elinde. Eşim de dahil olmak üzere düzinelerce sivil de esir alındı. Bazıları yaralı. Balo salonunun dışında birkaç ölü var.

Bir an düşündü, sonra bir mesaj daha gönderdi. Eğer Sophie olsaydı, bilmek isterdi.

Holly Andris yerde. Ona yaklaşıyorum. Kobra'ya haber verin.

Kaynakları var, belki mücadeleye katılabilirler.

Marc federallerin devreye gireceğini biliyordu. ABD ile Dışişleri Bakanı'nın güvenliği tehlikedeyse HRT'yi, yani FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi'ni gönderirlerdi.

Aşağıdaki hareketlilik gözüne çarptı. Otelin içinde Lobide birkaç adam kapılara bir şeyler yerleştirmekle meşguldü. Patlayıcılar.

Bir mesaj daha gönderdi.

Failler ana kapıları patlatıyor.

Dört saldırgan ana gruptan ayrıldı ve aralarında ağır bir çanta taşıyarak asansörlere yöneldiler.

Asansör kapandı, yukarı doğru hareket etti. Ve ona çarptı.

Çatıya doğru gidiyorlardı. O çantada muhtemelen bir tür makineli tüfek ya da belki RPG vardı.

Eğer onlardan önce çatıya ulaşamazsa, yüksek yeri ellerinde tutacaklardı. Ve onlar da Denver'ın onlara fırlatabileceği her polis, her sağlık görevlisi ve her SWAT memuru.

Ama çatıya nasıl çıkabilirdi?

Etrafına bakındı ve ilk kez binanın her katının korkuluklarını oluşturan demir ızgaraları fark etti.

otelin asma katından atriylumun en tepesine kadar. Eğer Oraya tırmanmaya çalışsaydı, lobideki tüm tetikçilere maruz kalacaktı. Yine de en tepeye kadar tırmanmak zorunda değildi, sadece bir sonraki kata, asansöre binebilirdi. Şanslıysa, pislikler onu fark edemeyecek kadar bubi tuzakları kurmakla meşguldü.

Başka bir seçeneği olmadığından ve zaman daraldığından, tabancasını cebindeki kılıfına soktu ve parmaklıklara çıktı, ve tırmanmaya başladı.

Ona ihtiyacın olduğunda Rossiter neredeydi?

19:40

HUNTER HANGİ CEHENNEMDEYDİ?

Gabe, elinde kalaşnikof olan piçin kapının önünde bir ileri bir geri yürümesini ve cep telefonuyla İspanyolca konuşmasını izledi.

"Onlara kapıyı bizim kapattığımızı söylüyor," dedi Joaquin.

arkasından fısıldadı. "Odanın ve içindeki herkesin kontrolünün onlarda olduğunu söylüyor ama birinden Pepe'ye şimdi ne yapacağını söyle."

Çatışma başladığı anda, Gabe ve Joaquin kapılara koşup onları kapatmış, sonra da kapılardan birini Ağır yemek masaları onları engellemek için devrilmişti. Arkasını dönüp pencerelere doğru ilerledi ve pencerelerden birinin yangın merdivenine açılıyor olması gerektiğini düşündü. Sonra Kat ona bağırdı.

Döndüğünde garsonlardan ikisinin saldırı tüfekleri olduğunu ve ikisinin de kendisine doğrultulmuş olduğunu gördü.

Yalnız bir tetikçiyle karşı karşıya olduklarını düşünmüştü. Yanlış düşünmüş.

Büyük Balo Salonu'nun içinde ve çevresinde kaç terörist olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Burada onlardan iki tane vardı ve

yüzden fazla gazete çalışanı var. Hunter burada olsaydı, bir plan yapıp
Piçler. Zaten odada kolluk kuvvetleri deneyimi olan tek kişi Gabe'di.

Matt, "Holly için endişeleniyorum," diye fısıldadı. "Eğer onları gördüyse-"

"Hey, pendejo. Kapa çeneni!" Telefonda olmayan Matt'e ters ters baktı. "Konuşmak yok."

Gabe, Holly ve ortadan kaybolan Marc ve Sophie için de endişeleniyordu. Üçünün de kurtulmuş olmasını umuyordu. Ama bundan da öte, Kat için endişeleniyordu. Bu stres ne onun ne de bebek için iyi olabilirdi. Onun vurulmak üzere olduğuna inandığı o kısa an için gözlerinde dehşeti görmüştü.

İşte bu yüzden burada oturacak ve iyi bir rehine olacaksın.

Görevi onu güvende ve hayatta tutmaktı, yarım yamalak bir kaçma girişiminde onun önünde vurularak öldürülmek değil,

Çocuklarını tek başına büyötmek için onu terk etti.

Kolunu onun omzuna doladı. "Her şey yoluna girecek."

Kadın başını salladı ama adam kadının vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu.

Eğer cep telefonu yanında olsaydı, elinden geleni yapardı. Hunter'a bir mesaj gönderdi ama orospu çocukları herkesin telefonuna, cüzdanlarına, saatlerine ve paralarına el koymuştu. Neler olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. ya da kapılar açıldığında içeriye kimlerin gireceğini.

Telefonu olan kişi görüşmeyi sonlandırdı ve Onlara doğru. Kalaşnikofuyla Gabe ve Joaquin'i işaret ederek kapıya doğru ilerledi. "Siz. Masayı geri çekin."

Gabe Kat'in elini sıktı ve onunla birlikte yürüdü.

Joaquin masaya.

Joaquin, "Aklınızda ne varsa beni de sayın," diye fısıldadı.

Gabe onun bakışlarına karşılık verdi ve planladığı bir şey olmadığını belirtmek için başını hafifçe salladı. Şimdi zamanı değildi.

İkisi de masanın bir ucundan tutmuşlardı ki adam Elinde telefonla Kat'e doğru yaklaştı, ona İspanyolca bir şeyler söylüyordu, silahının namlusu yere dönüktü.

Gabe neredeyse masanın ucunu bırakacaktı, o piçi kendisinden uzaklaştırma dürtüsü ağır basıyordu.

Adama ters ters baktı. "İspanyolca konuşmuyorum. Ben Diné'yim. Navajo."

"India Navaja." Sırıttı, namlusuyla karnını işaret etti, bu görüntü Gabe'in karnını düğümledi. "Bir bebeğin var. Merak etmeyin. Sana zarar vermeyeceğiz."

Gabe onu öldürmek istiyordu. Masanın ucunu bıraktı, Joaquin'le birlikte gruba doğru yürüdü ve orospu çocuğuyla yüz yüze geldi. Yavaşça, telaffuz ederek konuştu Her hecede. "Ondan uzak dur."

Bir an için adamın kendisine yumruk atacağını düşündü, vücudu dövüşmek için gerildi. Sonra diğeri kapıları açtı ve bağırmaya başladı. "Ayağa kalkın! Ayağa kalkın! Kımıldayın!"

Koridora, köşeden balkona ve Büyük Balo Salonu'na doğru sürüldüler.

Gabe Kat'in elini tuttu.

Soluk soluğa bir telaş.

Bir çığlık. "Aman

Tanrım!"

Tıpkı korktuğu gibi, Büyük Balo Salonu'nun dışında yerde yatan ölü ve yaralılar vardı.

Baird, "Umarım fotoğrafımız bunun fotoğraflarını çekiyordur," dedi.

Gabe kolunu Kat'in omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Bana bak."

Kat'in güvende olduğundan emin olduktan sonra yaralılar için elinden geleni yapacaktı -eğer izin verirlerse-.

Birkaç metre önünden Matt'in sesini duydu. "Holly! Tanrım, hayır!"

Joaquin, İspanyolca küfrederek Gabe'i itti.

Holly yerde yatıyordu ve kafasına bir kurşun yemiş gibi görünüyordu.

"Tanrım!" Gabe ona doğru yürümeye başladı, Kat olduğu yerde kalakalmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, eli ağzındaydı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı onları esir alanlardan biri, tüfeğini neredeyse Holly'nin yanına ulaşmış olan Matt ve Joaquin'e doğrultarak.

Joaquin İspanyolca bir şeyler bağırdı ve ona doğru ilerlemeye devam etti.

Matt hemen yanındaydı. "O benim arkadaşım. Ona yardım edeceğim ve beni durdurmak için beni vurmak zorunda kalacaksın."

Gabe ellerini başının üzerine kaldırdı. "Ben bir sağlık görevlisiyim. Ona yardım edebilirim."

Joaquin hemen tercüme etti. "Es un paramédico."

Üçü birlikte yanına diz çöktüler ve Gabe onun nefes aldığını gördü. Nabzını yokladı, güçlü ve sabit olduğunu gördü. "Yaşıyor. Sıyrık gibi görünüyor. Belki de beyin sarsıntısı ya da kafatası kırığı olabilir."

Lanet olsun!

Bununla başa çıkacak donanıma sahip değildi.

Pisliklerden biri tekrar bağırmaya başladı ve balo salonuna gitmelerini işaret etti. Ama Gabe, ona ne nişan alırlarsa alsınlar onu burada bırakmayacaktı.

"Matt, sen bacaklarını taşı. Joaquin, vücudunun üst kısmını taşı ve sabit tutmaya çalış. Ben ellerimle başını ve boynunu destekleyeceğim. Üç deyince kaldır. Bir. İki. Üç."

Yavaşça, dikkatlice Holly'yi balo salonuna taşıdılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

19:40

MArc durdu, nefesini tutmaya çalıştı ve kaburgalarındaki acıya karşı bir elini bastırdı. Parmakları uzaklaştı Kanlı. Artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Daha büyük sorunları vardı. Kötü adamları duyabiliyordu. çatıda bir yerlerde birbirleriyle konuşuyorlardı. Yedi kat merdiveni koşarak çıkmış gibi nefes alarak onlara gizlice yaklaşamazdı.

Bu yüzden ona FAT Tire diyorlar, Hunter.

Evet, çok fazla bira ve spor salonunda çok az zaman.

Asansöre binme fikrinden vazgeçmişti ki kapılar yüksek bir sesle açıldı. Lobideki pislik kafasını kaldırıp baktı. Elbise ayakkabılarını çıkarmak zorunda kalmıştı çünkü tabanları çok ses çıkarıyordu, her adımda merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Şimdi elinde bir tabancayla, üzerinde çorapları, smokin pantolonu ve kendi kanıyla kırmızıya boyanmış kolalı beyaz gömleğinden başka bir şey olmadan etrafta koşturuyordu -Ve güzel bir siyah kravat.

Tıpkı James Bond gibi.

Kalp atışları ve solunumu yavaşladı, Sophie'nin kalıcı kokusu ona her nefeste tam olarak ne olduğunu hatırlatıyordu.

bu gece. Onu aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı. Odaklanmazsa ne ona ne de başkasına yardım edebilirdi.

Sheridan onu güvende tutacak. O iyi olacak.

Peki, şimdi ne olacak?

Soğuk beton duvara yaslandı ve olasılıklar üzerinde düşündü.

Dört kişilerdi ve dört kurşunu kalmıştı.

Onlara gizlice yaklaşırsa bile, bunu başarabileceğinden şüpheliydi.

Biri onu yakmadan önce sadece bir tabanca kullanarak mutlak bir isabetle dört mermi sıktı. İhtiyacı olan şey dördünü de aynı anda ortadan kaldırmanın bir yoluydu. kendini uzaklaştırdı.

Hayal kurmaya devam et, dostum.

Merdivenlerin son katını yavaşça tırmandı, durup Açık kapının solunda, soğuk gece havası karanlıktan içeri doluyordu. Köşeden şöyle bir baktı.

Hiçbir şey.

Dışarı çıktı. Düşündüğü kadar karanlık değildi, korkuluklardaki güvenlik ışıkları ürkütücü sarı bir parıltı yayıyordu. Etrafına bakındı, tabancasını kaldırdı, parmağı tetikteydi. Otelin üçgen çatısı dış kanallar, devasa havalandırma ve klima üniteleri, seraya benzeyen bir şey ve...

Arı kovanları mı?

Beyaz gömleğinin onu karanlıkta oldukça görünür kıldığının farkında olarak, alçaktan ilerleyerek bölmenin etrafından dolaştı ve uzun bir kanal hattı boyunca ilerledi. Bir hareket.

Sesler.

Dondu kaldı.

Dördü de binanın güney ucunda, Saray'ın Broadway, On Yedinci Cadde ve Court Place, halka açık parkı ve otobüs duraklarıyla. El fenerleriyle bir şeyin üzerine eğilmişlerdi. İçlerinden biri hareket ederek Marc'a hızlı bir görüş sağladı.

A Ma Deuce.

Piçlerin elinde lanet bir Ma Deuce vardı, Browning M2 makineli tüfek. O şeyi çalıştırmayı başarırlarsa, iki bin metre uzaktaki hedefleri vurmaya yetecek ateş gücüne sahip olacaklardı.

Marc'ın SWAT ekibi fiçidaki balık gibi olurdu.

Düşünmek için bir an durdu, donmakta olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordu, soğuk rüzgar sağa doğru kesiyordu

içinden geçti. Kanal boyunca güvenli olduğunu düşündüğü bir yere doğru ilerledi ve ardından cep telefonunu çıkardı Irving'e mesaj göndermek için.

Çatıdaki dört fail Browning M2 50 kalibrelik silahı hazırlıyor.

RPG'ler vs. olabilir. Onları çıkarmaya çalışacağım.

Eğer başarısız olursa, en azından Irving ve Marc'ın ekibi uyarılmış olacaktı.

Hızlı ve sessiz bir şekilde kanal boyunca ilerledi, bu sefer daha da yaklaşarak tabancasının sınırlı menzilini telafi etmeye çalıştı. Ateş etmek için sıraya girmeye çalıştı, titrediğini hissetti.

Kendine gel, Hunter!

Vücudunun gevşemesini istedi, soğuğa teslim oldu ve sonra bunu aklından çıkardı.

Atışını hizaladı ve tetiğe bastı.

Bam!

Biri gitti.

Diğerleri birbirlerine bağırarak silahlarını aldılar, biri karanlığa nişan aldı ve Marc'ın genel yönüne doğru mermi püskürttü, mermiler donuk bir tak tak tak tak sesiyle etrafındaki kanallara çarptı.

Eğilerek koştu, bazı havalandırma deliklerinin arkasına saklandı ve üç adama baktı, elinin titreşimini görmezden geldi.

cep telefonu. İki fail M2 üzerinde çalışmaya geri dönmüştü, üçüncüsü ise omzunda tüfeği, elinde cep telefonuyla nöbet tutuyordu.

Telefon elinde, başparmağı ekranın üzerinde geziniyordu. Muhtemelen destek çağırıyordu.

Marc bundan kurtulmasına izin veremezdi. Nişan aldı, tekrar ateş etti.

Bam!

Biri daha düştü.

Diğerleri Ma Deuce üzerinde çalışmak için silahlarını bir kenara bırakmıştı.

Marc şansını gördü.

Onlara saldırdı ve kendisine tüfek doğrultan ilk kişiye ateş etmek için durdu.

Bam!

Bir

ıska.

Kahret

sin!

Adrenalin dalgasının etkisiyle Marc kendini siper etti.

19:45

TESSA DARCANGELO ışıkları kısmış ve kocası Julian'a sarılmıştı, uyuyan dört kişinin görüntüsü

Çocuklar ve parıldayan Noel ağacı onu gülümsetiyordu.

Chase koltuğa çökmüş, elinde kendi yarattığı Lego şeyisini tutuyordu. Maire ağacın yanında yatıyordu. Addy yüzünü Noel Baba'ya dönmüş uyuyordu.

Boyama kitabı. Küçük Tristan, battaniyesi ve dokuz aylık Alman çoban köpeği yavruları Shadow ile birlikte köpek yatağına kıvrılmıştı.

"Nihayet," dedi. "Sessizlik."

Julian kıkırdadı, parmakları onunkilerin arasından geçti, dudakları onun yanağını okşadı. "Biraz yetişkin oyun zamanı için sıvışabilir miyiz?"

Güldü. "Marc ve Sophie birazdan burada olurlar." Bu gece Chase ve Addy'ye bakıyorlardı, bu yüzden Marc ve Sophie gazetenin tatil partisine gidebilirlerdi. Mutlu bir kaos ortamı vardı.

Yedi yaş ve altında dört çocuğu var. O ve Julian birlikte hepsini beslemeyi, eğlendirmeyi ve kendilerine ya da birbirlerine zarar vermelerini önlemeyi başarmıştı. Bu bir başarı gibi hissettirdi.

Gülümsedi, Julian'ın çocukları sırtında ren geyiklerine bindirdiği görüntü gözünün önünden geçti. "Senin neyini seviyorum biliyor musun?"

"Evet, öyle. Göbeğimin yaklaşık beş santim altında duruyor."

Güldü ve dirseğiyle adamın kaburgalarını dürttü. "Çocuklara karşı bu kadar tatlı olmana bayılıyorum. Ben olsam asla

Yıllar önce tanıştığım büyük, kötü FBI ajanının küçük çocukları olan bir oyuncak ayı olacağını hayal etmişim."

Onun saçlarını öptü. "İçimdeki her iyi şey seni sevmekten geliyor."

Bunun doğru olmadığını biliyordu ama söylemedi. O Göğsünün sert duvarına sokuldu, rahatlamasına ve anın tadını çıkarmasına izin verdi. Ne o ne de Julian çocukken böyle Noeller geçirmişlerdi. Ama birlikte, onlar Yeni zevkler keşfederek, çocuklarına hiç sahip olmadıkları şeyleri vererek.

Julian'ın iş telefonu çaldı.

"Kahretsin." Julian onu tekrar öptü. "Buna bakmalıyım."

Öne doğru eğildi ve sehpadan telefonunu aldı.

"Darcangelo."

Ayağa kalktı, yüz ifadesi karardı. "Orospu çocuğu! Ne kadar zaman önce?"

Tessa'nın nabızı atmaya başladı. Ayağa kalktı ve Julian'ı takip etti.

Yatak odalarına doğru ilerlerken, soruları ve yüzündeki gerginlik şüpheye yer bırakmıyordu.

Korkunç bir şey olmuştu.

Dolabı açtı, gece giydiği BDU'ları yatağın üzerine fırlattı. "Kaç kişi olduklarını biliyorlar mı? Dışarı çıktılar mı? Lanet olsun! Yola çıkıyorum. Evet, orada buluşuruz."

"Ne oldu? Ne oldu?"

Kot pantolonunu ve gömleğini çıkardı, mavi gözleri sertti. "Teröristler Palace Hotel'e saldırdı. Saldırıya uğramayan

herkes

rehin alındı."

"Ne?" Tessa'nın kalbi sertçe çarptı, nefesi kesildi. ciğerlerinden fışkırıyordu. "I-Takımı partisi orada."

Julian siyah saçlarını kısa bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağladı ve

Sonra da siyah balıkçı yaka kazağını başına geçirdi. "İngiliz Başkonsolosluğu da bu gece Noel partisini veriyordu. Olay yerindeki polisler İngiliz Büyükelçisinin kaçtığını söylüyor ama piçler Dışişleri Bakanı ve beraberindekileri arka çıkışta yakalamışlar. Reece, Kara ve Sophie onunla birlikteydi."

"Oh, hayır." Tessa yatağın üzerine çöktü. "Peki ya diğerleri?"

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Hunter kaçtı. Bir süre Irving'e bilgi verdi. Yaşlı adama bir grup savaşçının çatıya bir M2 -ağır makineli tüfek- yerleştirdiğini ve onları durdurmaya çalışacağını söylemiş. Irving ona ulaşmaya çalıştı ama o zamandan beri haber alamadı."

Yüce Tanrım.

Marc, Julian'ın en iyi arkadaşıydı. O, Sophie, Reece ve Kara aileden gibiydiler. Eğer ona, onlardan birine bir şey olursa...

"Peki ya diğerleri?"

Julian pantolonunun içine girip fermuarını çekti, gömleğine uzandı. "Hunter, Irving'e Holly'nin öldüğünü söyledi. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu."

"Yüce İsa." Tessa'nın midesi düğümlendi. "Nick biliyor mu?"

İkili birinci evlilik yıldönümlerine az kalmıştı. "Irving söylemedi." Julian tişörtünü üzerine çekti.

Kafa.

"Bunu kim yapar?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama öğreneceğiz ve onlar da bunu ödeyecekler."

Bir an için ikisi de konuşmadı, Julian siyah çizmelerini giyip bağladı. Silahın kilidini açtı.

dolabının arkasındaki kasayı açtı, bir tabanca çıkarıp omuz kılıfına yerleştirdi, ardından tüfek kılıfını ve teçhizat çantasını aldı. "Muhtemelen bu gece evde olmayacağım. Beklemeyin."

"Hepiniz tehlikedeyken uyuyabileceğimi mi sanıyorsunuz?" Onu ön kapıya kadar takip etti. "Megan duydu mu?"

Megan, Marc'ın küçük kız kardeşiydi. O ve kocası, Nate West, West ailesinin dağ çiftliğı olan Cimarron'da yaşıyordu.

"Bilmiyorum. Ara onu. Eminim duymayı tercih eder bizden." Eğildi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Lütfen eve tek parça halinde gel." "Elimden geleni yapacağım."

Tessa onun kamyonetine binip uzaklaşmasını izledi, onun için duyduğı korku arkadaşları için duyduğı korkuyla karıştı. O da

Bir polisin karısı olmaya alışacağını düşünmüştü ama kocasının tehlikede olduğunu bilmenin kolay bir yanı yoktu. Onu birden fazla kez kaybetmenin eşiğıne gelmişti.

Zaten.

Neredeyse midesi bulanacakmış gibi hissederek oturma odasına yürüdü, bakışları Chase ve Addy'ye takıldı, onların masumiyeti kalbinin sıkışmasına neden oldu. Ailelerinin içeride olduğundan haberleri yoktu.

lmcl tehlike.

Çocukları teker teker yatağı taşıdı, Chase ve Addy'yi misafir odasındaki büyük yatağı yatırdı. Sonra kendini tahta gibi hissederek mutfağı gitti, telefonu aldı ve Cimarron'u aradı.

19:50

"Yıldızı tepeye koymaya hazır mısınız, Bayan Emily?" "Evet!"

Megan West kanepede, küçük Jackson'ı kucağında zıplatan kocası Nate'in yanına oturdu, ikisi de Büyükbaba Jack kızlarına aile yadigârı altın kaplama yıldızı verirken ve onu omuzlarına kaldırırken izliyordu.

"Hadi yıldızı başının üstüne koyalım," diye alay etti Emily ve tam da bunu yaptı.

"Sana Noel ağacı gibi mi görünüyorum? Bugünlerde okullarda çocuklara ne öğretiyorlar?"

Emily güldü.

Jack ağaca doğru yürüdü, Emily onun omuzlarına oturdu. "Uzanabildiğin kadar uzan, aynen böyle. Şimdi şu tepedeki dalın üzerinde dimdik duran yıldızı yerleştir. Görüyor musun?"

"Uh-huh." Emily yıldızı yerine yerleştirdi.

"Şuna bakın." Jack sırtıttı. "Çocuk doğuştan yetenekli. Sanırsın hayatı boyunca Noel ağaçlarının tepesine yıldızlar koymuş."

Emily bu övgü karşısında gülümseyerek Megan ve Nate'e döndü. "Gördün mü anne? Gördün mü baba?"

Nate kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Megan başıyla onayladı. "Harika iş, tatlım."

"Yaşasın!" Janet tombul Lily'yi kucağında sallayarak tezahürat yaptı.

Geçen yaz üç hafta arayla doğan Jackson ve Lily altı aylıktı ve ilk Noel'lerini kutlamak üzereydiler.

"Şimdi ışıkları açabilir miyiz?"

Jack diz çöktü ve ağacı kontrol eden düğmeyi eline aldı. "Bu onuru Janet'a bırakmaya ne dersin?"

Emily başıyla onayladı, anahtarı aldı ve sanki Janet'a bir buket çiçek veriyormuş gibi Janet'a götürdü.

Janet da aynı nezaketle kabul etti. "Teşekkür ederim. Bana yardım etmek ister misin?"

Emily gülümsedi ve başını salladı.

Kızının bu kadar sevildiğini ve mutlu olduğunu görmek Megan'ın göğsünde buruk bir acı yarattı. O yaşlarda Megan herkesten ve her şeyden korkar, her şeyin altında ezilirdi.

katı evlat edinen ailesinin sürekli eleştirilerine maruz kalmıştı. Nate ile evli olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Cimarron onun eviydi, çocukları burada rahatlık ve bolluk içinde büyüyecekti.

Marc ile çocukken yaşadıkları zorluk ve belirsizlik.

Nate ayağa kalktı, Jackson hâlâ kollarındaydı. "Önce ışıkları söndüreyim."

Oda karardı ve sonra.

"Oh!" Hepsi birden iç geçirdi.

Üç kuşaktır elden ele geçen güzel antikalardan Nate'in yaptığı basit süslemelere kadar ailenin süslemeleriyle süslenmiş güzel bir ağaçtı.

Küçük bir çocukken ve şimdi de Emily tarafından.

Megan Jackson'a baktı, onu gözlerini dikmiş ağaca bakarken buldu ve boğazında bir yumru hissetti. "Ne yapmak

Sence balkabağım? Bu senin ilk Noel ağacın."

"Şimdi sıcak çikolatamız var mı Jack Dede?" Emily sordu.

"Emin olabilirsin." Jack mutfığa doğru yöneldi. "Bu gece gibi özel bir gecede, bir vücudun sıcak çikolata içmesi gerekir."

Megan ve Nate bir gülümsemeyi paylaştılar. Bir gün birinin Jack'in eğlencesini mahvetmesi ve kıza çikolata saatinin geç olduğunu öğretmesi gerekecekti. Ama bu gece değil.

"Şekerlemeli mi?"

"Elli tane mi yoksa yüz tane mi şekerleme istersin?" "Yüz tane!"

"On şekerleme, ihtiyar," diye arkalarından seslendi Nate, Megan'a bebeği uzattı ve bir kütük daha atmak için şömineye doğru yürüdü. "Onu şımartıyor."

Telefon çaldı.

"Buldum," diye seslendi Jack mutfaktan. "Ve bunu duyduğum."

Bir an sonra yeniden ortaya çıktı, yüzündeki ifade Megan'ın midesini korkuyla doldurdu ve Damarlarında adrenalin dolaşıyordu.

"Ben Tessa Darcangelo." Jackson'a uzandı. "Siz ikiniz bu görüşmeyi çalışma odamda yapmak isteyebilirsiniz."

Yüce Tanrım, ne olmuştu?

19:50

Artık bire düşmüştü.

Marc'ın cephanesi bitmişti ve iliklerine kadar üşüyordu, el ve ayak parmakları soğuktan acıyordu. Hipotermiye girmeden önce buna bir son vermeli ve içeriye girmeliydi. Ama bu son piçi öldürmek zordu, gölgelerde kalıyor, bir hayalet gibi bir yerden bir yere gidiyordu. Marc onun bir tür gece görüş donanımı olup olmadığını merak etti. O NVG takan kimseyi fark etmemişti, ama o zaman Bu pisliklerin hiçbirine göz ucuyla bile bakmadım. Adam bir şey taşıyor olabilirdi. Sonra tekrar, Marc'ın Gömleği karanlıkta parlıyordu. Piçin muhtemelen onu görmek için NVG'ye ihtiyacı yoktu.

Marc alçaktan uçarak, failin binanın burnundaki asıl konumuna doğru geri döndü. Görebiliyordu M2 ve içinde başka teçhizat olan bir çanta. Düşürdüğü ilk iki adamın cesetlerini de görebiliyordu. Ama hedefinin bu pozisyonu izliyor, Marc'ın bir silah ve daha fazla cephane arayışında kendini açığa çıkarmasını bekliyor olma ihtimali vardı.

Eğer durum farklı olsaydı, Marc sadece bekleme oyunu oynardı. Özel Kuvvetler'de keskin nişancı olarak geçirdiği yıllar ona sabretmeyi öğretmişti. Ama burada daha fazla kalırsa başı belaya girecekti.

Kendini iki cesedin üzerindeki kamuflaj ceketlere ve düşerken düşürdükleri tüfeklere bakarken buldu. Ve aklına bir fikir geldi.

Beyaz gömleğini çabucak çıkardı ve çıplak tenine değen rüzgârın acımasız soğuğuyla, iki cesetten daha yakın olanına doğru karnı üzerinde süründü. Adamın tüfeğini aldı, kontrol etti ve bir kenara koydu. Sonra adamın silahını çıkardı.

ceketini giydi. Çok küçüktü ve kanla ıslanmıştı ama kimin umurundaydı ki? Giydiğinden daha sıcaktı.

Sonra gömleğini aldı ve ölü adama giydirdi. Tüm düğmeleri ilikleme zahmetine girmeden cesedi sürükledi. Korkuluğa doğru ilerledi ve beyaz gömleği karanlıkta bir fener gibi parlayarak onu oturur pozisyona getirdi.

Hızla geri çekildi ve cesedin olduğu yere uzandı, tüfeği elinde, parmağı tetikteydi. Ve orada bekledi.

Ama uzun sürmez.

Bir silah patlaması.

Göz ucuyla beyaz gömleğinde üç yeni deliğin belirdiğini gördü.

Nefes alışını yavaşlattı, ölümüne hareketsiz kaldı.

Ayak sesleri.

Bir silah sesi daha, bu sefer yakınlardan.

Avı karanlıktan çıktı, küfrediyordu ve

Marc olduğunu düşündüğü cesede doğru ilerledi, botları Marc'ın yüzünün birkaç santim yakınından geçti.

Marc tek bir hareketle sırt üstü yuvarlandı, tüfeği kaldırdı ve ateş etti.

Sıçan-at-at-at!

Orospu çocuğu arkasını döndü ve ona baktı.

sersemlemiş bir halde binadan geriye doğru devrildi.

Marc ayağa kalktı, kenara doğru yürüdü ve piçin sekiz kat aşığıya düşüşünü izledi. "Palace Hotel'i tercih ettiğiniz için teşekkürler. Umarız hizmetimizden memnun kalmışsınızdır."

Diğer cesetleri de arayarak cüzdanlara, kimliklere ve cep telefonlarına el koydu. Birinin üzerindeki kamuflaj tarzı şapkayı çekip aldı.

ve otelin içindeki güvenlik kameralarından yüzünü gizlemeye yardımcı olacağını umarak başına geçirdi.

Bunlar

Bastard'lar muhtemelen güvenlik odasının kontrolünü ele geçirmişlerdi ve bu da merdivenleri, koridorları ve asansörleri izleyebilecekleri anlamına geliyordu.

Sonra aceleyle M2'ye döndü ve onu neredeyse monte ettiklerini gördü. Yanında yarım düzine 50 kalibrelik mermi vardı. Ayrıca bir Rus RPG-7'si de vardı.

bir tank ve lanet olası bir dürbünlü ve bol cephaneli bir McMillan TAC-338 keskin nişancı tüfeği.

"Oh, seni güzel bebek! Babana gel."

Gerçekten Noel'di.

Keskin nişancı tüfeğini iyi kullanacaktı, ama ne Bu bokun geri kalanı hakkında? Onu burada bırakamazdı, yoksa kötü adamlar tekrar ellerine geçirebilirdi ve burada kalıp ona bakıcılık yapamazdı.

Irving'in numarasını çevirdi. "Çatı bizim. Ama bir sorunumuz var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

19:50

KGabe bir adama yardım etmek için elinden geleni yaparken odanın diğer ucundan onu izleyerek sırtındaki ağrıyı ovuşturdu.

Karnından vurulmuştu.

"Hayatını kurtarabiliriz ama hastaneye gitmesi gerekiyor," diye açıkladı kendilerini esir alanlardan birine, kanlı elleriyle yaraya peçete bastırıyordu. adamın göbeği. "Beni anlayabileceğini biliyorum. Şimdi ilgiye ihtiyacı var!"

Bir yanı Gabe'in kendilerini esir alanları fazla zorlayacağından endişeleniyordu. Bu adamların hayata hiç saygıları yoktu. Hayır, onlar insan değildi. Onlar insan postuna bürünmüş ruhsuz canavarlardı. Onların dürüstlük duygularına hitap etmeye çalışıyordu.

ve merhamet Gabe'in ölümüne neden olabilirdi. Ama insanların acı çektiğine tanık olup da bunu yapmamasının imkânsız olduğunu biliyordu.

Yardım etmek için elinden geleni yaptı.

Gabe'in tüm yaşamlara karşı bir saygısı vardı. Bu yüzden sağlık görevlisiydi. Bu yüzden park bekçisiydi. Bu yüzden onu seviyordu. Onu güvende tutmak için bile bu özelliğini değiştirmezdi. Ama yine de içinde bir his vardı.

Aciliyet.

Buradan hemen çıkmaları gerekiyordu.

Reece, silahlı piçlerin izin verdiği kadar Gabe'e yakın durdu. "Daha fazla insanın ölmesini mi istiyorsunuz? Tanrı aşkına biraz merhamet gösterin. Bırakın sağlık görevlileri yaralıları alsın."

Yakınlarda Sophie ve Joaquin, Gabe'in talimatlarına uyarak Holly'nin saçındaki kanı temizlerken, Matt de Holly'nin yanında yere oturmuş onunla konuşuyordu. elini tutuyordu.

"Bu partiye seninle geldim ve sensiz gitmeyeceğim."

Holly inledi ama gözlerini açmadı.

"Kurşun bir inç uzunluğunda bir iz bırakmış, kafa derisini yarmış."

Joaquin onun üzerine eğilmiş, başının yan tarafındaki yaraya bakıyordu. "Büyük bir çürük var ama kanama durdu. durdu."

Sophie, Matt'in akşam yemeği ceketinden mendili alıp Kat'e uzattı. "Bunu bardan aldığın buzla falan doldurabilir misin? Ve biraz daha peçete getir."

Sophie sadece Holly ya da onların durumu için endişelenmiyordu, Kat biliyordu. Marc için de endişeleniyordu. Sophie'yi Reece ile gönderdiğinden beri onu kimse görmemişti.

"Ne bulabileceğime bakacağım." Kat servis masalarından birine doğru yürüdü, sırtını ovuşturdu, bu hareket acının bir kısmını dindirmeye yardımcı oldu.

Canavarlardan biri onun yoluna çıktı. "Oraya geri dön."

Kat onun gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı, öfke hissetti

korku yerine. "Arkadaşım yaralandı. Şişlik ve kanamaya yardımcı olması için buz ve kağıt havlu ya da peçeteye ihtiyacımız var. Onları getirmeme izin vermezseniz, bizim için getirmeniz gerekecek."

Başını sallayarak devam etmesini işaret etmeden önce bakışları kadının karnına kaydı.

Büfe masasının bir ucunda bir yığın kokteyl peçetesi buldu, bir avuç aldı ve bir şişe daha aldı.

Her ihtimale karşı bir bardak su. Sonra bir avuç buz aldı. su şişelerinin bulunduğu kabı alıp mendilin içine bağladı.

"Holly nasıl?"

Kat döndüğünde Kara'nın kendisinden birkaç metre ötede, elinde iki şişe suyla durduğunu gördü. "Hâlâ bilinci yerinde değil. Bir kurşun sıyırmış gibi görünüyor-"

"Konuşmak yok! Sen!" Piçlerden biri Kara'yı kolundan tutup Kat'ten uzaklaştırdı. "Oraya geri dön."

Kaçıranlar Bakan Holmes'u odanın ortasına yakın bir masada tek başına oturmaya zorlamış, sonra da geri kalanları üç gruba ayırmışlardı: gazete çalışanları, İngiliz büyükelçisinin partisine katılanlar, otel personeli ve diğer işçiler. Onlar hâlâ İnsanların kimliklerini inceliyor, ne iş yaptıklarını ya da neden bu işi yaptıklarını sorduklarında insanları bir kenara çağırıyorlardı.

bu gece otele geleceklerdi. Kat, üç grubun ayrı kalmasının onlar için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordu ama bu durum onu korkutuyordu.

Onları esir alanların bir planı varmış gibi görünüyordu ama ne olduğunu sadece onlar biliyordu.

Bunu neden yapıyorlardı?

Malzemeleri Sophie'ye geri götürdü. "Umarım bu kadarı yeterlidir."

"Teşekkürler." Sophie kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?" "Ayakta durmaktan sırtım ağrıyor."

"Sana bir sandalye getireyim," dedi Tom.

Uzaklaşmak için döndüğünde, beş silahlı adam daha odaya girdiler. Kırmızı bir bere takmış olan öndeki hariç diğerleri gibi giyinmişlerdi. Kendini taşıyış biçiminden ve diğerlerine komutlar verişinden sorumlu kişinin o olduğu anlaşılıyordu.

Yüzünde alaycı bir ifadeyle Sekreter Holmes'a doğru yürüdü, ardından diğerlerine göz gezdirdi. "Sessiz olun! ¡Cállense!"

Adamlarından biri tavana ateş ederek Kat'in sıçramasına neden oldu.

Yaralıların iniltileri dışında oda sessizliğe gömüldü.

Reece bir adım öne çıktı. "Sen de kimsin be? Altı insanlar öldü. On kişi de yaralandı. Nedenini bilmek istiyorum."

Reece için duyduğu korku Kat'in nabzını hızlandırdı, sırtındaki ağrı keskinleşti.

Sonra bacağından aşağı bir şeyin damladığını hissetti. Aşağı baktı ve damlanın fışkırdığını gördü. Sophie gördü. "Oh, Tanrım. Suyun."

Kat gözlerini yere dikti, kalbi sıkıştıyordu. "Ben... Ben beş hafta daha doğurmayacağım."

Doğum yapıyor olamazdı. Ne şimdi, ne de burada.

19:50

ZACH MCBRIDE karısının vücudunu öptü, soluk gümüş çatlaklarının üzerinde durdu, tadı hala dilinde canlıydı, kokusu kafasını dolduruyor, şehvetini körüklüyordu.

"Yapma." Natalie'nin parmakları hâlâ adamın saçlarındaydı ve parmaklarını adamın ağzını teninden uzaklaştırmak için kullandı.

"Neden olmasın?" Dudaklarını tekrar kadının karnına bastırdı. "Gerçekten de çatlakları seksi bulamazsın."

Ne kadar azgın olsa da, vites değiştirmesi biraz zaman aldı. Hamileliğin vücudunda yaptığı değişikliklerden dolayı kendini mahcup hissettiğini biliyordu ama onu bu kadar rahatsız ettiğini fark etti. Orgazm sonrası ısıltının tadını çıkarıyor olmalıydı, utanmamalıydı çünkü içinde sekiz kiloluk bir insan taşımak iz bırakmıştı.

Ya da belki oral seks becerileriniz düşündüğünüz gibi değildir.

"Ya onları seksi bulursam?"

Küçük bir kahkaha attı. "Bunu söylemen çok hoş ama -"

"Hayır, ciddiylim." Kahretsin. Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Ailede yazar olan oydu, o değil. "Seni gördüğümde çatlaklar, derinlere inmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum

Senin içinde. Birlikte bir bebek yapmamızı düşünüyorum. Aiden'ı dünyaya getirmek için yaşadığın her şeyi düşünüyorum.

-Sabah bulantıları, şişmiş ayak bilekleri, on sekiz saatlik doğum. Vücudunuzdaki bu değişiklikler bir hikaye anlatıyor ve ben bu hikayenin merkezindeyim. Sebebi benim. Tanrım, Natalie, sakın Anladın mı? O küçük gümüş çizgiler beni sevdiğini söylüyor. beni tahrik ediyor."

Onun yanıtını beklemedi, yavaş ve derin öptü, eli göğüslerini okşamak için hareket etti, başparmağı büzülmüş bir meme ucunu okşuyor. "Bir türlü veremediğin şu on kilo mu? Hepsi doğru yerlerde. Göğüslerin daha dolgun, kalçaların ve popon biraz daha yuvarlak. Beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmiyor musun?"

Ereksiyonuyla kalçasını dürttü, sonra başını eğdi, bir meme ucunu ağzına aldı ve emdi, onu okşamak için uyluklarının arasına uzandı. Kadın o kadar inanılmaz derecede ıslaktı - ağzının ve doruğa ulaşmasının sonucu.

İnledi, adamın eline doğru eğildi, kalçalarını iyice açtı, parmakları adamın sikini kavradı, onu çekiştirdi, nerede olmasını istediğini söyledi.

Arka planda bir yerde cep telefonu tekrar çaldı. Görmezden geldi.

Kendini onun ayırık kalçalarının arasına yerleştirdi ve içine gömüldü, onu doldururken inlemeleri birbirine karıştı, sonra geri çekildi ve tekrar itti. "O çatlakları gördüğümde meleğim, aklıma bu geliyor."

Gözleri kapalıydı, dudakları ayrıktı, siyah saçları yastığına doğru savruluyordu, nefesi onu küçük parçalar halinde terk ediyordu

inliyor. Bir an için bile olsa onun için daha az çekici olduğunu nasıl düşünebilirdi? Onun vücudunu seviyordu, ona taptı, ona hayran kaldı.

"Natalie." Eğildi ve dudaklarını onun nabzına bastırdı.

Bacaklarını adamın beline doladı, tırnakları Çıplak kışının kaslarını kazıyor, onu daha hızlı, daha sert gitmeye teşvik ediyordu. O da buna mecbur kaldığı için çok mutluydu. Onun için yanıp tutuşuyordu, her santimi ihtiyaçla yanıyordu, siki onun ıslaklığıyla kayganlaşmıştı. Ama boşalmak istemiyordu, henüz değil, o tekrar boşalmadan önce değil.

Sertçe itti, kendini onun derinliklerine gömdü, sonra Kasık kemiğini onunkine dayayarak en çok ihtiyaç duyduğu yere baskı uyguladı. İnlemeleri iniltiye dönüştü, göğüslerinde her zaman olduğu gibi pembe bir kızarıklık belirdi. boşaldı. Sonra onun adını haykırdı, iç kasları onun etrafında kenetlendi.

Tanrım, evet.

Kaldığı yerden devam etti, hızlı ve sert bir şekilde içine girdi, istiyordu... arzuluyordu... ihtiyaç duyuyordu.

"Natalie."

Orgazm onu bir patlama dalgasının gücüyle vurdu, zevk onu kavurdu, onu tükenmiş, zihni boş, kalbi dolu bıraktı.

Daha sonra birbirlerine sarıldılar, kadının başı adamın göğsündeydi, bacakları çarşafın altında birbirine dolanmıştı. Cep telefonu tekrar çaldığında ikisi de uykuya dalmaya başlamıştı.

"Kahretsin." Kadının saçlarını öptü, yataktan kalktı, sonra cırılçıplak mutfığa girdi. "McBride."

"Hangi cehennemdeydin sen?" Arayan Teresa Rowan'dı, Colorado bölgesi şerifi, patronu.

Gerçeği söylememenin en iyisi olduğunu düşündü.

"Uyuyakalmışım. Ne oldu?"

"Teröristler Palace Hotel'i ele geçirdi. Kayıplar var. Kaç ölü olduğunu bilmiyorum ama

Piçlerin elinde Dışışleri Bakanı ve dostunuz Vali Yardımcısı Sheridan da dahil olmak üzere üç yüzden fazla rehine var. ve Marc Hunter."

"Tanrım." Yatak odasına doğru geri döndü.

"FBI Rehine Kurtarma Ekibi bu olayda başı çekiyor, ancak henüz gelmediler. Denver'ın SWAT ekibi FBI SWAT ile birlikte olay yerinde. Senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm."

"Kesinlikle öyle."

"Otelin birkaç blok güneyindeki Birleşmiş Milletler Parkı'nda bir olay komuta merkezi kurdular."

"Yola çıkıyorum."

Natalie'yi yatakta doğrulup otururken buldu. "Neyin var? Ne oldu?"

Televizyonun kumandasını aldı ve CNN'i açtı, ardından giyinmeye başladı. "Teröristler Palace Hotel'i ele geçirdi ve rehineler aldı. Dışışleri Bakanı da aralarında. Sheridan ve Hunter da öyle. Onlar Bazı insanların öldürüldüğüne dair haberler var, ancak herhangi bir ayrıntı yok."

Natalie gözlerini kocaman açarak ekrana baktı. "Herkes Çoğu arkadaşımız oradaydı. Bu gece I-Takımı tatil partisiydi. Oh, Tanrım!"

19:51

PEPE, Sheridan'ın kibirli yüzüne baktı ve onu parçalara ayırmak, diğerlerine ibret olsun ve kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edemesin istedi. Cabrón hala emirleri kendisinin verdiğini düşünüyordu. Ama yanıliyordu.

Pendejo de mierda.

Ama Pepe'nin adama ihtiyacı vardı, bu yüzden onu şimdi öldürmek bir seçenek değildi, diğerlerine ibret olsun diye bile. Ama o yapmadı

o piçin karısına ihtiyacım var.

Sheridan tepki veremedi, Pepe ona elinin tersiyle vurdu,

Neredeyse onu yere düşürüyordu, parmak eklemleri yanağını yarıyordu.

Nefes nefese. Bir çığlık. Sessizlik.

Sheridan karısını yakaladı, ona sarıldı, bakışları tekrar Pepe'ninkilerle buluştuğunda gözlerindeki nefret açıldı.

"Bir daha benimle saygısızca konuşursan, onu adamlarıma teslim ederim."

Sheridan'ın gözlerindeki nefret daha da keskinleşti.

Kaltağa vuruşunun herkesin dikkatini çekmesinden memnun olan Pepe etrafına bakındıktan sonra en onurlu konuklarıyla konuştu. "Sayın Bakan, ben La Fuerza de Liberación de Colombia'dan Komutan Moreno. Kuzenimin Kolombiya'dan kaçırılmasını siz ayarladınız ama bu gece bunu telafi edeceksiniz. Eğer Dediğimi yaparsan, başka kimse ölmeyecek." En azından şu anda. Onlara koz olarak ihtiyacı vardı. "İngiliz Büyükelçisi sayesinde bol miktarda yiyecek var, ne yazık ki küçük partimizden kaçacak. O yüzden rahatlayın ve yemeğin ve şarabın tadını çıkarın."

Kaltak ona ters ters baktı, yanağında kurumuş kan vardı. "ABD hükümeti teröristlerle pazarlık yapmaz."

"Umalım da yanılıyor olasan - senin iyiliğin için."

Diğerlerine bir göz attı. "Geri kalanınız çenenizi kapalı tutun ve size söyleneni yapın."

"Peki ya yaralılar?" diye sordu Pepe'nin daha önce fark etmediği bir adam. Karnından vurulmuş bir adamın yanında diz çökmüş, ellerini adamın karnına bastırmıştı. "Ben sağlık görevlisiyim. Hastaneye götürürsek bu adamın hayatını kurtarabiliriz."

Pepe'nin hayat kurtarmak umurunda bile değildi. Ona göre bu odadaki herkes çoktan ölmüştü. Ama bu Amerikalı adamlar yumuşaktı.

"Yaralıların ve kadınların gitmesine izin verirsiniz, bu bir iyi niyet göstergesi olarak algılanacaktır," dedi Sheridan, ses tonu daha az

mağrur, gözleri hâlâ parlıyordu, karısı arkasında, Pepe'nin ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Tabii ki malparido kadınların serbest kalmasını isteyecektir. Orospu karısını korumak istiyordu. Ama Pepe o kadar aptal değildi. Kadınlar erkekleri kontrol etmenin anahtarıydı. Ayrıca, o çoktan kararını vermişti. Kim serbest kalacaktı, kim kalacaktı, kim yaşayacaktı, kim ölecekti.

"Juandi, yaralıların ve ölülerin yükleme rıhtımına götürüldü. Acil yardım görevlisi gibi davranan polisler dikkat edin." Sonra otel personeline döndü, çoğu ve İspanyolca konuşmaya başladı. "Ustedes son libres de irse dabién. La lucha de la FLC es no con la clase obrera."

Siz de gitmekte özgürsünüz. FLC'nin işçi sınıfıyla bir kavgası yok.

İnançsızlık yüzlerinden okunuyordu. Birbirlerine baktılar, bazıları anlamayanlar için çeviri yaptı, hiçbiri onun yanından geçip kapıdan çıkacak kadar cesur değildi.

Koyunların her zaman bir çobana ihtiyacı vardı.

Jhon'a döndü, hâlâ İspanyolca konuşuyordu. "Onlara yükleme iskelesini göster. Güvenli bir şekilde çıktıklarından emin olun." O

sağlık görevlisini işaret etti ve tekrar İngilizceye döndü.

"Yaralıları çıkarmalarına yardım et, sonra da ölüleri taşımaya yardım edecek birini bul."

Sağlık görevlisi cesaretle ona baktı. "Karımı almadan gitmiyorum."

Pepe bu adamı Sheridan'dan daha fazla sevmiyordu. Fahişe çok cüretkâr, çok küstahtı. "Karınız kim?"

Sağlık görevlisi onun bakışlarına karşılık verdi ama hiçbir şey söylemedi, cevap veremeyecek kadar zekiydi.

Pepe adamlarına döndü ve İspanyolca'ya geri döndü. "Siz üçünüz Juandi'ye yardım edin. Bu malparido gonorrhea'nın yaralılarla birlikte gittiğinden emin olun. Eğer reddederse, vurun onu."

Cep telefonu çaldı. Beklediği mesajdı.
El regalo de Navidad en el sótano está listo.
Bodrumda bir araya getirdikleri küçük Noel hediyesi hazırды.

Tavo onun yanında belirdi. "Odaları kontrol etmeyi neredeyse bitirdik. Konukların çoğu yangın alarmı yüzünden kaçtı."

Pepe başını sallayarak onu onayladı, vücudu adrenalinle doluydu.

Luis'den neden haber alamamıştı? Son mesajında pendejo'dan alınan bilgiye göre karanlıkta makineli tüfeği bir araya getirmekte zorlanıyordu. Pepe, Camilo'ya bağırarak çatıya çıkıp ona yardım etmesini söyledi, ardından bu özel an için hazırladığı cep telefonunu çıkardı ve 911'i aradı, net ve yavaş konuşuyordu.

"Ben La Fuerza de Liberación de Colombia'dan Komutan Moreno. Palace Hotel'in kontrolünü ele geçirdim. Polis şefinizi hatta bağlayın."

19:55

HOLLY gözlerini açtı ve kendini Joaquin'e bakarken buldu. "Nasıl hissediyorsun?"

Neden fısıldıyordu?

Biri onun elini tutuyordu. Matt mi?

Sophie de oradaydı, gözlerinde endişeyle ona bakıyordu.

"Ne-?"

Joaquin bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşş. Otel teröristler tarafından ele geçirildi. Hepimiz rehineyiz. Bunlar Çılgın orospu çocukları altı kişiyi öldürdü. Bir AK mermisi kafanı sıyırdı ve seni bayılttı."

Parça parça ona geri geldi. AK'li sunucu. Nick'i ve 911'i araması. Korumalar. Yangın alarmı. Ve şimdi de berbat bir baş ağrısı.

Mükemmel.

Oturmaya çalıştı ama Joaquin onu tuttu.

"Yaralıların gitmesine izin veriyorlar. Kıpırdama, seni buradan çıkaracağız." Yavaşça ayağa kalktı, sonra şöyle dedi İspanyolca bir şeyler.

Orman kamuflajı giymiş bir adam içeri girerken arkadaşları kenara çekildi. Ona baktı, sonra döndü ve omzunun üzerinden başka biriyle konuştu.

Joaquin yine İspanyolca cevap verdi, sesinde acil bir ton vardı.

Kamuflajlı adam Joaquin'e bir şeyler bağırdı ve sonra uzaklaştı.

Joaquin diz çöktü, kara gözleri öfkeyle doluydu, Sesini fısıltıya indirdi. "Gitmene izin vermeyecekler. İçlerinden biri seni yangın alarmını çalarken gördüğünü söyledi."

"Ah, o mu?" diye fısıldadı.

Midesinde oluşan korku düğümünü bir kenara itti, umutsuzluğu görmezden geldi. Evet, Nick'i tekrar görmek, kollarını etrafında hissetmek, tartışmalarındaki rolü için özür dilemek istiyordu. Aynı zamanda, arkadaşları tehlikeyken kendisinin güvenli bir yere götürülmesine izin veremezdi. Hiçbiri onun eğitimine sahip değildi. O daha çok

Televizyonda olanları izleyip yardım edemeyecek kadar güçsüz olmaktansa, burada onları sağ salim evlerine ulaştırmak için elinden geleni yapardı.

Başındaki ağrıyla irkilerek doğruldu, baş dönmesi midesini bulandırıyor. "Neden hepiniz hâlâ buradasınız? Mesajımı almadınız mı?"

"Al bunu." Sophie içi buz dolu bir mendili ellerine bastırdı. "Mesajını ancak çatışma başladıktan sonra görebildim."

Ve Holly, Sophie ve Marc'ın ... meşgul.

Holly onu başına tuttu. "Kim bunlar?"

"FLC-Fuerza de Liberación de Colombia," diye fısıldadı Joaquin. "Kolombiya Kurtuluş Gücü."

Yüce Tanrım.

Adrenalin fışkırarak nabzını hızlandırdı.

Joaquin'in tercüme etmesine gerek yoktu. FLC'yi biliyordu. Özgürlükle hiçbir ilgileri yoktu ve kokain kaçakçılığı, adam kaçırma ve cinayetle ilgili her şeyi yapıyorlardı, gerilla taktikleri kullanıyorlardı.

Kolombiya hükümeti satın alınamazdı. Kendisine La Culebra, yani Engerek adını veren liderleri acımasızlığıyla tanınan bir sosyopattı. Söylentilere göre bu lakabı kurbanlarını engerek yılanlarına atarak elde etmişti. Sonra da yavaş yavaş, acı çekerek ölmelerini izlemek. Eğer bunun arkasında o varsa.

Oh, Nick.

FBI Rehine Kurtarma Ekibi bu savaşa en iyi oyunlarını getirmek zorunda kalacaktı, yoksa onu bir daha asla göremeyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

19:59

Nick, FBI mobil komuta merkezinde durmuş, Tower, McBride ve Darcangelo yanında, Şef Irving o orospu çocuğu Moreno'nun kaydını tekrar dinletti.

"ABD yaptığı anlaşmaya sadık kalmadı, bu yüzden biz de Bizim olanı geri almak. Dışişleri Bakanı kuzenim Oscar Moreno Ortíz'in serbest bırakılmasını emredecek.

Supermax. Bizden çaldığın otuz beş milyon dolarla birlikte onu gece yarısından önce helikopterle güvenli bir şekilde buraya, otele getireceksin. Havalanıp yola çıktığında, beni bu numaradan arasın. Sana söyleyeceğim.

Şimdi ne yapacağımı. Eğer dediklerimi aynen yaparsan, başka kimse ölmeyecek. Eğer mahkumları kurtarmaya çalışırsanız, her birini öldürürüm. Eğer kuzenim gece yarısına kadar serbest kalmazsa, hepsi ölene kadar her beş dakikada bir mahkumu infaz edeceğim."

Şef Irving oynatmayı durdurdu. "Bu bize dört saat verir." Denver'ın FBI SWAT ekibinin komutanı Özel Ajan Dixon, Irving'e oynatmaya devam etmesini işaret etti.

"Sizin 'iyi niyet' dediğiniz şeyin bir jesti olarak, yaralıları ve ölülerin cesetleriyle birlikte bazı mahkumları serbest bırakacağım. Aileleri onları geri isteyecektir. Ne de olsa neredeyse Noel'deyiz. Ambulansların on dakika içinde yükleme rıhtımına gelmesine izin vereceğim."

Piçin ses tonu kendini beğenmiş, çok kibirliydi ve sözleri Nick'in içine korku salıyordu.

Hunter, Irving'e Holly'nin düştüğünü söylemişti. Kötü mü yaralanmıştı? Ölmüş müydü?

Hayır. Hayır, olamaz.

Moreno, "ABD hükümeti kuzenime verdiği sözü tutmamış olsa da ben size verdiğim sözü tutacağım" dedi.

Kayıt sona erdi.

Irving, "Eğer sözünü tutarsa, yaralıları beş dakika içinde serbest bırakmaya başlayacak," dedi. "Gönüllüler istedim. "Gönüllü istedim.

Otelin köşesinde hazır bekleyen bir düzine ambulans var."

Nick, "Ambulans ekipleriyle birlikte gitmek için gönüllü oluyorum," dedi.

Irving başını salladı. "Karınız için endişelendiğinizi biliyorum ama acil yardım görevlileri hiçbir LEO'nun onlarla birlikte içeri girmesini istemiyor. Kolluk kuvvetlerinin varlığının bir çatışmaya yol açabileceğinden endişe ediyorlar."

Nick pişman olacağını bildiği kelimeleri ısırdı.

McBride arkasından usulca, "Yaralıysa yakında öğreniriz," dedi.

Dixon takım elbiseli bir adama baktı. "Kim bu Moreno denen orospu çocuğu ve neden bahsediyor?"

Takım elbise bir dosya uzattı. "Moreno, El Culebra olarak bilinen Oscar Duarte Moreno'nun yeğenidir. FLC, paramiliter bir uyuşturucu karteli. Beş yıl önce, yine Oscar adındaki büyük oğlu bir DEA ajanını ve karısını soğukkanlılıkla öldürdü. Üç yıl sonra, oğlu Kolombiya özel kuvvetleri ve DEA'nın ortak, çok gizli bir operasyonunda kaçırıldı.

güçleri, CIA ve DEA'nın Dışışleri Bakanlığı tarafından organize edilen bir operasyonudur."

Bu yüzden Bakan Holmes'un peşine düşmüşlerdi. Küçük Oscar'ın hapse girmesine neden olan operasyona izin veren oydu.

Takım elbiseli adam devam etti. "Oscar Junior ABD'ye getirildi ve burada savcılarla bir anlaşma yaptı. Babasının operasyonunu çökertecek istihbarat karşılığında ikinci derece cinayetle suçlandı ve on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Çocuk DEA müfettişlerinin yararlı bulduğu kanıtları vermeyince yargıç anlaşmayı iptal etti. Oğul yargılandı, suçlu bulundu ve iki kez müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Cezasını Florence, Colorado'daki ADX'te çekiyor. Dışışleri Bakanlığı ailesinin ABD'deki tüm varlıklarına el koydu."

"Yani kuzeni onu kurtarmak ve parayı almak için burada," dedi Dixon, bariz olanı belirterek.

"Kulağa öyle geliyor."

"Bilmeniz gereken daha çok şey var." Şef Irving bir bir yudum kahve. "SWAT komiserim içeride. O ve karısı gazetenin Noel partisine katılıyorlardı. Adam bir şekilde kaçmış ama karısı hâlâ rehin. Bana mesaj yoluyla istihbarat gönderiyor. Hepsi ormanlık kamuflaj giyen en az yirmi dört savaşçı olduğunu bildirdi. Bazılarının otelin çatısına çıktığını görmüş.

ağır silahlar olabileceğini düşündü. Çatıda bir Browning M2'yi bir araya getirmeye çalışan dört adamı öldürdü.

Yüksek yeri biz tutuyoruz."

Nick alçak sesle ıslık çaldı.

"Vay anasını," diye mırıldandı McBride.

"Aferin Hunter," dedi Darcangelo.

"Hâlâ orada, smokin içinde kıcı donmuş bir halde, onların mevziyi tekrar ele geçirmesini engellemeye çalışıyor. Bir mermi tarafından sıyrıldı.

ama iyi olduğunu söylüyor. Silahları taşımak için bir helikopter göndermemizi istedi, böylece düşmana düşmeyeceklermiş.

Yine elleri. Ayrıca ortadan kaldırdığı pisliklerin cüzdanları ve dört cep telefonu da var."

Bu iş bittiğinde Hunter'a bir madalya verseler iyi olur. Bu cep telefonları, çok sayıda istihbarat barındırıyordu. hepsi için fark yaratacak. Moreno'nun telefonunu dinlemek için kullanabilirlerse.

Dixon başını salladı. "Oraya bir helikopter indirme riskini göze alamayız. Moreno bunu duyacak, bir kurtarma operasyonu olarak yorumlayacak ve insanları öldürmeye başlayacaktır. Biz-"

Nick onun sözünü kesti. "CIS'in Centennial Havaalanı hangarımızda özel olarak donatılmış bir Küçük Kuş'u var. bertarafı."

Normal bir helikopterden daha küçük olan ve özel gizlilik özellikleriyle donatılmış olan Küçük Kuş, Moreno hiçbir şey duymadan bu işi yapabiliirdi.

Dixon'ın gözleri kısıldı. "Kimsin sen?"

"Nick Andris, Cobra Uluslararası Çözümler'de paramiliter bir operatör."

McBride, "Karısı da rehineler arasında," diye ekledi. "Hunter'dan karısının yerde olduğuna dair bir rapor aldık. Hayatta olup olmadığını bilmiyordu..."

Öldü.

Söylenmemiş bir kelime Nick'in göğsünü yırttı.

Dixon başını salladı. "Seni oraya gönderemem. Küçük Kuş'ta bile. Çok fazla riske girmiş oluruz. Irving, SWAT komiserine mesaj atıp bu iş bitene kadar ortalıkta görünmemesini söylemelisin. Yaptıkları takdire şayan olsa da başımıza bir dünya bela açabilir. Moreno çatıdaki adamlarının öldüğünü öğrenince nasıl tepki verecek? Eğer bizim

Bundan sorumlu olursa Bakan Holmes'u öldürebilir."

Nick duyduklarına inanamıyordu.

Darcangelo bir adım öne çıktı, yüzünde öfke vardı.

"Hunter'ı öylece terk mi edeceksin? Onu bulurlarsa öldürürler. Peki ya M2? Cep telefonları ne olacak? Hayatını riske attı-"

Dixon, "Ondan M2'yi sahada soymasını ve parçaları saklamasını isteyeceğiz," dedi. "Burada tehlikede olan pek çok hayat var, dedektif.

Hunter'ın yaptığı cesurcaydı, ancak eylemleri tüm operasyonu tehlikeye atabilir. Bu arada, siz Kobra çocuklarının gitmesi gerekiyor. Kobra'nın büyük bir ünü var, ama

bunun bir parçası olmayacaksınız. Bu bir HRT operasyonu-"

Nick patladı. "HRT'niz henüz gelmedi!" "-ve biz kitaba göre çalışıyoruz. Yapmak zorunda değilim Dışişleri Bakanı'nın vali yardımcınızla birlikte silah zoruyla alıkonulduğunu hatırlatmak isterim. Geri adım atmalı ve bu duruma seyirci kalmamalısınız."

"Bunu yapamam, efendim."

Dixon'ın bakışları buz kesti. "Federal ya da Denver Polisi'nden olmayan herkesin bu komuta aracını hemen terk etmesi gerekiyor. Burada, olay komuta merkezinde kalmanıza izin vereceğim ama brifinglerimizin ya da operasyonumuzun bir parçası olmayacaksınız."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Tower cep telefonunu çıkardı.

"İkinizi ortadan kaldırmak için bana kas gücü getirtmeyin."

Nick, Tower'ın bakışlarıyla karşılaştı ve Tower'ın da aynen kendisinin düşündüğü gibi düşündüğünü gördü.

McBride, "Seni gelişmelerden haberdar edeceğim," dedi. "Gidip ambulans ekipleriyle konuşun, onlara Holly'nin fotoğrafını gösterin ve cep telefonu numaranızı verin."

"Teşekkürler." Nick gitmek için döndü, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Kule onun peşinden gitti, sonra durdu. "Bir operasyon yürüttüm

Birkaç yıl önce bir kez FLC'ye karşı. Moreno da en az amcası kadar acımasız. Amcası gibi acımasızdır. rehineler gidecek. Ailesinin itibar kaybının intikamını almak isteyecektir. Bu piçin gerçek yüzünü öğrenmelisin. yoksa insanlar ölecek."

20:05

GABE Büyük Balo Salonu'na geri döndü, tüm yaralıları Görünüşe göre hiçbir yere gitmeyen Holly dışında ambulanslara yüklendi. Artık onun görevi ölüleri taşımaktı.

"Biraz yardıma ihtiyacım olacak," dedi. "Gönüllü var mı?"

Ramirez ayağa kalktı. "Yardım edeceğim."

Alex Carmichael, "Ben de varım," dedi.

"Ben de yardım edeceğim," dedi

Sheridan.

Moreno Sheridan'a baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Güzel kıyafetlerine kan bulaştıracaksın."

"Bu beni rahatsız etmiyor," diye yanıtladı Sheridan. "Bu kahramanların kanı."

Moreno gözlerini devirdi ve İspanyolca bir şeyler söyleyerek adamlarını güldürdü.

Gabe ve Joaquin kurbanlardan birinin cesedinin üzerine eğilmişlerdi.

güvenlik görevlileri onu kaldırdı, beyaz bir masa örtüsü hala üzerini örtüyordu ve ona ölümden biraz saygınlık sunuyordu.

"Personel asansörüne ineceğiz," dedi Gabe Joaquin'e.

"Köşeyi dönünce koridorun sonunda sağımda."

"Anladım."

Bir süre başka bir şey söylemediler, Moreno ve adamları onları izliyordu.

Balo salonunun dışına çıktıklarında Joaquin sessizliği bozdu, sesi fısıltı gibiydi. "O chingadero komutanının adamlarına, gitmeyi reddederseniz sizi vurmalarını söylediğini duydum. Sanırım seni bela olarak görüyor."

Yani Moreno görüldüğünden daha zekiymiş.

"Kat'i terk edemem." Ama Gabe de onu dul bırakamazdı.

"Senin gitmeni istiyor. Çocukların en azından bir ebeveyne ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Alissa ve Nakai'yi düşündü, içinde bastırılmış bir öfke alevlendi. Anneleri olmadan eve gelemezdi.

"Onu burada bırakmayacağım."

Moreno'dan onu bırakmasını istemişti ama piçin, Sheridan'ın sözleri yüzünden Kara'yı cezalandırdığı gibi ona da yaptıklarının bedelini ödeteceğinden korkmuştu.

Joaquin devam etti. "Bunu size söylememi istemiyor ama suyu geldi."

Gabe'in nabızı hızlandı. Olduğu yerde durdu. "Ne?"

Bir ay erken doğmuştu. Eğer şimdi doğuma girdiyse, bu bebeğin bir tür sıkıntı içinde olduğunun işareti olabilirdi.

Son kontrolünde bebek makat geliyordu ve

Pelvisinde yüksekte. Eğer hala makat olsaydı.

Onu buradan çıkarıp hastaneye götürmesi gerekiyordu.

"Cállate!" Moreno'nun silahlı adamlarından biri yanlarına geldi ve Ramirez'le İspanyolca konuştu.

Ramirez cevap verdi, Gabe sözlerini anlayamasa da sesindeki küçümseme açıktı.

Adam ona ters ters baktı ve onlar asansöre binip cesedi yere bırakırken yanlarından ayrılmadı,

Sheridan ve Carmichael bir saniye ile arkalarında. O

Onlarla birlikte aşağı indi, sonra cesetleri dışarıya

taşırlarken açık asansör kapısında durdu, orada birkaç ambulans kaldı, acil tıp teknisyenleri ceset torbaları ve sedyelerle hazır bekliyordu.

O ve Joaquin cesedi sedyeye kaldırdılar. Sonra Gabe, taşınmasına yardım ettiği cesedi torbaya yerleştiren acil yardım görevlilerinden birine yardım ediyormuş gibi yaptı ve duyulmadığından emin olmak için gizlice etrafına baktı.

"Söyleyeceğim her kelimeyi hatırlayın. Hayatlar buna bağlı. Holly Andris bir AK mermisiyle başından sıyrıldı. Bilinci yerinde ve iyi görünüyor ama muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyor. Ayrıca Kat James sekiz aylık hamile. Az önce suyu geldi. Erken doğum yapıyor ve yardıma ihtiyacı var. Yetkili kimse ona söyle. Holly Andris. Kat James. Ve söyle

Onlara benden bahsetmiyorum bile. Ben Gabe Rossiter. Bunu hatırlayabiliyor musun?"

Genç adam başını salladı. "Evet. Holly Andris. Kat James. Gabe Rossiter."

"İyi adam." Gabe merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Ramirez, Sheridan ve Carmichael'a katılarak asansöre bindiler ve bir kez daha Moreno'nun adamının nefret dolu bakışları altında kaldılar.

Gabe Sheridan'ın bakışlarıyla karşılaştı, içinde yanan karanlık öfkeyi gördü. Sheridan'ın da tam olarak kendisinin yaptığı şeyi yaptığını biliyordu; tüfekli piç kurusuna karşı şanslarını tartıyordu. Dörde karşı bir iyi bir orandı. Ama eğer

Orospu çocuğunu öldürmeyi, silahını almayı ve bir tür direniş göstermeyi başarsalardı, Moreno öfkesini diğerlerinden, özellikle de Kara'dan çıkarmakta tereddüt eder.

Sheridan'ın çenesinde bir kas hareket etti ve göz temasını kesti.

Gabe bir şeyler yapmak zorundaydı. Karısını katillerin eline bırakamazdı. Bebek sahibi olmak en iyi koşullarda bile zordu. Kat'in doğum yaptığı iki seferde de yanındaydı. Onun bir rehine olarak erken doğum yapacağı düşüncesi...

Onu ya da bebeklerini riske atamazdı.

Kalbi sıkıştığında bir plan yapmaya başladı. Bu çok iyi bir plan değildi, ama vurulmaktan ve karısının acı çekmesine izin vermekten çok daha iyiydi. teröristlerin tutsağı olarak doğum yaptı.

Son cesedi ambulansa taşıdıklarında, etrafına bakınıp gizlenmenin bir yolunu aradı.

Yükleme iskelesinin dışından otele gizlice girmenin bir yolunu arıyordu. Birkaç kalın çelik I-kiriş gördü.

Kapının içinde.

Son cesedi sedyeye yerleştirirlerken Ramirez, "Sakın bir şey yapmayın," diye fısıldadı.

"Sana çılgınca bir Őey yapacađımı dűŕűndűren nedir?"
Ramirez, "Deneyim," diye yanıtladı. "Ayrıca, yukarı
baktın.

Bu da dikey gitmeyi dűŕűndűđűn anlamına
geliyor." Ramirez onu çok iyi tanıyordu.

Gabe, Kat'ten önceki hayatını tebeŕirle çizilmiş
parmaklarını sokabildiđi her kayalıđa, kayalıđa ve bűyűk
duvara göndererek geirmiŕti,
ekstrem bir atlet ve dűnya standartlarında serbest solo
tırmanıcı olarak kendine bir űn inŕa etti. Adrenalin onun
tercih ettiği uyuŕturucu olmuŕtu. Gemiŕinin acısını
hafifletmek için kullanmıŕtı.

Acıdan uzak durmak için her Şeyi yaptım. Ve sonra Kat
hayatına girmiŕ ve dűnyası deđiŕmiŕti. Onu hayal
kırıklığına uğratamazdı.

"Dikkatimi dağıtacak bir Őeylere ihtiyacım var."

Ramirez baŕını salladı. "Sen gidiyormuŕ gibi yap, ben de
elimden geleni yapayım."

"Vurulma." "Doğru."

"Eğer bu iŕe yaramazsa ve kafamı uururlarsa..." Ramirez
baŕını salladı. "Kendine iyi bak, dostum."

"Sen de." Gabe sanki bekleyen ambulansın arkasına
tırmanacakmıŕ gibi geriye doğru birkaç adım attı.

Ramirez koridorun diğer tarafındaki merdivenlere geçti.
yűkleme rıhtımına koŕtu, birkaç adım attı, sonra takılıp dűŕer
gibi oldu. Bir ığlık attı, ileri geri sallandı ve bacağını tuttu.
Bűtűn gözler ona çevrildi.

Gabe fırsatı grdű ve deđerlendirdi, aceleyle
merdivenlerden yukarı çıktı ve kendini kalın kiriŕlerden
birine fırlattı. O

Moreno'nun haydutları, Ramirez'in ambulanslardan biriyle
gidebilmek için yaralanmıŕ numarası yapmaya alıŕtıđını
dűŕűnerek onu ayađa kaldırıp kapıya dođru
sűrűklediklerinde, henűz tepeye ulaŕmıŕ ve siper almıŕlardı.

Gabe'i tamamen unutmuŕ gibiydiler.

Teŕekkűrler, Ramirez. Sana ok Őey borçluyum.

Gabe, Moreno'nun adamlarının bűyűk yűkleme rıhtımının
kapısını indirip emniyete aldıktan sonra iki adamı

içeriden izliyor, geri kalanlar Ramirez'le birlikte asansörde kayboluyor.

Tamam, Rossiter. Şimdi ne olacak?

20:10

MEGAN oturma odasında oturmuş Jackson'a bakıyor, gözlerini Kanal 12'nin yayın yaptığı televizyondan ayıramıyordu. Palace Hotel'in geri dönüştürülmüş görüntülerini gösteriyordu. Marc orada bir yerdeydi ve kimse hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu.

Başkalarının güvenliğini kendi güvenliğinin önüne koymak tam ağabeyine göreydi. Onun için de aynısını yapmamış mıydı? Onun hayatını kurtarmış, sonra da tekrar ayağa kalkmasına yardım etmişti. neredeyse kendini yok ediyordu.

Eğer ona bir şey olursa buna dayanamazdı.

Zavallı Sophie. Çok korkmuş olmalı. O bir Bir insanın sahip olmayı umabileceği en tatlı baldızdı. Megan ve Marc için hayatını tehlikeye attı. ikisini de özgür bırakan gerçeği bulmak için bir gazeteci olarak işinin ötesine geçti.

Tanrım, onları güvende tut. Ve lütfen Marc'ın aptalca bir şey yapmasına izin verme.

Ama Megan ağabeyini tanıyordu. Sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda, geri adım atmazdı.

Eğer ikisinden birine bir şey olursa.

Hayır, hayal gücünün oraya gitmesine izin veremezdi. İzin veremezdi.

Janet bir eliyle korkulukları tutarken diğer eliyle bastonunu tutarak merdivenlerden aşağı indi. Megan'ın yanına oturdu. "Yeni bir şey var mı?"

Megan başını salladı, cep telefonu önündeki sehpanın üzerindeydi. Tessa'dan, eğer onu ararsa doğrudan kendisini aramasını istemişti.

Şimdi olay yerinde olan Julian'dan hiçbir şey duymamıştı. "Haber kanalları haberleri olmadığında ne yapıyorsa onu yapıyorlar. Aynı şeyi tekrarlayıp duruyorlar. 'Teröristler Palace Hotel'i ele geçirdi. Dışişleri Bakanı ve 300'den fazla kişi rehin alındı. Kan dökülmesi için bizi izlemeye devam edin."

Janet onun elini tuttu ve sıktı. "HRT'yi gönderecekler. Bu adamlar ülkedeki en iyi eğitimli kolluk kuvvetleri. Delta Force ve Navy SEALs ile birlikte eğitim görüyorlar. Rehineleri güvenli bir şekilde kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar."

Megan Janet'in sözleriyle biraz rahatladı. Janet kalçasına bir kurşun yiyene kadar FBI özel ajanıydı. Muhtemelen orada neler olup bittiği hakkında daha çok şey biliyordu. Kanal 12 haberlerinden daha çok Saray'a.

"Bir fikrim var." Janet kumandayı aldı ve Laura Nilsson'ın kanalına geçti. Laura, Javier ile evliydi. Corbray, Nate'in askerlik günlerinden en iyi arkadaşı. Ulusal bir kanalda ana haber sunucusu olarak işe başlamadan önce bir süre diğerleriyle birlikte I-Team'de çalışmıştı.

Onun yayınlarını izlemek her zaman bir arkadaşın haber almak gibiydi.

"Teşekkürler," dedi Megan.

Çamurluktan Jack ve Nate'in atları gecelemek üzere yerleştirdikten sonra botlarını ve paltolarını çıkarırken çıkardıkları sesler geliyordu.

"Anne, 'rehine' nedir?" diye sordu Noel ağacının yanında yere oturmuş oyuncak midillileriyle oynayan Emily.

Megan derin bir nefes aldı ve bunu kötü anıları tetiklemeyecek şekilde nasıl açıklayabileceğini düşündü kızı için. "Rehine, kötü adamlar tarafından esir tutulan kişidir."

"Sana zarar veren ve bizi bodrumda kalmaya zorlayan o kötü adam gibi mi?"

Megan yutkundu, duygularını sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı. "Evet. Aynen öyle."

Megan ve Janet bakıştılar ve Emily devam etti Sanki az önce korkunç bir şeyden bahsetmemişler gibi oynuyordu. O gece hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüştü-uyuşturucu, pornografi, şiddet, ölüm.

Sonra Emily tekrar konuştu. "Babam bizi kötü adamdan kurtardı. Belki de gidip Marc Amca ve Sophie Teyze'yi de kurtarmalı."

"Belki." Megan gülümsemekten kendini alamadı. Emily Nate'i o kadar çok seviyordu ki. Bir gün Megan kızına, Nate'in onları o adamdan kurtardığını söylemek zorunda kalacaktı.

Gece onun biyolojik babasıydı.

Nate mutfaktan içeri girdi, ayaklarında kalın yün çoraplar vardı, yanakları soğuktan kızarmıştı. Bakışları Megan'inkilerle buluştu. "Bir haber var mı?"

Megan başını salladı.

Nate uzanıp parmağını Jackson'ın tombul yanağında gezdirdi ve bakışları Emily'ye kaydı. "Marc Amcan ve Sophie Teyzen'i kurtarmak için orada polis var."

Demek kızın söylediklerini duymuştu. "Julie Amca orada mı?"

Nate ve Janet gülümsemelerini gizlediler. "Evet. Zach Amca da orada."

Jack mutfaktan çıktı. "Kahve isteyen var mı?"

"Evet," dedi Nate. "Teşekkürler."

Megan'ın cep telefonu çaldı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Nate telefonu aldı ve ona uzattı.

Nabızı titreyerek cevap verdi. "Bu Megan."

"Ben Tessa. Marc yaşıyor. Julian, Marc'ın Şef Irving ile tekrar temasa geçtiğini ve

Kurşun yemiş ama iyiymiş. Çatıdaki dört adamı indirdi ve makineli tüfek kurup kullanmalarını engelledi.

polise karşı. O bir kahraman, Megan."

"Tanrı'ya şükür!" Megan rahatlamak için gözlerini kırıştırdı. Ama Marc onun gözünde her zaman bir kahraman olmuştu.

YEDİNCİ BÖLÜM

20:15

Holly sırtını duvara dayamış oturuyordu, elinde bir Matt'in akşam yemeği ceketini kafasına geçirdi. Omuzları, adamın tatlı ve koruyucu bir jestiydi. Sophie ona birkaç aspirin vermişti. baş ağrısına biraz yardımcı oldu. Mide bulantısı için hiçbir şey yapmamıştı.

Gabe artık özgürdü. Nick'e kızın yaralandığını ama iyi olduğunu söyleyecekti. Bu Nick'i Gabe'in aptalca bir şey. Sonra tekrar, bir parçası gerçekten istedi Onu ve tüm arkadaşlarını, özellikle de Kat'i buradan canlı çıkarmak için aptalca, cesurca ve kahramanca bir şey yapmasını.

Joaquin ve Sophie onun için köşede bir yer hazırlamışlardı; Alex, Joaquin ve hatta Tom, Sophie halıdan başka bir şeyin üzerinde yatabilsin diye akşam yemeği ceketlerini bağışlamışlardı.

Kasılmalarının hafif olduğunu söyledi ama Holly onun korktuğunu görebiliyordu.

"En son kontrol edildiğimde bebek makat geliyordu," dedi. Sophie'ye fısıldadı. "Ya hâlâ makattaysa? Ya kordon sarkmışsa? Bu bebeği kaybetmek istemiyorum."

Sophie Kat'in yanına oturdu ve elini tuttu. "Hâlâ hareket ettiğini hissedebiliyor musun?"

Kat bir elini karnına bastırdı, ovuşturdu. "Evet."

"Rahatlamaya çalış ve buna odaklan."

Holly bunların hiçbirini anlamadı. Bilmiyordu.

Kızı Caitlyn doğduğunda Kara ile birlikte olmasına rağmen hamilelik ya da doğum hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bu deneyim Holly'nin anne olmaktan heyecan duymaktan çok korkmasına neden olmuştu. Ama şu anda Kat için korkuyordu.

Onu buradan çıkarmaları ya da en azından gerçek bir yatağa uzanabileceği sessiz ve özel bir yere götürmeleri gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi için Komutan Asshat'a doğum sancısı çektiğini söylemeleri gerekiyordu. Ama Kat Bunu ona karşı kullanacağından ya da ona veya bebeğine zarar vermenin bir yolunu bulacağından korkuyordu.

Holly endişelendiği için onu suçlayamazdı. Moreno onun durumunu öğrendiğinde ne yapacağını bilemezdi. Gitmesine izin verebilirdi. Onu vurabilirdi. Kimden Holly'nin duyduğuna göre, piç kurusu insanların acı çekmesini izlemekten zevk alıyor ve kime zarar verdiğini umursamıyordu - masum erkeklere, kadınlara, hatta çocuklara.

Aynı zamanda Kat'i buradan çıkaracak bir kurtarma ekibini de bekleyemezlerdi. Holly bu işin bitmesinin saatler, hatta belki günler ya da haftalar alacağını biliyordu. ABD hükümetinin narko-teröristlerle pazarlık yapmasına imkân yoktu. Moreno'nun kuzenini serbest bırakmayacaklar ve ona 35 milyon dolar vermeyeceklerdi. Bu çok uzun sürecekti. Moreno tehditlerine sadık kalıp ateş etmeye başlamadığı sürece. Eğer bu olursa, HRT harekete geçecekti. sert ve hızlı.

Moreno'yu izledi, Joaquin'in piçin olabildiğince yakınında durduğunu gördü. Aralarında akıcı bir şekilde İspanyolca konuşan tek kişi oydu. İspanyolca konuşmaya çalışıyordu. istihbarat toplamak için gizlice dinliyordu. Şimdiye kadar Moreno'nun çatıdaki ekibe kızgın olduğunu öğrenmişti, ama Joaquin

Nedeninden eminim. Moreno ayrıca "aşağıdaki küçük Noel hediyesine" göz kulak olmaları için aşağıya birkaç adam göndermişti.

Holly'nin Moreno'nun bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun Noel Baba'dan almayı umacağı türden bir hediye olmadığından emindi.

Moreno'yu izledi, kendisine yardımcı olabilecek bilgiler edinmeye çalışıyordu, onu daha önce bir yerde gördüğünden emindi. Moreno

Odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyor, adamlarıyla konuşuyordu, silahını omzuna dayamıştı, kırmızı beresi aptalca kafasına tünemişti. Ama o nasıl bir adamdı?

Evin erkek reisinin otoritesinin geçerli olduğu ataerkil bir ailede büyümüştü.

tartışmasız. Amcasının yumruğu altında yaşarken, amcasının aşırılıklarına maruz kalırken kendini ne kadar küçük hissetmiş olmalıydı.

Kişiliği. Şiddetin ortasında büyümüş, muhtemelen çocukken vahşete tanık olmuş ve buna karşı duyarsızlaşmıştı.

Amcasının gücü tarafından duygusal olarak hadım edilmişti. asla kendi başına bir adam olamamak, her zaman emirlere uymak zorunda kalmak. Bu onu öfke dolu bir narsiste dönüştürmüştü. Ama burada, yüzlerce insanın hayatı onun ellerindeyken, kendini önemli hissediyordu. Nihayet erkek otorite figürüydü, nihayet emirleri vermekte özgürdü - ve bir ömür boyu biriktirdiği öfkeyi boşaltabiliyordu.

Kadınları incitmekten çekinmezdi. Zavallı Kara'ya vurduğunda bunu görmüştü. Muhtemelen büyüdüğünde Kadınlar erkeklerin kullanımına sunulmuş nesnelerdir - kocalarına hizmet etmek için doğmuş eşler, müşterilerini azdıran her şeye katlanmak için para alan fahişeler, oğullarının üzerine titreyen anneler, kızları Canlı bebekler gibi şımartılmış ve kontrol edilmiş. Kadınlarını uysal ve itaatkar severdi.

Kalbine giden yol seksten ya da paradan değil, egosundan geçiyordu. Tüm narsistler böyledir. Herkese ve her şeye verdiği tepki, kendisini nasıl hissettirdiğine bağlıydı.

Sanki onun dikkatle incelediğini hissetmiş gibi başını çevirdi ve doğrudan gözlerinin içine baktı. Ve sonra ona doğru yürüdü.

Tom ona kızlık soyadıyla hitap ederek, "Gereksiz risklere girme Bradshaw," dedi. "Yeterince şey yaptın."

"Önemsediğini bilmiyordum." Matt'in ceketinin omuzlarından kaymasına izin verdi, gözlerinden yaşlar süzüldü ve arkadaşlarına fısıldadı. "Ne olursa olsun, müdahale etmeyin."

İnsanlar onun ve onun peşinden gelen uşağının önünde durana kadar kenara çekildi.

Yukarı baktı.

"Ayağa kalk," dedi.

Buz torbasını yere bıraktı, ayağa kalkmaya başladı, kasıtlı olarak onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, yüzü Tam kasıklarının önünde. Gözyaşlarıyla dolu geniş gözlerle ona baktı, sonra topuklarının üzerinde biraz yalpalayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

Bir elini uzattı ve onu dengeledi.

Yakaladım seni orospu çocuğu.

"Adamlarımdan biri yangın alarmını çalıştırdığınızı gördüğünü söylüyor.

Küçük partimizi nasıl öğrendiniz?"

Adamın gözlerine bakmaktan kaçındı, korkmuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Şu arabalardan birine çarptım, hani garsonların ittiği arabalardan. Sanırım içkiyi fazla kaçırmışım. Yanından bir silah kaydı. Gardiyanlara söylemeye çalıştım ama bana inanmadılar. Başka ne yapacağımı bilemedim, o yüzden... Lütfen bana zarar vermeyin."

Onu inceledi, kimliğini gösterdi. "Gazeteci değil misiniz?" "Hayır, efendim. Muhabir değilim. Birinin randevusu olarak geldim.

Ben... Ben..." Tereddüt etti, sonra sesini fısıltıya indirdi.

"Ben bir eskortum."

Moreno kaşlarını çattı, dudakları yavaşça çarpık bir sırıtışa dönüştü. "Sen bir fahişesin."

Holly yanaklarına renk gelmesine izin verdi. "Bir eskort. Bunu yapmak için para almıyorum."

"Kavalyen kim?" Etrafına bir göz attıktan sonra Matt'i iGaret etti. "Ah, evet. Hatırladım. Seni."

Ve Holly onu neden tanıdığını anladı. Geldiklerinde vale kılığındaydı. Onun Matt'le içeri girdiğini görmüştü.

Matt akıllıca bir Çey söylemedi, çenesi gerilmişti.

Moreno onunla alay etti. "Kuku için neden para ödemek zorunda olduğunu anlayabiliyorum."

Holly Matt'in bakışlarıyla karşılaştı ve onun için bir pişmanlık hissetti.

Özür dilerim, Matt!

Sonra Moreno döndü ve adamlarıyla İspanyolca konuştu, kolunu kızın omzuna doladı ve onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

Planının ne olduğundan henüz emin değildi ama şu ana kadar iyi gidiyor gibi görünüyordu.

20:17

JULIAN BİR ŞEYE VURMAK İSTEDİ. Hunter az önce hayatını riske atmış ve kim bilir kaç polisi ve SWAT ekibini kurtarmıştı, ve FBI'ın SWAT komutanı geri çekilmesini istedi. Dixon'la burun buruna geldi ve adamın gözlerinin içine baktı. "Belki de teröristlere teslim olmalı, Öldürdüğü adamların sorumluluğunu alsın ve kafasını uçursunlar."

"Darcangelo!" Şef Irving bağırdı. "Kimse Hunter'ın Moreno'ya teslim olması gerektiğini söylemiyor."

"Şu anda bu adamları durdurmak için tek bir şey yapan o."

Dixon'ın sesi duygudan tamamen yoksundu. "HRT yolda."

Kapı açıldı, soğuk bir hava sıkışık alana doğru hücum etti.

Andris içeri girdi, onu Tower ve EMS üniforması giyen bir adam izledi.

Dixon'ın adamlarından biri onları durdurdu. "Dixon ikinizin araca binmesine izin verilmediğini söyledi."

"İçeriden bilgi aldım." Andris onu iterek geçti. "Bu adam az önce Saray'dan geldi ve Gabe Rossiter ile konuştu."

Dixon kaşlarını çattı. "Gabe Rossiter da kim?"

"Eski bir park bekçisi," diye yanıtladı Julian. "Birkaç yıl önce onunla birlikte çalışmıştım. Sağlam bir kanun uygulayıcısı. becerileri."

"Duyalım bakalım evlat," dedi Irving acil yardım görevlisine.

"Bana söyleyeceklerini sanki hayatları buna bağlıymış gibi hatırlamamı söyledi. Holly Andris'in sıyrıldığını söyledi. AK'den çıkan kurşunla başından vurulmuş. Bilincinin açık olduğunu ve iyi görüldüğünü ancak beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini söyledi."

Julian, Andris'in bakışlarıyla karşılaştı ve çenesinde bir kasın sıkıştığını gördü. AK mermisi mi?

Tanrım.

Bu çok yakındı.

"Kat James'in sekiz aylık hamile olduğunu ve suyunun yeni geldiğini söyledi. Erken doğum yaptığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Orospu çocuğu.

Julian Kat'in ağır hamile olduğunu unutmuştu. Bir kadının bu şekilde doğum yapacağını hayal bile edemezdi. çevre. Şerefsizler neden onu yaralılarla birlikte serbest bırakmamışlardı?

"Dahası da var," dedi Tower.

"Tüm bunları yetkili her kimse ona anlatmamı ama aynı zamanda teröristlere ondan bahsetmemenizi söylememi istedi."

Dixon kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey söylesin ki?"

"Kat James onun karısı," diye açıkladı Andris. "Kat James'in

Yaralı erkekler, teröristlerin erkekleri kontrol etmek için kadınlara zarar verdiğini söyledi. Vali Yardımcısı Sheridan söz aldığı anda Moreno karısına ters bir yumruk atarak

neredeyse ayaklarını yerden kesecekti."

Bu da Julian'ın o orospu çocuğunu çıplak elleriyle öldürmek istemesine neden oldu.

Rossiter'ın neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. "Muhtemelen Kat'in bu bilgiyi bizimle paylaşmasının bedelini ödemediğinden emin olmak istiyordur."

"Tuhaf olan şu," dedi acil yardım görevlisi. "Teröristler Rossiter'ı bizimle birlikte göndermeye çalıştılar ama o gitmek istemedi. Arkadaşına dikkat dağıtıcı bir şey yaptırdı ve otelin içinde kayboldu. Bir destek kirişine atladı ve ortadan kayboldu. Örümcek Adam ya da onun gibi bir şeydi."

Julian McBride'ın bakışlarıyla karşılaştı ve acil yardım görevlisinin tarifiyle ağzının kenarlarının sırttığını gördü.

Dixon'ın gözleri kısıldı. "Ortadan kayboldu mu?"

McBride başıyla onayladı. "Rossiter dünya çapında bir tırmanıcı. Çoğu elit dağcının serbest tırmanış yapamayacağı rotaları ipler olmadan denemeyi hayal ediyorum."

Dixon'ın kaşları kalktı. "Tanrı aşkına, neden içeri geri dönsün ki?"

Julian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evli misin, Dixon?"

Dixon başını salladı.

Julian da böyle düşünmüştü. Adamın bir kadını sevdiğinden daha çok sevmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

ona bedenen ve ruhen bağlı olmak, onu çocuklarının yüzünde görmek, onun kendisi olduğunu iliklerine kadar bilmek

onun dünyasının eksenini.

"Hamile karısını korumak ve kurtarmak için bir yol bulmaya çalışmak üzere içeri girdi." Julian bağırılmamak için kendini zor tuttu. "Artık içeride iki adamınız var, iki iyi adam."

Erken doğum yapan bir kadın ve üç yüzden fazla insan ölüm tehlikesi altında. Yapacak mısın

Hunter'ı çatıda donmak üzereyken bırakıp cep telefonlarının bize getirebileceği bilgileri kaybetme riskini mi alalım?"

"Küçük Kuş'a binelim." Andris yalvarıyordu.

Şimdi onunla birlikte. "İstersen polis sirenlerini

aldırabilirsın. Bizi duymazlar. Silahları ve telefonları
toplayabilir, Hunter'a biraz elik yelek verebiliriz-"

"Hayır!" Dixon'ın sesi kapalı alanda gürledi. "HRT'yi bekleyeceğiz."

Andris'in ifadesi sertleşti. Tek kelime etmeden döndü ve Tower'la birlikte karavandan çıkıp kapıyı arkalarından çarptı.

Bu saçmalıktan bıkan ve ağzından çıkacaklardan korkan Julian onları takip etti, soğuk hava yüzüne çarptı. Andris ve Tower konuşuyorlardı, başları birbirine eğikti.

McBride Julian'ın arkasından geldi. "Bu ikisinin ne planladığına dair bahse girmek ister misin?"

"Her ne ise, içeri girmek istiyorum." Kuzeye doğru baktı, ağaçların çıplak dalları arasından Palace Hotel'in tepesini gördü.

Dayan, Hunter. Yalnız değilsin.

20:20

MARC artık yalnız olmadığını biliyordu. Birisi merdivenlerden çıkmış ve bölmeden dışarı adım atmıştı. Kapının menteşelerinden gıcırdadığını duymuştu.

İliklerine kadar üşüyerek ışıktan geri çekildi, bir dizinin üzerine çöktü ve TAC-338'i kaldırdı.

Bölmenin arkasından kamufleli bir adam çıktı, bir elinde bir tür tüfek tutuyordu, namlusu aşağı bakıyordu. "Luis!"

Muhtemelen neler olup bittiğini öğrenmek için yukarı gönderilmişti. Ama Marc bunu anlamalarına izin veremezdi. Henüz değil.

Adamı nişan aldı ve tetiği çekerek onu tam ortasından vurup yere düşürdü.

Geriye otelde hâlâ serbest olan en az 19 pislik kaldı.

Marc cesedi tekmeledi, herifin öldüğünden emin oldu, Ardından adamın cüzdanına, cep telefonuna ve ceketinin cebinde bulduğu yün eldivenlere el koydu. Cesedi diğerleriyle birlikte gölgelerin içine sürükledi, ardından soyması emredilen M2'ye doğru yürüdü.

Diz çöktü, silahın arka plakasını çıkardı.

Yani FBI onun geri çekilmesini istedi, öyle mi? Onlar Bir grup katil orospu çocuğu, karısı ve en iyi arkadaşları da dahil olmak üzere yüzlerce insanı silah zoruyla alıkoyarken bir yerlerde saklanmasını mı istedi?

Tamam. Tabii. Güzel.

Ayağa kalktı ve arka plakayı binanın yanından aşağı fırlattı, boğazından umutsuz bir kükreme koptu. Karanlıkta yay çizerek sekiz kat düşmesini ve metalik bir çınlamayla ıssız bir yere inmesini izledi.

aşağıdaki sokak.

Lanet olsun!

Sophie!

Keşke onu yanında tutsaydı. Keşke onu göndermeseydi.

Verdiği kararları değiştiremezdi. Artık yapabileceği tek şey iyi bir polis olmak ve emirlere uymaktı.

Ya da değil.

M2'ye geri döndü ve öfkesini dizginlemek için savaşıyor onu en temel parçalarına ayırmaya başladı. FBI'ın stratejisini anlamıştı. FBI'ın stratejisini anlamıştı. FLC onun hareketlerini yanlış anlayıp insanları katletmeye başlayabilir. Ama içeride saklanırsa Düşmana teslim olmak. Polisleri öldürmek için M2'ye sahip olmaları gerekmiyordu. İyi nişan alan ve tüfeği olan herkes buradan öldürebilirdi.

Soğuktan ayak parmakları uyuşmuş bir halde ayağa kalktı ve M2'nin parçalarını dağıtmaya, vidaları düşürmeye başladı. havalandırma deliklerinden aşağı, daha büyük parçaları yağmur oluklarından aşağı kaydırmak ve parçaları binanın farklı taraflarına fırlatmak.

Cebinde kızgın eşek arıları gibi vızıldayan el konulmuş cep telefonlarıyla ne yapacağından emin değildi. Keşke İspanyolca konuşabilseydi, bu piçlerin ne yaptığını bilirdi. birbirlerine söylüyorlardı. Daha fazla satın alabilecekti. mesaj atarak ve bu karmaşadan kim sorumluydu çatıdaki ekibinin hâlâ iş başında olduğunu düşünmesini sağlayarak zaman kazandı. Darcangelo'nun beynine girememesi çok kötüydü. İspanyolcayı ana diliymiş gibi konuşuyordu ve...

Zihni hızla çalışan Marc, M2'nin ağır namlusunu binanın yan tarafına fırlattı, ardından cebinden cep telefonunu çıkardı. TAC-338'in bulunduğu yere yerleşti. Çatıya çıkan herkesi görebilmek için perdeyi net bir şekilde görebiliyordu. Sonra Darcangelo'nun telefonunu aradı ve kendini dişlerini gıcırdatarak konuşmaya çalışırken buldu. "H-hey, bir fikrim var."

"Hunter? Kapa çeneni ve beni dinle."

"Daha fikrimi bile duymadınız."

Ama Darcangelo konuşmaya devam etti, sesi duyulmak istemiyormuş gibi kısıktı. "Andris ve Derek Tower yoldalar. Centennial Havaalanı'nda hazır bekleyen bir MH-6 Küçük Kuşları var ve bir saat içinde size ulaşmaları gerekiyor. Tam tepenize gelene kadar onları duymayacaksınız. Kuşlarının ciddi gizlilik özellikleri var."

Bu Marc'ın umabileceği en iyi haberdirdi.

"D-dixon fikrini değiştirdi." Konuşmak cidden zorlaşmaya başlamıştı.

"Hayır. Bu yetkisiz bir operasyon. Bundan haberim bile yok."

Bekle. Ne?

Marc beyninin donmuş olması gerektiğini düşündü.

"Buna izin yok mu?"

"Hayır. Dixon ve Irving'in hiçbir fikri yok."

"Vay canına." Marc duygulanmıştı. FBI'a karşı gelmek ciddi cesaret isterdi. Sonra hatırladı. "Andris. H-Holly için geliyor."

"Holly uyandı. AK mermisiyle sıyrıldığını ve beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini söyleyen bir istihbarat aldık. Rossiter'ı vurmamaya çalışın. Kaçtı ve oralarda bir yerde serbestçe dolaşıyor. Kat erken doğum yaptı. Onu oradan çıkarmalıyız."

Marc tekrar, "Vay canına," dedi.

Kahretsin.

Soğuk onu gerçekten etkiliyordu.

"Yukarıda ısınabileceğin bir yer var mı?

Sesin hipotermi geçiriyormuşsun gibi geliyor." Darcangelo haklıydı.

Marc etrafına bakındı. "Burada bir sera var." "Kıçını içeri sok."

"Benim fikrimi duymak istemiyor musun?" Ağrıyan ayaklarının üzerinde doğruldu ve dikkatle seraya doğru ilerledi,

bakışlarını perdede sabit tutarak, dikkatinin dağıldığının, zihninin ve reflekslerinin maruz kalma nedeniyle tehlikeye girer.

"Elbette. Devam et." Darcangelo'nun sesi artık bir çocukla konuşuyormuş gibi çıkıyordu.

"İspanyolca çevirmenim olmana ihtiyacım var."

"Senin ... ne?"

"Cep telefonlarım var. Eğer cevap verirsem, buraya gelmelerini ve ne olduğunu öğrenmelerini geciktirebilirim. oldu."

Darcangelo bir an için hiçbir şey söylemedi. "Biliyor musun, bir insan buz kütesine göre çok da aptal değilsin."

"Siktir git, D-dickangelo."

"Üzgünüm dostum. Cevabım hala hayır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

20:25

Reece, Kara'nın yanındaki sandalyeye oturmuş, mendiline daha fazla buz sarmıştı. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Şişmiş yanağına bastırdı, gözü çoktan kararmıştı.

"Başın nasıl?"

"Hâlâ acıyor." Kız ona gözlerine tam olarak ulaşmayan küçük bir gülümseme verdi ve adam onun söylediğinden daha fazla sarsıldığını biliyordu. "İyi olacağım."

"O kızla ne yapacak?" diye fısıldadı bir adam.

Balo salonunun öbür ucunda, o orospu çocuğu Moreno kolunu Holly'nin omuzlarına dolamıştı. Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, küçük bir çocuk için kullanılabilecek bir ses tonuyla onunla konuşuyordu.

Devam et, pislik. Onu küçümse. Sana meydan okuyorum.

"Bilmiyorum."

Reece bunu yüksek sesle söyleyemiyordu ama bu kız bu gibi durumlarla başa çıkma konusunda odadaki herkesten daha yetenekliydi. Onun harekete geçmesini, dönüşmesini izlemişti.

Moreno'ya yaklaşmak için göz açıp kapayıncaya kadar çaresiz, pasif bir sarışına dönuştü. Evet, yaklaşmıştı.

Planı neydi?

Reece keşke bilseydi. Andris'in, Reece'in Holly'nin böyle riskler almasını istemezdi. Yine de o olmasaydı, piçler Büyükelçi DeLacy'yi ve yüzlerce kişiyi rehin almış olacaklardı.

Dikkatli ol, Holly.

Moreno ve adamlarının kadınlara hiç saygısı yoktu. Bunun kanıtı Kara'nın yüzündeydi.

Nefret Reece'in içinde sıcak ve acı bir şekilde çalkalandı. Darbenin geldiğini görmeliydi. Onu engellemeliydi. Kara'nın ona yakın olmadığından emin olmalıydı. ağzını açmadan önce.

Lanet olsun.

Moreno'nun onu adamlarına teslim etme tehdidinin gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu. Orospu çocuğunun yapmayacağı bir şey olduğunu düşünemiyordu. Yine de, Kara'ya bir daha dokunmak istiyorsa onu geçmesi gerekecekti.

Büyük laflar, Sheridan.

Gerçek şu ki Moreno birkaç adamına Reece'i zapt etmelerini emredebilir ve ardından Kara'ya ne yapmak istiyorsa yapabilirdi.

Reece kendini hiç bu kadar çaresiz, hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Moreno bunu biliyordu ve kına yakıyordu.

Piçin Holly'yi Sekreter Holmes'un oturduğu masaya götürmesini ve ona bir sandalye vermesini izledi. Reece bir an için Sekreter Holmes'un Holly'ye bir sandalye vereceğinden korktu.

Holly'yi uzaklaştırdı. İkisinin tanıdık olduğunu biliyordu. Ama Holmes bundan daha zeki ve çabuk kavrayan biriydi. Holly ile daha önce hiç tanışmamış gibi davrandı.

"Sence Bakan Holmes bunu yapar mı?" Kara fısıldadı.

"Kuzeninin serbest bırakılmasını emredecek mi?"

Reece başını salladı. "Yapamaz, yasal olarak yapamaz."

Bunu Moreno'ya bir kez açıklamaya çalışmıştı ama ABD'nin incelikleri Moreno'nun umurunda bile değildi. yargı sistemi. Onun dünyasında, güç ve para sahibi adamlar kuralları koyar ve istediklerini yaparlardı. Onun bakış açısına göre, Bakan Holmes Kuzeninin yakalanması ve iade edilmesi, onu tekrar serbest bırakma gücüne sahip olduğu anlamına geliyordu.

Hatalı olduğunu anladığında Bakan Holmes'a ne yapacaktı - hepsine ne yapacaktı?

Umarım HTR onlar öğrenmeden önce varırdı. O zaman hayatlarından endişe eden Moreno ve adamları olacaktı.

20:25

GABE yükleme iskelesini korumak için bırakılmış olan iki pisliğe baktı. Yol boyunca çalışmıştı.

I-kirişlerini ve diğer destekleri kullanarak tavana çıktılar ve şimdi doğrudan onların üzerinde duruyorlardı. Birbirleriyle İspanyolca konuşuyor, asla yukarı bakmıyor, birbirlerinden birkaç adımdan fazla uzaklaşmıyorlardı.

Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?

Gabe aklından birkaç senaryo geçirdi ve bunların çoğu vurulup ölmesiyle sonuçlandı.

beton zemin. Bunun olmasına izin veremezdi. Kat artık güvende olduğunu ve belki de evinde, Alissa ve Nakai'ye baktığını düşünüyordu.

Daha sonra onun kötü haberi almasını istemedi.

aptalca bir şey yaparak kendini öldürttü ve onu çocuklarını tek başına büyütmek zorunda bıraktı.

Sadece çuvallar ve vurulursan aptalca olur.

Doğru.

Sürpriz yapma şansına ve oldukça fazla hasar verebilecek titanyum bir bacağa sahipti.

ve muhtemelen bir ya da iki gizli bıçak. O oldukça Onları teker teker öldürebileceğinden eminim, ama aynı anda iki kişi?

Hadi çocuklar. Biri tuvalet molası versin.

DT eğitimi yapmayalı yıllar olmuştu- savunma taktikleri. Bir zamanlar bu onun düzenli bir parçasıydı. yıllık antrenman döngüsü. Ancak bacağını kaybettiğinde park bekçiliği işini bırakmış, Kat'e daha fazla zaman ayırabilmek için sporcular için yapılan protez uzuvları test etme işini kabul etmişti. Hâlâ formundaydı ama iş dövüşmeye geldiğinde biraz paslanmıştı.

Size geri dönecektir. Tıpkı bisiklete binmek gibi.

İnsanları dövmek. Bisiklete binmek. Arada fark yok.

Sonra pisliklerden biri diğerine sırtını döndü ve yükleme rampasının kapısının diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Evet!

Gabe bir an için adamın duracağından ya da geri döneceğinden endişelendi ama o devam etti ve diğerinin onu izleyip izlemediğini görmek istercesine omzunun üzerinden arkasına baktı. Sonra cebinden bir şey çıkardı. Arkadaşının görmesini istediği küçük bir kap beyaz toz.

Kokain.

Gabe şansını gördü.

Kokainman adamın homurdanmasını bekledi, sonra sessizce aşağıdaki adamın üzerine düştü.

Ayakları adamın omuzlarına inerek onu yüzüstü betona çarptı ve tüfeği elinden düşürdü. Gabe öne düştü, yuvarlandı, sonra ayağa fırladı ve silahı yakaladı. Elleri silahın etrafını sardı.

çelik soğuk. Kaldırdı, sürgüyü çalıştırdı, sonra çevirdi. Tüfeğiyle uğraşan kokainman adama doğru, panik ve uyuşturucunun etkisiyle sakarlık yapıyordu.

Gabe çift vuruş yaptı, patlama kulakları sağır etti.

kapalı alan. Sonra silahını adama çevirdi.

Atlamıştı ki, orospu çocuğunun baygın olduğunu fark etti. Tüfeğin namlusunu adamın kafasına dayadı, parmağı tetikteydi.

Neden tereddüt ediyordu?

Yapın! Yap. Yap.

Tüfeği indirdi.

Kendisine ateş açmak üzere olan bir adamı öldürmek başka bir şeydi. Bilinci yerinde olmayan birini öldürmek tamamen başka bir şeydi.

Gabe kalaşnikofun kayışını omzuna geçirdi, eğildi ve adamın üzerini arayarak cep telefonunu, cüzdanını ve küçük, tatlı bir sustalıyı aldı. Sonra onu iç çamaşırlarına kadar soydu ve yan kapıya doğru sürükledi. O piçi karanlık sokağın soğuğuna itti. "Bana sonra teşekkür edersin."

Kapıyı aralık bıraktı ve yükleme rampasının kapısını kaldırmak için düğmeye bastı. Sonra o piçin cep telefonunu aldı.

ve 911'i aradı. "Palace Hotel'in içinden arıyorum. Beni Polis Şefi Irving'e bağlayın."

20:30

"Şeker hastası olduğunu ve insüline ihtiyacı olduğunu söyleyen yaşlı bir kadın var. Ayrıca, arka köşede yatan hamile bir kadın var ve sorun yaşıyor gibi görünüyor. Orada

Tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyen birçok kişi-"

"¡Cállate!" Pepe Andrés'in sözünü kesti, öfkeden yüzü yanıyordu. Hiçbir komutan bu tür önemsiz saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Sesini alçaltarak İspanyolca konuşmaya başladı. "Sen ve Santiago insanların tuvalete götürüldüğünden emin olun, ama gözünüz hepsinin üzerinde olsun. Eğer biri kaçarsa, bu sizin başınıza bela olur."

"Peki ya diyabetik ve hamile olan-"

"Onlar umurumda bile değil." Andr s'i başından savdı ve dikkatini tekrar o kaltağa çevirdi. tüm bunların sorumlusu.

"Aramayı yapabilirim ama bunun sana bir faydası olmaz." Holmes'un sesi sakindi ama gözlerinde boncuk boncuk

alnında ter vardı. "Burası bir kanunlar ülkesi, efendim. Sizin Kuzen savunma anlaşmasını kendisi bozdu. Bir jüri tarafından suçlu bulundu ve mahkemede hapis cezasına çarptırıldı. Onu serbest bırakma yetkim yok."

Pepe eğildi, onun yalancı gözlerinin içine baktı. "Onun hapiste çürümesinin sebebi sensin! Onu serbest bırakacaksın, ya da

Ben seni öldürmeden önce buradaki herkesin ölümünü izle!"

Öfke içinden rom gibi akıyordu, tatlı ve sıcak bir telaş.

"Oh, sadece aramayı yap!" dedi güzel küçük sürtük.

"Onu kızdıracaksın ve insanlara zarar vermeye başlayacak."

Pepe dönüp ona baktı, bir devlet memuruyla bu kadar cesurca konuşması onu eğlendirmişti. Haddini bilmeyecek kadar aptaldı. Kendini kıkırdarken buldu. "Adın neydi senin?"

O iri gözleriyle ona baktı, artık onun dikkatini çektiği için o kadar da cesur değildi. "Holly."

Bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi, onunla beş dakika yalnız kalabilmeyi diledi. Ay, carajo, çok güzeldi! O ağız. O memeler. Onu o kadar sert sikerd ki Daha sonra yürüyebilecek ve bundan keyif alacaktı.

Peki ya onu istemezse?

Bundan daha çok zevk alırdı.

Pepe, Holmes'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bu küçük sürtük senden daha akıllı. Onu dinlemen akıllıca olur."

"Ben sürtük değilim. Sana söyledim."

Sekreter Holmes'un gözleri parladı ve fahişeye ters ters baktı. "Bunun gerçekten işimize yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Pepe onun yanıtını tuhaf buldu. Söylediği sözlerden çok, onları söyleme şekliydi.

önemli bir cevaba sahip olmak için fahişe.

Cep telefonu çaldı.

Camilo'dan bir mesaj.

Onları marimba içerken yakaladım. İşlerini yapmazlarsa onları kendim vuracağımı söyledim. Artık burada her şey yolunda.

Makineli tüfeğin yerinde olmasından duyduğu rahatlama, uyuşturucu kullanmama emrine karşı geldiği için Luis'e duyduğu öfkeyle savaşıyordu operasyon sırasında.

O da mesaj attı.

Luis'e söyle, kendi taşaklarını ona yedireceğim. beni tekrar hayal kırıklığına uğrat. Kızını buraya geri getir. Yeison ve ekibini Luis'in yerine geçmeleri için gönder. Luis ve diğerleri kafalarını toplamak için aşağıya insinler.

Cep telefonunu cebine koydu, sikiinin etrafına sarılmış dudakların görüntüsü kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu.

Tavo ona doğru koştu. "Jefe, şuradaki şişman adam kalp krizi geçirdiğini düşünüyor. Diyor ki-"

"¡Malparidos!" Pepe bir an için fahişeyi unuttu, tabancasını kaptı ve tavana doğru ateşledi, öfke onu dinçleştirdi. "Adamlarımdan birine başının ağrıdığından, midesinin bulandığından ya da iyi olmadığından şikâyet edecek bir sonraki kişi çok iyi hissediyorsan vurulacaksın. Anlıyor musun?" "Gel."

Sürtüğün bileğini yakaladı, onu kendine doğru çekti. ayakları, onu peşinden kapıya doğru çekti. "Nereye gidiyoruz?"

O kadar aptal olamaz.

"Burası bir otel, değil mi? Bir oda tutacağız." "Ben ararım!"

Pepe durdu ve döndüğünde Sheridan'ın ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Aramayı ben yapacağım," diye tekrarladı Sheridan. "Bakan Holmes kuzeninizin serbest bırakılmasını sağlayamayabilir ama ben sağlayabilirim."

20:35

SOPHIE olduğu yere mihlanmış, neredeyse nefes alamaz hale gelmişti. Kendilerini esir alanlardan birinden Moreno'yu serbest bırakmasını istemesini istemişti.

Kat, Moreno'nun çılgına dönerek tavana kurşun sıkmasını ve Holly'yi kapıya doğru sürüklemesini izlemekle yetindi. Hem Joaquin

ve Reece ayağa fırlamıştı, Tom, Alex ve Matt de öyle ve Sophie birinin vurulmak üzere olduğundan emindi. Sonra Reece, Moreno diye bağırdı.

şimdi Holly'yi hâlâ bileğinden tutan piçle yüz yüze duruyordu.

"Onun yapamadığı bir şeyi sen nasıl yapabilirsin?"

"Ben eyaletteki iki numaralı yetkiliyim." Reece çok soğukkanlı görünüyordu, hiç korkmuyordu. "Bu beni eyaletteki tüm eyalet hapishaneleri üzerindeki emir komuta zinciri. Supermax'i yönetenler Dışışleri Bakanı'na rapor vermiyorlar. Valiye ve bana rapor verirler."

Bu düpedüz bir yalandı. ADX federal bir tesisti. Reece'in tesis ya da personel üzerinde hiçbir yetkisi yoktu. Moreno bunu anlayabilir miydi?

Sonra Sophie onu gördü.

Kara kalabalığın arasında geri çekilmişti, yüzü morarmıştı, gözlerinde korku vardı. Sophie, kendisi için değil, Reece için korktuğunu biliyordu. Bunu sadece Moreno'nun ona zarar vermesini engellemek için yapmıştı. Holly. Ama Moreno, Reece'in yalan söylediğini anladıysa...

Tanrı korusun.

Moreno Holly'yi serbest bıraktıktan sonra Reece'e Sekreter Holmes'un yanındaki masaya oturmasını işaret etti ve ona bir cep telefonu uzattı. "Eğer bunu yapabiliyorsan, yap."

Reece telefonu aldı ve bir numara çevirdi. "Armstrong, ben Vali Yardımcısı Sheridan. Bu gece Palace Hotel'de

neler olduğunu takip ediyor musun?"

Armstrong, Islah Dairesi'nin müdürüydü. ADX üzerinde de hiçbir yetkisi ya da dahli yoktu.

Moreno, "Hoparlr a," dedi. Reece kendisinden isteneni yaptı.

"Evet, yleyim efendim. Sen-"

"Oscar Moreno Ortz'i, Supermax'ten Palace Hotel'e helikopterle derhal nakledilmek üzere ABD Marshals Service'in gözetimine bırakmanız için size yetki veriyorum. Gece yarısından çok önce geldiğinden emin olun. Anladınız mı?"

Armstrong bir an kekeleydi. "Evet, efendim."

"Bunun gerçekleşmesi için sana güveniyorum." Reece görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu Moreno'ya geri verdi.

"Sanırım yaşımana izin verdiğim için memnunum," dedi piç kurusu. Sessiz bir inilti Sophie'nin dikkatini çekti.

Kat.

Köşeye geri döndüğünde Kat'i başıka bir kasılmayla nefes alırken buldu, yüzü acıdan gerilmişti.

Sophie onun yanına oturdu, elini tuttu ve daha fazlasını yapabilmeyi diledi. İki kez evde doğum yapmıştı ve bunun ne kadar korkunç olduğnu biliyordu.

ilaçsız doğum sancılı olabilirdi. Ama doğumları tam süreli, normal doğumlar olmuştu ve kendi evinde, yanında Marc'la, teröristlerle bir otelde kapana kısılmış değıl.

Kasılma getiğnde Kat gözlerini açtı. "Onu itmediğine sevindim. Senin ya da bir başkasının vurulmasını istemiyorum."

Sophie de bunu istemiyordu. "zr dilerim."

"Gittikçe gçleniyorlar. Birbirlerinin tam stndeler." Kat'in sesi sakindi ama gözlerinde korku vardı. "Bir süredir bebeğn hareket ettiğini hissetmiyorum."

"İ." Sophie ona bir şişe su uzattı, Marc'ın doğum sancısı çekerken onu rahatlatmak için sylediğ şeyleri hatırlayarak güven verici görünmeye çalıştı. "Her seferinde bir tane al. Dinlenmeye alış."

İçinde çığlık atacak gibi hissediyordu, öfke ve endişe midesinde düğümleniyordu.

Lanet olsun!

Bu adil değildi. Doğru değildi. Hiçbir kadın bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı. Ve eğer bebek gerçekten makat veya dünya için hazır değildi.

Kat ne kadarlık olduğunu söylemişti? Otuz beş haftalık.

Bu erkendi, ama korkutucu derecede erken değildi. Süvariler neredeydi? SWAT neredeydi? Ve, Tanrım, Marc nerede?

Onun öldüğünü düşünmüyordu. Bulunamamıştı. Gabe ve diğerlerinin taşıdığı cesetler arasında, yoksa biri ona söylerdi. Adamın dışarı çıktığını ve ekibiyle birlikte buraya saldırmaya hazırlandığını umuyordu, onları kurtarmak için bir plan yapıyordu. Ya da belki de gölgelerden onları izliyordu.

Dikkatli ol, bebeğim.

20:42

MARC elektrikli ısıtıcının yanında oturmuş, sıcaktan bunalmış bir halde Darcangelo'nun yazmasını söylediği harfleri yazarken ayak parmakları soğuktan hâlâ sıkışıyordu. En azından dişleri artık takırdamıyordu. "'Saksocu' nasıl heceleniyor?"

"Dixon bize bu adamları hala yaşıyormuş gibi gösterme yetkisi verdi. Onları kışkırtabileceğimizi söylemedi."

"Bir erkeğin eğlencesini nasıl mahvedeceğini iyi biliyorsun."

Ama bunların hiçbiri eğlenceli değildi, Marc'ın düşünceleri Sophie'den bir an bile ayrılmıyor, hâlâ tehlikede olan arkadaşlarından uzaklaşmıyordu.

Moreno'nun ölü Camilo'ya gönderdiği son mesaja cevap verdiğine göre, o da mesajlarını incelemeye geri döndü.

Camilo'nun mesajlarını telefonda Darcangelo'ya okuyor, o da bunları yazıp FBI'a iletiyordu.

"Bir grup SMS'i var. 'El regalo de Navidad en el sótano está listo' yazıyor." Marc bazı kelimeleri tanıdı çünkü Darcangelo onları daha önce tercüme etmişti. "Bu Dördüncü kez bodrumda bir Noel hediyesinden bahsediliyor. Birinin oraya inip bizi neyin beklediğini bulması gerek. Param diyor ki patlayıcılar."

"Evet." Darcangelo'nun dikkati dağılmış gibiydi. "Az önce Sheridan'ın Supermax'teki yetkililere Oscar Moreno Ortíz'i serbest bırakın."

"Bunu yapmaya yetkisi yok."

"Hayır, bilmiyor ama Dixon onun gibi davranmamızın en iyisi olacağını düşünüyor. Sheridan aptal değil. Bunu yaptıysa bir nedeni vardır."

Marc ilk kez Dixon'la aynı fikirdeydi.

Sonra Marc'ın telefonu titredi ve Darcangelo'nun ona WhatsApp üzerinden bir mesaj gönderdiğini gördü.

Neredeyse geldiler. Yerinizde kalın. Çatıyı temizleyecekler. Nerede olduğunu biliyorlar.

Tam zamanıydı.

"Bunun için kızaracak mısın?" Marc bunu istemedi. Darcangelo onun en iyi arkadaşıydı. Onun kovulduğunu görmek istemedi.

"Bağlantıyı kesmeliyiz, bataryanızı koruyun. Başını aşağıda tut."

Bu bir cevap değildi. Yine de, Dixon ve FBI takım elbiseleri yakınlarda otururken, Darcangelo muhtemelen fazla bir şey söyleyemezdi.

"Tamam. Yapacağım." Marc aramayı sonlandırdı.

Işık serayı kapladı, bir helikopterin pervanelerinin vızıltısı sessizliği bozdu ve helikopter seranın hemen kuzeyinde durdu. küçük sera.

Cep telefonlarını cebine koydu ve dizlerinin üzerine çöktü, ellerini başının arkasına koydu, dört adam hızla çatıya çıkarken helikopterden karanlık şekiller düşüyordu. Bot seslerini duydu ve seranın kapısı açılarak soğuk hava içeri doldu.

NVG giyen ve M4A1 taşıyan siyahlı bir adam içeri adım attı. Silahını indirdi. "Artık ellerini indirebilirsin Hunter."

Andris.

Bir çanta dolusu eşyayı Marc'ın önüne bıraktı. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

"Gelmeye karar vermenize sevindim."

"FBI saçmalığı olmasaydı daha erken burada olurduk."

Marc hızlı çalışmaları gerektiğini biliyordu. En gelişmiş gizlilik teknolojisine sahip olsalar bile, tepelerinde duran bir helikopter

sessiz değildi. Kuş burada ne kadar uzun süre tünerse, içeriden birinin onu duyma ihtimali de o kadar artıyordu.

Cep telefonlarını Andris'e verdi, o da başkasına verdi, sonra ölü adamın ceketini çıkarıp Andris'e telefonlarla ne yaptığını anlattı.

Browning M2 ve RPG-7.

"Şu otlağın icabına bakmalısın." Andris işaret etti.

"Oldukça derin."

Marc parmaklarını böğrüne dokundurdu ve yaradan hâlâ kan sızdığını gördü. "Koli bandın var mı?"

"Her zaman." Andris eşyalarını karıştırdı ve Marc'a bir rulo attı.

Marc az önce derisinin üzerine bir şerit bant yapıştırmıştı, Andris'in arkasından biri geldiğinde yarayı kapatıyordu.

"Görünüşe göre burada müthiş bir çatışma olmuş."

Derek Tower. "Zekice bir fikir. Ölü bir adama gömleğini giydirmek."

"Bu şartlar altında ona daha çok yakıştığını düşündüm."

Marc giyinip kuşandığında helikopter gitmiş, cep telefonları, M2 cephanesi ve diğer teçhizat

gece bir kez daha sessizliğe gömüldü. Tüfeğini kontrol etti ve SIG'sinin şarjörünü yeniden doldurdu. "Plan nedir?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

20:45

Zach kahvesinden bir yudum aldı ve Irving onları son gelişmeler hakkında bilgilendirirken dinledi.

"SWAT'tan iki adamım piçi tam da Rossiter'ın söylediği yerde buldu. Yarı baygındı, biz de adından başka bir şey öğrenemedik. Kafatası kırığı, omuz çıkığı ve hipotermi şüphesiyle Üniversite Hastanesi'ne götürülüyor."

"Peki ya Rossiter?" Dixon sordu.

"Ondan iz yok. Yükleme rıhtımının kapısını açık bırakmış. İçeride bir DB bulduk. Silah yok. Sanırım onları Rossiter aldı."

Darcangelo, "Arka kapıyı açtı ve yolu temizledi," dedi. "Bu bir davete benziyor."

"Evet, ama bu kabul edemeyeceğimiz bir şey, henüz değil." Dixon

Belli ki mutlu değildi. "Rossiter'a ulaşmanın bir yolu var mı? Kendini ya da bir başkasını öldürtmeden önce geri çekilmeli ve otelden ayrılmalı."

Irving, "Beni aradığında kullandığı numarayı aramayı denedim ama cevap vermiyor," dedi.

Zach bunun bir önemi olmayacağını biliyordu. Rossiter, Kat rehine olduğu sürece otelden ayrılmayacaktı.

Dixon bundan hoşlanmadı. "Şimdi altı ölü teröristimiz var, biri hastanede ve Moreno öğrendiğinde ciddi bir sorunumuz olacak. Tüm bunların arkasında FBI ve SWAT'ın olmadığına onu nasıl ikna edeceğiz?"

Zach bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Dixon haklıydı.

Moreno'nun yedi adamının eksik olduğunu fark ettiği an için bir tür karşılık vermeleri gerekiyordu. Yine de Hunter ya da Rossiter'ı yaptıkları şey için suçlayamazdı.

Eğer Natalie
Moreno'nun elinde
olsaydı... Zach oraya
gidemezdi.

Darcangelo konuştu. "Ona otel müşterilerinden birinin, eski bir polis ya da öyle bir şey olduğunu, kaçtığını ve bunun bizimle bir ilgisi olmadığını söyleyebiliriz. Yapamayacağımız şey Hunter ya da Rossiter'ı teşhis etmek."

Bu kadarı açıktı. Moreno onları ölü ve kayıp adamlarıyla ilişkilendirebilirse Sophie ve Kat bunun bedelini ödeyecekti.

Dixon kaşlarını çattı. "Moreno zeki biri. Onu durduracak ne var ki?"

ona söylediklerimizi otelin kayıtlarıyla karşılaştırmaktan alıkoyabilir mi?

Bunu başarmak için bir isme, bir oda numarasına, hatta belki de bir geçmişe ihtiyacımız var - sadece sözümüzden daha fazlası."

Dixon'ın istihbarat elemanı ayağa kalktı. "Otel sistemine girebilir, bir isim yerleştirebilir, sosyal medya aracılığıyla gizlenebilir ve sıfırdan bir kimlik yaratabiliriz."

"Başlayın. Buraya geldiklerinde HRT'nin ne diyeceğini göreceğim ama bu bir plana benziyor." Dixon Zach'e döndü. "Sen hazır mısın?"

Zach başıyla onayladı. "Birkaç dakika içinde havaalanına gidiyorum. Floransa'ya uçacağım, Oscar Moreno'yu ödünç alacağım.

Ortíz'i Supermax'ten alıp ona güzel kıyafetler vereceğim ve Denver'a doğru uçuracağım. Havalandıktan sonra kuzeniyle konuşup özgür olduğunu ve yola çıktığını teyit ettireceğim. Tabii ki manzaralı yoldan gideceğiz ve

Denver'a. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyler söylemez, kuşu Floransa'ya geri döndüreceğiz ve Ortíz'i hücrelerine geri kilitleyeceğiz."

Riskli bir plandı ama Moreno onlara fazla seçenek bırakmamıştı. HRT'nin işini yapması için zaman kazanmaları gerekiyordu ve eğer Ortíz'i küçük bir uçuş için alırlarsa Zach yardım etmekten mutluydu. Ortíz'in yarım düzine şerif yardımcısıyla kaçma şansı yoktu. gemide.

FBI SWAT üniforması giymiş bir adam kapıdan içeri daldı. "Efendim, gelen bir helikopter var ve doğruca Otel."

Zach, Darcangelo'nun bakışlarıyla karşılaştı, ikisi de tek kelime etmedi.

Yani, Andris ve Tower bu işi halletmişlerdi. Hiç şaşırmadım.

"Ne? Ben duymadım-" Dixon'ın sözleri tepesinde uçan bir helikopterin gürültüsüyle kesildi. Irving'e ters ters baktı. "Adamlarını dizginlemen gerek."

Irving kendini tam boyuna doğru çekti. "Kobra bana rapor vermiyor. Eğer onları dizginlemek istiyorsan, Pentagon'u ara!"

"Lanet olası özel müteahhitler! Planları ne? En azından Hunter'ı o çatıdan indirecekler mi?"

"Nereden bilebilirim ki?" Irving sordu.

Zach saatine baktı. "Çıkmam gerekiyor."

Dixon ve Irving'i tartışmaları için bıraktı, Darcangelo da onu takip ederek kapıdan çıktı.

"İyi şanslar, McBride." Darcangelo elini uzattı ve el sıkıştılar.

Uzakta, Küçük Kuş otelin tepesinden havalandı ve gözden kayboldu.

"Siz ikiniz, bekleyin!" Irving arkalarından seslendi.

Uh-oh.

Irving onlara doğru yürüdü, belli ki çok kızgındı.

"Bundan haberin var mıydı?"

Zach önce Darcangelo'ya, sonra tekrar Irving'e baktı.
"Bilmek'i tanımla."

"Tanrım." Irving Darcangelo'ya döndü ve yüzüne baktı.
"Önceden Cobra'nın seni öldüreceğinden haberin var mıydı?"

FBI'a meydan okumayı ve lanet olası bir helikopterle otelin çatısına çıkmayı mı planladın?"

Darcangelo cevap vermek için ağzını açtı.

"Oh, Tanrı aşkına!" Irving onun sözünü kesti. "Boş ver. Sanırım ne kadar az bilirsem o kadar iyi."

Uzaklardan bir helikopterin rotorlarının sesi geliyordu - bir Küçük Kuş değil, çok daha büyük bir şey. Kuzeydoğudan bir Blackhawk göründü.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı Darcangelo.

Rehine Kurtarma Ekibi nihayet gelmişti.

21:05

HOLLY en yakındaki sandalyeye oturdu ve başı zonklayan şakağını ovuşturdu.

Yakınlarda, Moreno cep telefonu ile FBI arabulucusuyla konuşuyordu.

kuzenini almaya gidiyorlardı.

Reece ona doğru ilerliyordu, hareketleri rahattı, sanki etrafta durmaktan yorulmuş gibiydi.

Holly bu erteleme için ona teşekkür mü etmeliydi yoksa kafasına bir tane mi patlatmalıydı emin değildi. Moreno'nun Ona tecavüz etmek niyetindeydi - bu çok açıktı - ama bu olasılıkla başa çıkmak için eğitilmişti. Bir kadının çok fazla penisi ve testisleri dışarıda olan bir adam üzerindeki gücü. Şansı yaver giderse, bu adamı etkisiz hale getirebilirdi. Piç kurusu, bu küçük engerek yılanının kafasını kesip adamlarını lidersiz bıraktı.

Korkmadığından değil. Moreno bir sosyopattı. Muhtemelen ona zarar vermekten, hatta onu öldürmekten zevk alacaktı. Ama korkusunun onu alıkoymasına izin vermeyecekti.

arkadaşlarını buradan canlı çıkarmak için elinden geleni yapmaktan alıkoyamazdı.

Moreno şimdi ona sırtını dönmüş, telefona doğru bağıırıyordu. "Hem kuzenimi hem de o otuz beş milyonu alana kadar kimse bir yere gitmiyor!"

Reece onun arkasında durup sessizce konuştu. "Seni öldürecek, Holly."

İçini bir korku dalgası kapladı. "Bırak da kendim için endişeleneyim, tamam mı?"

"Başın nasıl?"

"Acıyor." Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Kat'in doğum sancısı var."

"Tanrım."

"Ne demek 'inanç gösterisi'?" Moreno bağıırdı. "Yaralıları ve ölüleri almanıza izin verdim. Sana bir şey verdim. Sen bana ne verdin?"

Adam dengesizdi ve güç sarhoşluğundan fazlası vardı.

Döndü ve doğruca Holly'ye baktı. "O iyi, sizi temin ederim. Kalıyor."

FBI onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu ama Moreno buna izin vermedi.

Ve Holly onunla işinin bitmediğini biliyordu.

"Adı ne?" Boynunu bükmeye başladı, sanki Birini arıyordu. Telefonu indirdi. "Bana Kat James'i getirin."

Holly kendini ayakta buldu, baş ağrısı unutulmuştu.

Gazetenin çalışanları teker teker dönüp arka köşeye baktı; Joaquin hariç herkesin çenesi gerilmiş, gözleri sertleşmiş, bakışları Moreno'ya sabitlenmişti.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu. Ama

Moreno onu şimdi görüyordu.

Holly de öyle.

Yan yatmış, gözleri kapalı bir şekilde kasılmalarla nefes alıyordu.

Sophie ayağa kalktı. "Şu anda yürüyemiyor ya da cevap veremiyor.

Kasılma yaşıyor."

"O zaman sanırım gidemez."

"Onu ben taşıyacağım." Joaquin köşeye doğru yürüdü ve Kat'i kollarına aldı.

Moreno'nun adamlarından biri patronu Holly ile konuştu. sadece birkaç kelimeyi tanıyarak: jefe, indios, Navaja.

Joaquin odayı geçerek Moreno'nun birkaç metre ötesinde durdu. "Hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Artık ayakta durabilirim," dedi Kat.

Joaquin bir kolunu omuzlarında tutarak onu yavaşça indirdi.

Telefonu hâlâ kulağında olan Moreno, Kat'i inceledikten sonra Joaquin'i işaret etti. "O senin kocan mı?"

Kat başını salladı, yüzü kızarmıştı, bir elini karnına bastırmıştı. "Kocam burada değil."

"Hatırlıyorum." Moreno'nun ifadesi değişti, Holly'nin omurgasında bir uyarı nabızı atan ince bir değişim. "Kocanız sağlık görevlisi olmalı, değil mi?"

Kat'in çenesi yukarı kalktı. "Evet."

Moreno birkaç adım yürüdü ve telefona bir kez daha konuştu, dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O kalıyor."

Odayı toplu bir nefes alma sesi doldurdu.

"Ne?" Joaquin Moreno'ya doğru bir adım attı ve ona İspanyolca küfretmeye başladı.

Ama Moreno hepsine sırtını döndü. "Kocasına söyleyin, çektiği acılar onun başının altındadır."

Kat, Joaquin'in üzerine yığıldı, bir kasılma daha başladı.

Holly arkasını döndü, öfkesinin yüzüne yansıtacağından emindi. Reece orada duruyordu, yumrukları sıkılı, gözlerinde çaresiz bir öfke vardı. Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Bir dahaki sefere beni sürüklemeye çalışırsa, onu durdurma."

21:18

TESSA, ateşi ve kulak ağrısıyla ağlayarak uyanan KÜÇÜK ADDY'yi salladı. Laura Nilsson ekrandaydı, sesi kısıktı. Tessa Addy'ye bazı çocuk kitapları vermişti.

Tylenol ve onu sıcak tutmak için bir kucak yorganına sardım.

Dört yaşındaki çocuk iri mavi gözleriyle ona baktı, kızarmış yanaklarında küçük gözyaşları vardı. "Annemi istiyorum."

Tanrım, Tessa'nın ne söylemesi gerekiyordu?

Addy'nin ipeksi çilek sarısı saçlarını okşadı. "Biliyorum, tatlım."

Ekranda Laura, Saray'dan tahliye edilen yaralıların iyileşmesinin beklendiğini bildiriyordu.

Tanrı'ya şükür.

"Zıpzıpım nerede?"

Tessa etrafına bakındı ve onu kanepede buldu. Zıpzıp, Addy'nin doldurulmuş tavşanıydı. Biraz yıpranmıştı. kısa süre önce dikiş atıldı ve bir ayağına cesurca Disney prensesi yara bandı taktı.

"Zıpzıp burada." Ona uzandı, Addy'yle birlikte battaniyenin içine soktu ve sallanmaya devam etti.

Cep telefonu çaldı.

Julian.

"Hey," dedi.

"Hey. Haber var mı?"

"Kat'in doğum sancısı tuttu ve o şerefsiz gitmesine izin vermiyor."

"Ne?" Tessa'nın midesi düğümlendi. "Kaç aylık hamile?"

"Duyduğuma göre en az bir ay erken gelmiş."

Lanet olsun!

"Neden gitmesine izin vermedi?"

"Çünkü o, kafasına bir kurşun sıkılması gereken katil bir pislik..." Julian derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Ben sadece

...

"Özür dilemene gerek yok." Kara'ya vurduğunu duyduğu andan beri Moreno'nun bir kurşuna hedef olmasını umuyordu.

"Orada işler nasıl? Çocuklar hâlâ uyuyor mu?"

"Addy ateşle uyandı. Sanırım kulağı var. Enfeksiyon. Ona biraz çocuk Tylenol'u verdim. Sanırım yarın çocuk doktorumuza götüreceğim eğer ... "

Düşüncesini tamamlayamadı.

"Ah, kahretsin. Zavallı küçük şey. Özür dilerim. Hunter ve Sophie'yi dışarı çıkaracağız. Andris ve Tower şu anda Hunter'la birlikte içerideler. İyi olduğunu söylemek için aradılar."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hepinizle birlikte mi çalışacaklar?" Tessa Herkesi kurtarmak için planlarının ne olduğunu sormak istedi ama ona söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Henüz emin değilim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamıza yardımcı olabileceklerini umuyorum - kaç adam, ne tür patlayıcılar, bu tür şeyler. Gönderdiğim mesajlar

Çevirmen bodrumdaki bir Noel hediyesinden bahsedip durdu. Bunun ne olduğunu ve rehineler için herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Tüm bunları otelin içine nasıl soktuklarını kimse tahmin edemez."

"Tüneller." Tessa'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bahse girerim tünellerden gelmişlerdir."

Sessizlik.

"Tüneller mi?"

"Uzun zaman önce onlar hakkında bir makale yazmıştım, 'Denver'in Sırları' serisinin bir parçasıydı." Tessa ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "İki tane var, daha modern olanı İçki Yasağı'ndan kalma ve otele içki ve kömür taşımak için kullanılmış. Bir şekilde Eyalet Meclis Binası'na bağlanıyor. Bir zamanlar otel tarafından kullanılan daha eski bir tane de

var.

görünmeden caddenin karşısındaki bir geneleve gitmeye çalışıyordu."

"Tanrım! Onları nasıl öğrendin?"

"Capitol'deki eski bir güvenlik görevlisi söyledi. Eminim onlar hakkında yazan tek muhabir değil. Otelin geçmişini araştıran herhangi biri için onlar hakkında."

"Tanrım, seni seviyorum." Sesi şimdi daha iyi geliyordu, enerjikti. "HRT burada. Brifinge girmeye hazırız."

Midesi bulandı ve şimdi adamın neden aradığını biliyordu. "İçeri giriyorsun."

"HRT'ye katılmak için geçici bir onay aldım."

"Ah." Zihninin işine odaklanmasına ihtiyacı varken, korkularını ve duygularını ona yüklemek istemediğinden, hafif tutmaya çalıştı.

Bu gece sevdiği herkes ölümcül bir tehlike altındaymış gibi hissediyordu.

"Eğer orada ikimiz olsaydık-"

"Açıklamana gerek yok. Anlıyorum."

"Sen benim hayatımsın, Tessa. Buradan canlı çıkmak ve diğer herkesi de yanımda götürmek için elimden geleni yapacağım. Ben En iyinin en iyisiyle çalışıyorum. Umarım bu size biraz huzur verir."

Öyle değildi, pek sayılmaz. Ama bunu söylemedi.

"Elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum." Tessa gözyaşlarına karşı koydu. Onu üzüntüyle gönderemezdi.

"Seni seviyorum, Julian."

Sesi yumuşaktı. "Ben de seni seviyorum."

Veda etmeden bağlantıyı kestiler.

Kollarındaki hasta küçük kızını uyandırmak istemediği için bir hıçkırığa karşı koydu.

Tanrım, ona göz kulak ol. Hepsine göz kulak ol.

21:45

JULIAN komuta merkezinin arkasında otururken, HRT'den Sorumlu Özel Ajan Matt DeLuca Komutan, ekibi Dixon ve Irving ile tanıştırdı. "SA Jake Evers, SA Sawyer Vance, SA Clay Bauer, SA Adam Blackwell, SA Ethan Cruz, SA Nathan Schroder. Bu adam SA Brad Tucker, Mavi Takım'ın lideri."

Tucker el salladı. "Bana 'Tuck' de."

Adamlar Dixon, Irving ve Julian'ı başlarını sallayarak ya da el sallayarak onayladılar, çoğunun çenesinde bir günlük kirli sakal vardı. Hepsi de eski özel harekâtçılardı - Donanma SEAL'leri, Delta Force, Deniz Piyadeleri Özel Operasyonlar, Ordu Ranger'ları, Yeşil Bereliler ve hepsi birlikte ABD içindeki en iyi eğitilmiş terörle mücadele grubunu oluşturuyordu.

Julian, Moreno'nun başına geleceklerden dolayı vahşi bir memnuniyet duydu.

DeLuca kollarını göğsünde kavuşturdu ve tezgâha yaslandı, arkasında bir dizi bilgisayar, başının üzerinde de görüntü ekranları vardı. "Az önce bir ama SA Dixon'dan düzenli güncellemeler alıyoruz. Anladığımız kadarıyla yeni bir şey."

Şef Irving başıyla onayladı. "Bu Dedektif Julian Darcangelo. Birkaç yıl önce onu Büro'dan çaldım. Eskiden çocuk seks kaçakçılığı davalarında gizli çalışırdı. İlginç bulacağınız bir şey öğrendi."

Julian bir adım öne çıktı ve arka duvardaki büyük ekrana uzaktan kumandayı doğrulttu.

Palace Hotel'i çevreleyen mahalle ortaya çıktı. "Moreno ve adamları içeriye silah ve mühimmat soktular.

kömür ve kaçak malların otele taşınmasına yardımcı olmak için 1922 yılında inşa edilen bir tünelden geçiyor. Tünel ışıklandırılmış ve doğrudan otelin bodrum katına çıkıyor." Julian başka bir tüneli işaret etti.

ekranında bir sokak kamerasından canlı yayın yapılıyordu. "Bu, Eyalet Meclis Binası'nın önündeki Sherman Caddesi'ni gösteriyor. Moreno ve adamları onarım ekibi gibi davranarak ve bir rögar deliğinden içeri girerek tünele girdiler. Bu canlı yayın. Gördüğünüz gibi, yerinde bir ekip bırakmış.

Bauer, "Muhtemelen kaçışını engellemek için oradalar," dedi.

"Onlara yaklaşan oldu mu?" DeLuca sordu.

Irving başını salladı. "Tünelde olduğumuz gerçeğini ele vermek istemedik. İşte nedeni."

Julian uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı ve ekranda yeni bir görüntü belirdi. "Caddenin karşısındaki genelevi görünmeden ziyaret etmek isteyen otel müşterileri için 1880'lerde inşa edilmiş daha eski bir tünel var."

"Yasadışı içki ve genelevler," dedi Tucker güneyli bir ses tonuyla. "Şık bir otel."

"O genelev şimdi bir banka. Gördüğünüz gibi, bu tünel ana tünele paralel ilerliyor. Hala orada, gerçi iki ucu da kapatılmış. Öğrenebildiğimiz kadarıyla, sürünme boşluğundan erişmek mümkün bankanın altında."

DeLuca, "İyi iş çıkardınız, dedektif," dedi.

"Karıma teşekkür et," dedi Julian. "Kendisi araştırmacı bir muhabirdir."

"İçerideki adamlar hakkında ne duyduk?" Evers sordu.

"SWAT komiserim Marc Hunter, bir Noel kutlamasıydı.

Çatışma başladığında otelde karısıyla parti yapıyordu." dedi. "Kaçtı ve çatıda bir Browning M2 kurmakta olan dört adamı öldürdü. Ayrıca çatıda bir Rus RPG-7."

Düşük ıslık.

"Lanet olsun!" dedi birisi.

"Hunter hâlâ içeride, Kobra'dan iki adamla birlikte."

"Kobra bu işe nasıl karıştı?" DeLuca sordu.

Dixon ayağa kalktı.

Tanrım, biraz dinlenebilir mi?

"Emirlerime karşı gelerek bir MH-6'yı çatıya çıkardılar efendim. Onlara geri çekilmelerini söyledim ama-"

Julian onun sözünü kesti. "Ajanlarından birinin karısı rehine ve ilk çatışmada yaralandığı bildiriliyor. Kendisi de bir ajan. Özel yeteneği yakın kişisel temas yoluyla istihbarat toplamak. Yarasının ne kadar ağır olduğunu bilmiyoruz, ama bir ajan olabilir.

bizim için bir kaynak."

Tuck homurdandı. "Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?" "Ne, dostum?" Evers sordu.

"Moreno yanlış grubu rehin aldı."

DeLuca başıyla onayladı. "Yani içeride dört kişi var."

"Beş," diye yanıtladı Irving. "Beşincisi eski bir park görevlisi.

Karısı da rehine olan bir korucu. Kadın hamile ve erken doğum yapmış. Dixon onun serbest bırakılması için pazarlık yapmaya çalıştı ama Moreno onu bırakmayı reddetti."

Adamların yüz ifadeleri karardı.

"Hasta orospu çocuğu," diye mırıldandı DeLuca nefesinin altında, kaşları çatılmıştı. "Kobra'nın adamları ve SWAT komiserinizle çalışalım derim, Irving. Herhangi biriyle iletişim kurabildik mi?"

Dixon başıyla onayladı. "Sistemimize bağlandılar."

"Bodrumdaki 'Noel hediyesini' gördüler mi?"

Julian başını salladı. "Hayır, efendim, ama patlayıcı olduğunu varsayıyoruz - Moreno'nun sigorta planı. bir kurtarma operasyonu düzenleyin."

Tek bir düğmeye dokunulduğunda otel havaya uçabilir.

Tucker öne çıktı ve eski tüneli işaret etti. "Kobra ekibi Moreno ve adamları hakkında istihbarat toplarken, Mavi Takım'ı 'Noel hediyesini' ve bulduğumuz tangoları bulup etkisiz hale getirmek için buraya götürebiliriz-

sayıları, nasıl konuşlandırıldıkları, bubi tuzakları vb."

Julian bu fikri beğendi. "Hunter dört ya da beş kişilik takımlar halinde çalışan en az yirmi dört adam saydı. O ve Rossiter beşi çatıda, ikisi de yükleme alanında olmak üzere yedi kişiyi etkisiz hale getirdiler. Cep telefonları elimizde ve mesajlarına cevap veriyordu, bu yüzden Moreno onların öldüğünü bilmiyor."

"Zekice," dedi Cruz. "Ama er ya da geç cesetleri bulacak."

Julian başını salladı. "Ya öyle, ya da onlardan biriyle yüz yüze konuşmak isteyecektir. Bunu anladığında, bir kurtarmanın devam ettiğini düşünebilir ve insanları öldürmeye başlayabilir."

Bir an için kimse konuşmadı, olayın büyüklüğü durum açtı. Ama hepsi bunun için eğitilmişti - Denver SWAT, FBI SWAT, HRT.

"Dışişleri Bakanımız ve doğmamış bir bebek de dahil olmak üzere pek çok hayatın tehlikede olduğu kötü bir durumla karşı karşıyayız.

Bizim sahip olmadığımız şey zaman," dedi DeLuca ve gözlerini

Mavi Takım'ın her bir üyesiyle temas kurun. "On beş dakika içinde bir kurtarma planı istiyorum."

ONUNCU BÖLÜM

21:54

Tessa kanepede oturmuş, Tuck'ın sorularını telefonda cevaplamak için elinden geleni yapıyor, Addy'nin saçlarını okşuyor, kalbi

küçük kız için kırılıyor. "Evet efendim, bizzat gezdim. Yeni tünele Eyalet Meclis binasının bodrum katından girdim."

"Yol boyunca yan tüneller ya da başka girişler var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Bir sürü fare vardı. Biz Düz bir çizgide yürüyüp otelin bodrum katına açılan bir kapıda durdular. Büyük Balo Salonu'nun hemen altında olduğunu söylediler. Oradan yukarı çıkan bir merdiven varmış."

"Çok yardımcı oldun," dedi Tuck'ın ses tonu yatıştırıcı, güneyle ağzı rahatlatıcıydı. "Diğer tünele girdin mi, daha eski olana?"

"Hayır. Daha çok toprak bir tünel gibiydi, bir maden kuyusu gibi."

Elektrik ışıkları yoktu. Bazı ahşap destekler çürümüşü ve güvenli olmadığını düşünüyorlardı." Fareleri gördükten sonra Tessa eski tünelin güvenli olduğundan emin olmuştu. Daha da kötü şeyler ve girmek bile istememişti.

"Diğer tünelde dururken eski tünele bakabildiniz mi?"

"Evet, efendim. Ahşap desteklerin ve betonun parçalandığı bir yer vardı. İçinden geçilebilecek kadar genişti." Bunu hem büyüleyici hem de ürkütücü bulmuştu. "Beton oldukça zayıftı. Yanlışlıkla çarptım ve duvarın daha büyük bir kısmı yıkıldı." "Bunu bilmek harika."

Addy doğrulup kulağını ovuşturdu, Zıpzip çenesine yapışmıştı, gözyaşları küçük yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Görünüşe göre mutsuz bir ufaklığınız var." "Ateşi var ve kulağı ağrıyor. Sanırım bir kulak enfeksiyonu. Marc ve Sophie Hunter'ın 4 yaşındaki kızları. Bu gece onların çocuklarına bakıyorum. Onlar bize aile ve ... " Boğazında oluşan sert bir yumru daha fazlasını söylemesini engelledi.

"Marc Hunter- SWAT yüzbaşısı?"

Yutkundu, gözyaşlarını geri kırıptı. "Evet, efendim. Karısı Sophie... "

Tuck, Tessa'nın sözünü bitirdi. "O rehinelere biri."

"Evet." Tessa açıklamak zorunda kalmadığı için minnettardı. daha ileri.

"İsterseniz takım doktorumuzu gönderebilirim. Nathan Schroder eski bir PJ-paraşütçü atlayıcısıdır. En iyisidir. Ona neler olduğunu anlatırım. Sanırım hızlı bir ev ziyareti yapmak için zamanı var."

Tessa şaşırmıştı. "Sen... bunu yapabilir misin?"

"Kesinlikle. Bu gece çok yardımcı oldun. Biliyorum. Hunter da üzerine düşeni fazlasıyla yaptı. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Bu Julian'ın söyleyebileceği bir şeydi. "Teşekkür ederim, Tuck."

"Tamamdır. Kocanızdan adresinizi alıp Schroder'i göndereceğim."

Arama sona erdi.

Tessa Addy'yi kendine yakın tuttu. "Kendini daha iyi hissetmen için bir doktor geliyor."

"Annemi istiyorum."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

21:50

Giysi çantasını omzuna attı, Zach eğildi ve karanlıkta aceleyle Amerika Birleşik Devletleri'nin girişi olarak hizmet veren kırmızı tuğlalı binaya doğru ilerledi. Cezaevi İdari Maksimum Tesisi veya kısaca ADX - Supermax veya Rockies'in Alcatraz'ı olarak da bilinir. Rotor yıkamasıyla ortaya çıkan kir ve çakıl taşları tenini yakıyordu, toprak kemik gibi kuruydu. Hapishane müdürü Ron Headley, Zach'i karşıladı ve ona kahve ile Danimarka çöreği ikram etti.

"Hayır, teşekkürler. Mümkün olan en kısa sürede mahkûmla birlikte havalanmam gerekiyor."

"Anlıyorum." Headley onunla birlikte ilerledi. Birkaç güvenlik seviyesinden geçerek hapishanenin içindeki çelik bir hücreye ulaşan Ortíz burada durmuş, göremediği gardiyanlara kimsenin duyamayacağı şekilde bağırıyordu.

"Bilmiyor mu?"

"Hayır, efendim. Tam olarak istediğiniz şeyi yaptık."

Zach, Ortíz'in neden böyle bir şey yaptığını bilmesini istememişti.

Havalanana kadar dışarı çıkmayacaktı. Moreno ve rehine durumuyla ilgili haberlerin hapishanede yayılmasını önlemek için elinden geleni yapmak istiyordu. O kimsenin aklına bir şey gelmesini istemiyordu. "Aç

şunu." Ortiz onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu. "Sen mi?"

Zach giysi çantasını göğsüne doğru fırlattı. "Ben."

Zach, Ortíz'i hüküm giydikten sonra ADX'e götüren ekibin bir parçasıydı.

Ortíz çantayı yakaladı. "Neler oluyor dostum? Beni öylece sürükleyemezsin. Bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Bu gece senin şanslı gecen, Ortíz. Gidiyorsun."

Ortiz kızgın bir ifadeyle ona baktı. "Hayır, dostum. Beni kandırmaya çalışma."

Zach homurdandı. "Çıkmak istemiyor musun? Benim için sorun değil."

Gitmek için döndü.

"Bekle!" Ortíz arkasından seslendi. "Ciddi misin, dostum?" "Ciddiyim, dostum."

"Ne... ? Neden... ?"

"Kuzenin senin için bir anlaşma yaptı diyelim." Zach giysi çantasını işaret etti. "Hapishane tulumunu çıkar ve güzel giysilerini giy. Bizi kuzeninin Denver'da olduğu yere götürmek için bekleyen bir helikopter var."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliren Ortíz giysi çantasını açtı ve takım elbiseyi gördü. "Güzel iplikler."

"Evet. En iyisinden başka bir şey değil." Diğer DUSM'lerden biri bunları kendi dolabından çıkarmıştı.

"Giyinmem için beni bırakacak mısın?"

"Hayır. Burada soyunacak ve giyineceksin, tam önümde." Zach piçin helikoptere ev yapımı silahlar getirmesini istemiyordu. Bu operasyondaki memurların hiçbirisi silahlı değildi. Ortiz'in bir silah çalması riskini göze alamazlardı. Bu da kendilerini korumak söz konusu olduğunda ekstra dikkatli olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Malparido gonorrhea," diye tısladı Zach'e. "Artık gidiyorum diye beni hiçbir şey için tutuklayamazsın, değil mi?"

"Ben mi? Hayır. Seni bir hiç uğruna tutuklayamam."

Keskinleştirilmiş plastikten küçük bir bıçak Ortiz'in iç çamaşırının bel bandı yere çarptı, sekti.

Zach üzerine bastı, onu Ortíz'den uzaklaştırdı ve infaz koruma memurlarından birine doğru tekmeledi.

Ortíz çırılçıplak durmuş, pantolonunun fermuarını çekiştiriyordu. "Bana bakmayı kes. Aptal maricón. İbne. Bahse girerim

kıçından almayı seviyorsun."

"Kapa çeneni, Ortíz." Zach, Ortíz'e son karşılaşmalarında neler olduğunu hatırlatmak için sesine yeterince otorite kattı.

Sırıtiş Ortíz'in yüzünü terk etti. Boxerını, pantolonunu ve gömleğini giydikten sonra yeleği eline aldı. "Bu nedir?"

"Özel vücut zırhı. Herkes seni benim sevdiğim kadar sevmiyor. Sizi güvende tutmak işimin bir parçası."

Ortíz onu taktı ve Zach yerine oturtmasına yardım etti. "Gerçekten gidiyor muyum?"

"Evet, gerçekten." O da geri dönecekti ama Zach bu kısmı açıklamadı.

Ortíz istese de istemese de bu gece hayat kurtarmaya yardım edecekti.

Piç kurusu takım elbise ceketini giydi, ardından çoraplarını ve cilalı ayakkabılarını giydi ve gözlerinde "siktir git" bakışıyla Zach'e gülümsedi. "Pepe'nin beni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Dostum, buradan nefret ediyorum. Çok kötü. Tahmin bile edemezsin."

"Ağla bana bir nehir." Zach daha fazlasını dinlemek istemiyordu. "Hadi gidelim."

Güvenlikten geçerek ön girişe kadar eşlik edildiler, yarım düzine gardiyan sadece coplarla silahlanmıştı ve Ortíz'in kaçmamasını sağlamak için şok tabancaları hazırды. Peki nereye kaçacaktı? Dışarısı zifiri karanlık ve buz gibiydi ve ADX hiçbir yerin ortasındaydı.

Kapıya vardıklarında Ortíz tereddüt etti, bakışları karanlıktan Zach'e kaydı. "Beni öldürmek için bir yere götürmediğinizi nereden bileceğim?"

"Seni öldürmek isteseydim, bunu hemen burada yapar ve kendime zaman kazandırırdım. Şimdi ya programa uy ya da hücrene geri dön."

"Hava soğuk. Ceket almayacak mıyım?"

Kaçma ihtimaline karşı ona kışlık giysi vermemeye karar vermişlerdi. Hipotermi bir adamı durdurabilirdi.

Kurşun.

"Sertleş, kek." Zach onu itti.

Ortíz kapıdan çıkıp karanlığa daldı, yıldızları görür görmez Zach'e duyduğu öfke kayboldu ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Yapabiliyorken tadını çıkar, seni orospu çocuğu.

Zach ve özenle seçilmiş DUSM ekibi Ortíz'e helikoptere kadar eşlik etti, koltuğuna oturmasına yardım etti, üçü arkada oturuyordu, Zach de pilotun hemen arkasında onun yanında oturuyordu.

Helikopterin rotorları çalıştı, hız kazandı, küçük araç yerden yükseldi ve Colorado Springs'e doğru yaklaştı.

Zach cebindeki kumandaya sıkıca sarıldı, eğildi pilota prova edilmiş replikleri söylemek için öne çıktı.

"Denver'a giden en hızlı rotayı kullanın."

Ortíz bir çığlık attı ve tekrar ADX'e bakarak İspanyolca küfretti.

"Heyecanlı mısın?" Zach, FBI'ın bu görev için kendisine verdiği şifreli cep telefonunu çıkardı. "Kuzenine her şeyi anlat."

22:00

PEPE KONUŞMAKTAN YORULMUŞTU. Bir saattir Kimble ile telefonda konuşuyordu. Pendejo kendini sevdirmeye, Pepe ve arkadaşlarına ne olduğunu umursuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Tek umursadığı rehinelereydi.

"Helikopter hakkında da konuşmamız gerekiyor. Ne tür bir helikoptere ihtiyacınız olacağını hiç düşündünüz mü? Kuzenin şehre bir Blackhawk ile uçacak. Uçuş ekibiyle birlikte on dört adam taşıyabiliyorlar.

Yanınıza kaç adam almayı planladığınıza bağlı olarak değişir,

Daha büyük bir şeye ihtiyacınız olabilir. Fort Carson üssünde Chinook'larımız var. Kırk altı kişiye kadar taşıyabiliyorlar."

Pepe helikopterle ayrılmayacaktı. Tünelden çıkacak, sonra da gazeteciler, Sheridan ve Holmes denen kaltak hâlâ içerideyken oteli havaya uçuracaktı ama bunu söyleyemiyordu. "Blackhawk iyi."

"Tamam. Güzel. Sana bir Blackhawk alacağız."

Dışişleri Bakanı elinde olduğu için şu anda istediği her şeyi ona sağlayabilirlerdi. Bununla eğlenebilirdi.

-Birkaç çirkin istekte bulunacak, aptallıklarına gülecek ve kışını öpmelerini izleyecekti. Ama bunun için sabrı yoktu. Adamın mülayim sesi sinirlerini yıpratmaya başlamıştı.

"Pilotunuz var mı, yoksa bir pilota mı ihtiyacınız olacak?" Pepe tersledi. "Elbette bir pilota ihtiyacımız olacak!"

"Tamam. Bunu bilmek güzel. İsteyebileceğiniz diğer şeyleri düşündünüz mü - giysi, yiyecek, belki tıbbi malzeme?"

Ve Pepe'ye çarptı.

Balık tutuyorlardı. Bilgi almaya çalışıyorlardı.

Helikopterle ilgili soru onu kaç adamı olduğunu açıklamaya zorlamanın bir yoluydu, erzakla ilgili soru ise adamlarından herhangi birinin yaralanıp yaralanmadığını öğrenmeye çalışmanın sinsî bir yoluydu.

"Bu kadar saçmalık yeter!" Telefonu kapatmak üzereydi. "Kuzenim gelene kadar beni bir daha arama-"

"Komutan Moreno, az önce kuzeninizin havada olduğu haberini aldım. Ona yama yapıyoruz. Sen Orada mı?"

"Pepe?" Telefondan Oscar'ın sesi geldi.

Pepe kendini ayağa kalkarken buldu, adrenalin kafasına hücum ediyordu. İspanyolca'ya geçti. "Neredesin sen?"

"Takım elbise giyiyorum ve uçan bir helikopterin içinde oturuyorum.

Denver'a doğru." Oscar güldü. "Bir yolunu buldun, Pepe. Bulacağınızı biliyordum."

"Gerçekten helikopterde misin?"

"¡SÍ!" Oscar yine güldü. "Ben de inanamıyorum. Rehine aldığınız doğru mu?"

Pepe'nin aklı bunun bir aldatmaca olabileceği ihtimalini araştırmakla meşguldü. "Dışarıda ne görüyorsun?"

"Çoğunlukla karanlık ama uzakta şehir ışıkları var."

Planı işe yaramıştı. ABD hükümeti boyun eğmişti.

Elbette işe yaramıştı. Pepe bunun olacağını biliyordu. Acele etmemiş, her şeyi düşünmüştü. Artık amcası onu aile işinde hak ettiği yerden mahrum edemeyecekti. Gözde yeğen olacaktı, Oscar'la, aptal pendejo'yla eşit olacaktı.

"Pilota varmanızın ne kadar süreceğini sorun." Oscar sorarken o hatta bekledi.

"Yaklaşık iki saat diyor."

Yaklaşık iki saat.

"Onlara verdiğim son tarihe çok az kaldı."

"Oradan kurtulduğum için çok mutluyum. Korkunçtu, Pepe.

Her zaman yalnızsınız -güneş ışığı yok, konuşacak kimse yok, sadece

kafandaki düşünceler. Böyle bir yerde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Oscar her zaman zayıftı.

Onun adına utanan Pepe konuyu değiştirdi. "Kolombiya'da krallar gibi yaşayacağız. İnmek üzere olduğunuzu söylediklerinde beni tekrar arayın."

"Yapacağım. Gracias, mi primo." Teşekkürler kuzen.

Pepe telefonu kapattı, zafer duygusu kabarmıştı. göğüs kemiğinin arkasında. Adamlarına döndü ve onlara haberi verdi. "Oscar özgür ve yolda."

Adamları tezahürat yaptı, yüzlerinde gülümsemeler vardı. "Aferin, komutan!"

Onların hayranlığının tadını çıkardı, telefonunu çıkardı, Luis ve Camilo'ya mesajlar gönderdi. Camilo'dan birkaç dakikalığına onun yerini almasını istedi. Bütün bunlar onu kızdırmış, azdırmıştı. Luis ve Camilo ile biraz zaman geçirmek istiyordu.

O küçük puta.

Ona gelmesini işaret etti. Telefon tekrar çaldı.

"Komutan Moreno, biz sözümüzü tutuyoruz. Sizin de sözünüzü tutacağınıza dair güvence vermeniz gerekiyor."

Tanrı aşkına, bu piçle konuşmaktan bıkmıştı.

"Anlaşmayı bozan Moreno ailesi değil. Bunu ABD hükümeti yaptı."

"Bu sefer benimle çalışıyorsun. Ben yargıç ya da savcı değilim. Benim işim bu işin sonuçlanmasını sağlamak. iyi."

"Ne istiyorsun?" Pepe sorarken bile biliyordu. Hamile kadını. "Kuzenim ve otuz beş milyon gelene kadar kimsenin gitmesine izin vermeyeceğim."

"Doktorumuzun Kat James için hazırladığı bir malzeme setimiz var - taburcu olmadan önce doğum yapması halinde kendisi ve bebek için ihtiyaç duyacağı şeyler. Makas var.

Göbek kordonunu kesmek için bir kordon kelepçesi, doğum sonrası kanamayı önlemeye yardımcı olmak için bir oksitosin enjeksiyonu ve hijyenik ped."

Kitin içindekilerin tarifi Pepe'nin midesini bulandırdı; bir kadının vücudundan kan ve vahşet çıkması fikri mide bulandırıcıydı. "Buna izin vereceğim. Yükleme iskelesine getirebilirsiniz."

"Kiti zaten Onyx Odası'nın dışındaki yangın merdivenine bıraktık."

Pepe bundan hoşlanmadı. "Otele gelebileceğini söylemedim."

Zemin kattaki adamlar neden bir şey görmemişti? "Erken doğum yapan bir kadın var. Hayatı ve Bebeğinin hayatı tehlikede. Buradaki ekibimizin çoğunun saygısını kazandın, ama hepsini kaybedeceksin. anneye ya da bebeğe bir şey olursa diye."

Pepe'nin umurunda bile değildi.

Gringoların bir kısmı hariç. "Kit için adamlarımdan birini göndereceğim ama bu bir numara olmasa iyi olur."

"Size söz veriyorum," dedi Kimble. "Rehinelerden biri -Holly Andris'in hemşire olarak biraz eğitimi var. Bununla ne yapacağını bilir."

Pepe bağlantıyı kesti. "Bana hemşire olduğunu söylememiştin."

Ona baktı ve omuz silkti. "Ben pek iyi değilim."
Pepe kendini tutamadı. Güldü.

22:01

GABE farını ayarladı ve Tower planı gözden geçirirken onu dinledi. Şef Irving'den cep telefonuna bir mesaj gelmişti.

Aldığı telefon ona Hunter, Andris ve Tower'la sekizinci katta buluşmasını söylüyordu ve onlar da bir çanta dolusu teçhizatla onu bekliyorlardı. Ona güncel bilgileri vermişlerdi,

HRT'nin artık kararları verdiğini açıkladı ve planın ana hatlarını çizdi.

İkisi üçüncü katta, asma balkonu ve Büyük Balo Salonu'nun ana kapısını kesintisiz görebilecekleri şekilde mevzilenecek ve HRT'nin emriyle ateş açmaya hazır olacaktı. Bir başkası Moreno'nun adamlarının geri almasını engellemek için çatıda kalacaktı. Birisi

havalandırma boşluğundan Büyük Balo Salonu'nun üstündeki kata -makine ve diğer ekipmanlarla dolu mekanik bir kat- iner ve tavana ince bir kamera yerleştirirdi, böylece

Komuta merkezi hem Moreno'yu hem de rehineleri görebiliyordu.

Gabe ikinci görev için hemen gönüllü olmuştu. Bu onun yeteneklerine uyuyordu ve Kat'e olabildiğince yakın olacaktı.

Tower parmağını tabletindeki bina planlarının görüntüsü üzerinde gezdirdi. "Altı katlı bir bina ve nasıl inşa edileceğini bilmiyoruz.

ne gibi koşullarla karşılaşacağınızı ya da metalin ne durumda olduğunu bilmiyorsunuz. Bu otel uzun zamandır Custer'ın çocukluğundan beri, elektrik kabloları ya da sıcak su taşıyan borulardan oluşan bir yığınla karşılaşabilirsiniz. Kendinizi yakmayın ya da öldürmeyin. Eğer sıkışırsanız, bu iş bittiğinde sizi çıkaracağız. Eğer düşersen..."

"Düşmeyeceğim."

"Yapmayacak," dedi Hunter. "Güven bana."

Gabe Hunter'a başıyla onay verdi, güven oylamasını takdir ediyordu.

"Oraya vardığınızda zemindeki kapakları arayın. Personel onları Büyük Balo Salonu'ndaki ışıklara servis yapmak için kullanıyor. Kameranin merceğini tavana doğru kaydırmak için bir açıklık arayın - fazla bir şey gerekmez. HRT'ye bir görüntü vermeli tüm alanın. HRT'nin talimatlarını oradan dinleyin."

"Anladım."

"Ya Rossiter?" Hunter söyledi.

"Öyle mi?"

"Sessiz ol. Eğer yukarıda hareket ettiğinizi duyarlarsa..."

Ayağında tırmanış ayakkabıları olan Gabe, kendini havalandırma boşluğuna doğru kaldırdı. küçük çantası, farıyla yolu aydınlatıyor.

İlk başta kolay oldu. İnişini kontrol etmek için elleri, dizleri, ayakları ve sırtıyla yan duvarlara karşı basınç uygulayarak aşağıya doğru bacadan indi. Hareket etmeden önce şaft duvarlarının tükenmek ya da yön değiştirmek üzere olmadığından emin olmak için aşağı doğru.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Tower'ın sesi kulağına geldi.

"Moab veya Yosemite'deki büyük çatlak tırmanışı gibi."

Daha tozlu olması dışında. Ve hiç de manzaralı değil.

Kuyu daralıp aşağıya bakmayı neredeyse imkânsız hale getirdiğinde üç ya da dört kat aşağı inmiş olmalıydı. Tekrar daha geniş bir alana tırmanmak, çantasını çıkarıp protez bacağının bileğine bağlamak ve tekrar aşağı inmek zorunda kaldı.

göğsüne yasladı. Klostrofobik olmaması çok iyi bir şeydi.

O kadar daralacak ki sıkışıp kalacak ve nefes alamayacak diye endişelenmeye başlamıştı ki, ayağından sarkan paket dibe vurdu. Oradan itibaren, bir açıyla alçalarak dört ayrı kuyuya ayrılıyordu.

"Burada bir kavşaktayım."

Tower, "Kuzeye giden yoldan git," dedi.

"Doğru." Gabe dahili bir pusulası olan saatini görebilmek için yerini değiştirdi, sonra da kuzeye en yakın yöne yöneldi, hareket ettikçe tozu karıştırdı.

Şaft artık neredeyse yataydı ve yüzüstü aşağı inmesini sağlıyordu ama metal burada daha inceydi. O hareket ettikçe gıcırıyor ve patlıyordu.

Birinin onu duyma ihtimali vardı. Toz burnunu, boğazını gıdıkladı ve kendini hapşırmamak için mücadele ederken buldu. "Konumumun yakınında hiç tango var mı?"

Mobil komuta merkezinden "Olumsuz" yanıtı geldi.

Sonra Gabe ışığı gördü. Işık küçük bir ekrandan süzülüyordu. Ekranın ötesinde, makinelerle dolu bir oda görebiliyordu - fırınlar, elektrik panelleri, klima kontrolleri. Çantasını açtı, el matkabını çıkardı ve kapağı yerinde tutan cıvataları teker teker söktü, sonra şafttan çıkıp ayaklarını yere indirirken ekrana sıkıca tutundu.

"Ben de varım. Şu kapakları arıyorum."

Neredeyse hemen buldu onları. Küçük kiler kapıları gibi, sıradan menteşelerle açılıyorlardı. Kamerayı yerleştirmesini istedikleri yere yakın bir tanesini seçti ve yavaşça açarak asma tavanın arka tarafını ortaya çıkardı- metal destek kirişleri, elektrik kabloları, arka ışık fikstürlerinin yanında. Çantasından yılan kamerasını çıkardı ve kendini destek kirişlerinden birine indirdi.

Fiberglas kiremitlerden birinin düştüğü bir nokta buldu.
kenar boyunca kırıldı ve kameranın lensini içeri itti.

Sonra acı çeken bir kadının iniltilerini duydu.

Ses göğüs kafesine çarptı, göğsünün daralmasına neden oldu.

Kat.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

22:30

Krahatlamaya çalıştı, inlememek için mücadele etti ama acı o kadar şiddetliydi ki her türlü bilinçli düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Joaquin'in ve Sophie'nin ellerini sıktı, kasılma doruğa ulaştığında Sophie'nin gözlerine baktı, sanki onu kırmaya çalışıyormuş gibi ona tutundu, sonra yavaşça çekildi.

Joaquin yumuşak bir sesle, "Seni yakaladık," dedi.

Sophie serin, ıslak bir peçeteyi alnına bastırdı. "Harika gidiyorsun."

Kat böyle hissetmiyordu. Bebek sahibi olmanın çok acı verdiğini biliyordu ama bu farklıydı. "Bu sefer acı çok daha kötü."

Bu onu korkuttu.

Ya bir sorun varsa?

"Erkencisin." Sophie'nin ses tonu yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Vücudun muhtemelen buna hazır değildi. Gergin olmak da daha acı verici olabilir."

Kat bunu biliyordu ve gerilmemeye çalışıyordu. Ama gözlerini her açtığında silahlı adamlar görüyordu.

Duvarlarda kan var.

"Bebeğime zarar vermelerini istemiyorum."

Joaquin onun elini sıktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Gözleri yaşlarla doldu. "Keşke dinétah'ta olsaydım."

Hem Alissa hem de Nakai Navajo rezervasyonunda, annelerinden arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir klinikte doğmuşlardı.

büyükannesinin evi. Orada kendini güvende hissetmiş, Gabe'in sevgisiyle çevrelenmiş ve büyükannesinin güvenceleri ve dualarıyla güçlenmişti.

Sophie onun saçlarını okşadı. "Belki evdeymişsin gibi davranırsan yardımı dokunur."

Kat'in öfkesi parladı. "Etrafı silahlı adamlarla çevrili bu yerde yatarken bunu nasıl yapabilirim?"

Ve sonra ona çarptı.

Hwéeldi.

Uzun Yürüyüş.

Tüm Diné halkı hikayeyi biliyordu. ABD Ordusu Navajoları evlerini terk etmeye ve 300 mil yürümeye zorlamıştı.

Bosque Redondo'da, Sumner Kalesi dedikleri yerde tutsak edildiler. Birçok Diné yol boyunca yorgunluk, susuzluk, açlık ve hastalıktan ölmüş. Büyükanne Alice'in büyük büyükannesini Uzun Yürüyüş'ten sağ kurtulmuştu ama büyük büyükannesinin hamile kız kardeşi kurtulamamıştı. Vurulmuştu.

Doğum sancıları tuttuğunda ve doğum yapmak için durduğunda bir asker tarafından öldürüldü.

Bu Uzun Yürüyüş değildi ama Kat bir tutsaktı. Tıpkı o asker gibi, onu esir alanların da ona ya da bebeğine ne olacağı umurlarında değildi.

Bir kasılma daha başladı ve Kat kendi kendine sessizce şarkı söylemeye başladı. İlk başta farkında bile değildi. yapıyordu, sözler içinden bir yerlerden geliyordu. Sonra geleneksel bir şifa şarkısı söylediğini fark etti, küçük bir kızken amcası ve büyükbabasının söylediğini duyduğu bir şarkı.

"Hamá hólqogo 'ayóo jiníigo. 'Ayóo jiníigo t'áá bee hojílífi leh ..."

Acı etrafını sardıkça, Büyük Balo Salonu'nun duvarları soldu ve kırmızı bir mezara dönüştü.

Büyükanne Alice'in K'ai'bii'tó'daki hogaan'ını çevreledi. Evinin görüntüsüne yapıştı, Gabe'in ayakta durduğunu hissetti

Yanında Alissa ve Nakai de vardı, yeni bebek bedeninden çıkıp onun kollarına girdi. Bedenleri olmasa bile ruhları birlikteydi.

Uzun Yürüyüş'ü gerçekleştiren, kalçalarında bebek taşıyan ya da hamile olan genç kadınları düşündü. O Uzun zaman önce yaşamış, hayvanlar için yapılmış bir ağılda doğum yapmaktan başka çaresi olmayan başka bir anneyi düşündü ve

yeni doğan bebeğini yemliğe yerleştirdi. Onların gücü onun gücü oldu.

Kasılma azaldıktan sonra bile şarkı söylemeye devam etti. Sözcüklerin gücü vardı ve halkının sözcükleri ona bu konuda yardımcı olmak için gelmişti.

Holly'nin sesini duydu, Holly ve Sophie'nin FBI'ın gönderdiği tıbbi malzeme kutusu hakkında konuşuyorlardı. Arkadaşlarının kendisine ve bebeğine göz kulak olmak için ellerinden geleni yaptıklarını bilerek seslerin üzerinde dolaşmasına izin verdi. Bir elini karnına bastırdı.

Her şey yoluna girecek, ufaklık.

22:33

"Özür dilerim Kat. Hemşireniz gibi davranmak zorundayım." Holly küçük GPS cihazını FBI görevlilerinin sakladığı yapışkan bant rulosundan çıkardı, rahatsız etmek istemiyordu

Kat, gözleri kapalı, yanakları kızarmış bir halde kendi kendine şarkı söylüyordu.

Kat neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Holly onun bileğini tutarak nabzını ölçüyormuş gibi

yaptı. İleri düzeyde ilk müdahale eğitimi almıştı ve

ikna edici olmalı.

Kat, Holly'nin elini tuttu ve sıktı.

"Başka bir kasılma mı?" Holly sordu. Sophie başıyla onayladı.

Kat'in kaşları çatıldı, parmakları Holly'ninkileri ezmeye başladı ama şarkı söylemesi durmadı, kelimeler acı dolu inilti haline geldiğinde bile.

Lanet olsun Moreno'ya! Ona ve tüm ailesine lanet olsun!

Kat'in çektiği acıyı görmek Holly'nin içini parçaladı ve Nick'le olan tartışmasını hatırlattı.

Eğer çocuk sahibi olacaksak, bir an önce başlamalıyız.

Senin için söylemesi kolay. Bunu yaşamak zorunda olan sen değilsin. Tek yapman gereken gelmek.

İnsan biyolojisini değiştiremem, ama seni bununla kendi başına yüzleşmeye bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Ben o tür bir adam değilim.

Holly'nin boğazı düğümlendi.

Oh, Nick.

Kasılma sona erdiğinde Kat'in elini tutuşu azaldı.

Odaklan!

Holly Kat'in elini bıraktı. "Hepimizi buradan canlı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Daha büyük olmayan GPS vericisini sutyeninin dantelinin altında bir SIM kartın aktif kısmından daha büyüktü. Fırsatını bulur bulmaz Pepe'ye takacaktı.

Bu ne kadar gerçeküstü bir duyguydu. Yıllarını Amerika Birleşik Devletleri'nin şüpheli düşmanlarına GPS cihazları ve dinleme cihazları yerleştirerek geçirmişti. Bunu yapmak için kullanacağını hiç düşünmemişti.

Arkadaşlarının hayatını kurtarmak için bu deneyimi yaşamış.

Çoktan bir dinleme cihazı yerleştirmişti.

Sekreter Holmes'un oturduğu masanın alt tarafı. Hayır. Sekreter Holmes bile orada olduğunu biliyordu. Holly'nin boncukların arasına sakladığı GPS cihazından haberi yoktu. elbisesinin arkasında da. Bu ikinci GPS vericisi

Komutan Asshat'a yönelikti, ki o da onu arıyordu.

Holly'nin nabızı hızlandı. Korkusunu bir kenara itti.
Bunu yapabilirsin.

Daha önce de başı belaya girmişti. Hatta daha önce öldürmüştü.

Pepe Kat'i görür görmez yürümeyi bıraktı, yüzünü başka yöne çevirdi ve parmaklarını şıklatarak Holly'ye işaret etti. "Gel."

Holly Kat'e, "Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi, hâlâ hemşireyi oynuyordu. Sonra sesini fısıltıya düşürdü ve Joaquin'in bakışlarıyla buluştu. "Sen karışma."

Ayağa kalktı, Pepe'yle yüzleşti ve onun gözlerindeki korkuyu görmesine izin verdi. "Yardıma ihtiyacı var. O-"

"Camilo buraya geldiğinde söyle, ben dönene kadar yetki onda." AK'sini adamlarından birine fırlattı, bileğinden yakaladı ve onu peşinden sürükledi.

Odanın dört bir yanından alaylar ve ıslıklar yükseliyor, Moreno'nun adamları bir tecavüz eylemi olacağını düşündükleri bu olayda onu alkışlıyorlardı.

"Dur! Ben fahişe değilim!" Fahişeler tecavüzü hak etmiyordu elbette ama Holly'nin söyleyebileceği en iyi cümle buydu.

Şu anda aklıma bir şey gelmiyor.

Koridorda mücadele ediyormuş gibi yaptı, onunla dövüştü. Asansörde onu öpmeye çalıştığında, GPS cihazını yakasının alt tarafına yapıştırma fırsatından yararlandı.

Yanağına vurdu, acı beynini sarsarak baş ağrısını daha da kötüleştirdi. "Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, sürtük?"

Asansörün kapıları açıldı ve adam onu sarsarak dışarı çıkardı, kapısı aralık bırakılmış bir odaya gelene kadar koridorda sürükledi.

Onu içeri sürükledi, yatağa fırlattı ve fermuarını açmaya başladı. "Seni öyle bir sikeceğim ki, amcığın bir işe yaramayacak."

Holly acı ve adrenaline hâkim olmak için savaştı. Bunun için tek bir şansı vardı. Ona yardım edecek kimse yoktu.

Zaman, dinleyen kimse yok, müdahale etmeye hazır bir ekip yok.

"Lütfen bana zarar verme! Ne istersen yaparım." O Sütyenini ortaya çıkarmak için elbisesinin askılarını omzundan aşağı kaydırды, sonra arkasına yaslandı ve bacaklarını açtı.
yatağa yasladım. "Gördün mü? Senin için hazırım."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları önce göğüs dekoltesine sonra da kasıklarına sabitlendi, dudakları bükülerek yırtıcı bir gülümseme. Sonra kadının külotlu çorabını ve külotunu çekip bir kenara fırlattı.

Gel de al, seni orospu çocuğu.

Kalçalarının arasına yerleşirken saçlarına bir yumruk sıktı ve sertçe çekti. "Umarım acıyı seviyorsundur."

Holly dizini kaldırıp adamın kasiğine sertçe vurdu.

Yere yığıldı, öksürdü, inledi, elleriyle aletini kavradı, ağzı açık, gözleri kocaman.

"Acı hakkında bir şey mi söyledin?" Holly onu itti, yataktan sıçradı, bir saç maşası kaptı.
elektrik kablosunu boynuna bir, iki kez doladı, sıkıca çekti ve tüm ağırlığını buna verdi.

Yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri şişti, parmakları kordonu pençeledi.

"Jefe!" Hâlâ açık olan kapı aralığından bir bağırış geldi. Holly başını kaldırdı ve Moreno'nun adamlarından birini gördü.

Koşarak içeri girdi, onu duvara çarptı, Moreno'nun boynundaki ipi aldı ve onunla İspanyolca konuştu.

Holly ayağa fırladı ve kapıya ulaşmayı umarak yatağın üzerine sıçradı.

Moreno'nun adamı onu belinden yakalayıp yere fırlattı. Dizlerinin üzerine çöktü. Adamın botu karnına saplandı, acı vücudundaki gücü ve ciğerlerindeki nefesi tüketti. Sonra bir ayak sırtının ortasına sertçe indi ve onu yere yığılmaya zorladı.

Moreno ona baktı, yüzü solgundu, bir eli boğazındaydı. "Seni... lanet... kaltak."

Ve Holly onun öldüğünü biliyordu.

22:47

PEPE yatağın kenarına oturdu, kusacağından korkuyordu, nefesi kesik kesik geliyordu, hayalarındaki acı karnına ve kalçalarına yayılıyordu. Ayağa kalkmak için mücadele etti, Karnına tekrar tekrar tekme atmak istiyordu ama kendinde o gücü bulamıyordu. "Seni öldüreceğim."

Tavo onu saçlarından tutup ayağa kaldırdı. "Sana Juandi'nin öldüğünü ve Jhon'u bulamadığımı söylemeye geldim. Ayrıca Camilo da gelmedi."

Pepe onu zar zor duydu, öfke ve acı onu tüketiyordu. Bir kadın tarafından, küçük bir puta tarafından alt edilmişti. "Seni lanet orospu!"

Yumruğunu karnına indirdi ve onun çöküşünü izledi. O sadece bir kadındı. Sadece bir kadın. Onu nasıl alt edebilirdi ki?

Tavo'ya baktı. "O sürtük neredeyse beni öldürüyordu!"

"Jefe, onunla sonra ilgilenirsin. Juandi öldü." Tavo'nun sözleri sonunda kafasına dank etti.

"Juandi öldü de ne demek?"

"Cesedini yükleme rıhtımında bulduk. Vurulmuş. Yanında yerde bir şişe kokain vardı. Jhon gitmişti ve kapı ardına kadar açıktı."

Pepe'yi bir telaş sardı.

FBI'daki malparidoların sözlerini tutmayacaklarını biliyordu. İçeri girmişlerdi. Bu kaltakla dikkati dağılmışken, içeri girmişler ve adamlarından birini öldürmüşlerdi. Binaya sızmışlar mıydı?

Fahişenin yüzüne baktı, gözlerinde meydan okumayı gördü. "Geri döndüğümde sana acı çektireceğim ve sonra seni öldüreceğim."

Ona ters ters baktı. "Cehenneme kadar yolun var."
"Bağlayın onu. Kaçamayacağından emin olun. Ben Camilo'yu bulmaya gidiyorum."

Pepe dik yürümek için elinden geleni yaptı, ağrısı hâlâ kasıklarına yayılıyordu. Cep telefonunu çıkarıp Camilo'yu aradı. Arama sesli mesaja düştü.

Bu sefer Luis'i aradı. O arama da telesekretere düşmüş.

Panik karnında alevlendi.

Yeison'ı aradı. "Ne haltlar dönüyor?" "Jefe?

Burada her şey olması gerektiği gibi." Burada derken ne demek istedi?

"Hâlâ bodrumda mısın? Camilo'ya seni ve adamlarını Luis ve ekibinin yerini almanız için çatıya göndermesini söyledim."

"Üzgünüm, şef, ama Camilo'yu çatıya gönderdiğinizden beri ondan haber alamadım."

Şeytan adına...?

"Çatıya çıkmamı ister misin?"

"Hayır. Olduğun yerde kal." Pepe Tavo'yu alıp kendisi kontrol edecekti. "Adamlarını topla. Sayım istiyorum."

Bağlantıyı kesti, tüfeğini aldı ve Tavo ile birlikte yükleme iskelesine inerek Juandi'yi bakarken buldu. gözlerini tavana dikmiş, göğsünde iki kurşun deliği, yanında bir şişe kokain, burnunda toz.

Jhon hiçbir yerde bulunamamıştı, arka kapı artık kapalıydı.

Pepe yavaşça kapıyı açtı ve sokağa baktı.

Jhon'dan iz yoktu. FBI ya da SWAT'tan da iz yoktu.

Tavo onun arkasından konuştu. "Bu kovan bir AK'ye ait. SWAT ve FBI AK kullanmaz. Ya Jhon Juandi'yi vurup kaçtıysa?"

"Jhon neden Juandi'yi vursun ki?" Pepe'nin bakışları kokaine kaydı.

Uyuşturucunun bununla bir ilgisi olabilir mi?

Yeison geri aradı. "Herkes burada ve hesaba katıldı, ama Camilo'yu hâlâ görmedim ya da ondan haber almadım." Pepe Tavo'ya baktı. "Benimle çatıya gel."

Servis asansörüyle yukarı çıktılar, sonra da uzun bir merdivenden indiler. Bölme kapısı açıktı, soğuk hava içeri doluyordu. Silahını kaldırarak karanlığa adım attı ve kimseyi göremedi. Rüzgâr dışında hiç ses yoktu.

Pepe, Luis ve adamlarının makineli tüfeği kurması gereken yere doğru ilerledi, Tavo arkasından takip ediyordu. Sadece adamlar değil, silahlar da kayıptı.

Yavaşça döndü, soğukla hiçbir ilgisi olmayan ürperti omurgasında sıçradı, çatı bir keskin nişancıya Saklanacak binlerce yer. Ve sonra gölgelerin içinde onları gördü -dört ceset. Yüzlerini görmek için yaklaştı.

Camilo ve Luis'in tüm adamları. Vurulmuşlardı, kullanılmış AK mermi kovanları çatıya saçılmıştı. Ama Luis neredeydi?

"Jefe, burada."

Pepe döndüğünde Tavo'nun uçurumun kenarından baktığını gördü. Pepe korkuluklara çıktı, aşağı baktı ve aşağıdaki kaldırıma yayılmış bir adam cesedi gördü. Adamın yüzünü göremedi ama kamuflajını tanıdı.

Luis.

Ama daha on dakika önce Luis'den bir mesaj almıştı.

Tabii...

Tavo'ya "Cep telefonlarını ara!" diye bağırdı. "Yapın!"

Tavo aceleyle gelip cesetleri aradı. "Gitmişler." Bu nasıl olmuştu?

Pepe'nin aklı karıştı.

SWAT olmalı. Yalancı hijueputas.

Ama eğer çatı katını ve yükleme iskelesini ele geçirmişlerse, neden ona ve adamlarına saldırmamışlardı?

Neden

birkaç adamını öldürüp, her iki yeri de terk edip

sonra da ortadan kayboldular? Görülmeden ya da duyulmadan çatıya nasıl ulaşmış olabilirlerdi? Silahlar nereye gitmişti? Ona kim mesaj atıyordu?

Hiç mantıklı değildi.

Kuzeydoğuya baktı, Guillermo ve ekibinin Sherman Caddesi'nde hâlâ mevzide olduklarını, kaçış yollarını koruduklarını, yolda turuncu koniler olduğunu gördü. Ya Guillermo değilse? Ya FBI tüneli keşfetmiş ve adamlarını özel ajanlarla değiştirmişse?

Guillermo'yu aradı ve ilk zil sesinde cevap verince rahatladı. "Tüm adamlarınız hazır mı?"

"Sí, jefe."

Pepe rahat bir nefes aldı. Tünel hâlâ onların sırrıydı.

"Bir sorun mu var?" Guillermo sordu.

Pepe zayıf görünmek istemiyordu. "Dikkatli ol." "Sí, jefe."

Pepe bölmeye doğru döndü ve Kimble'in numarasını çevirdi. "Seni aptal orospu çocuğu! Sana söyledim, eğer bir ekip gönderirsem, rehineleri öldürmeye başlayacağım."

"İçeri kimseyi göndermedik, komutan. Size söz veriyorum."

"Neden adamlarımdan altısı öldü ve biri kayıp?"

"Sanırım bu gizemi çözmenize yardımcı olabilirim, ama önce rehinelerden hiçbirine zarar vermeyeceğinize dair söz vermeniz gerekiyor."

Neden her zaman ondan söz vermesini istiyorlardı, oysa sözlerini tutmayan kendileriydi?

"Hiçbir şey için söz vermiyorum. Hiçbir şey. Anladın mı? Konuşmaya başla, yaşlı adam."

22:50

Tuck önde, Julian arkada Bauer'in hemen önünde olmak üzere karanlıkta yavaşça ve dikkatlice ilerlediler. Tuck tünele girer girmez kızılötesi farını gizlilik moduna geçirmişti. Gece görüş gözlükleri işlevlerini yerine getirecek kadar ışık alıyor. Aksi takdirde, zifiri karanlıkta tökezleyerek ilerlerlerdi.

Tünel tam da Tessa'nın tarif ettiği gibiydi, eski bir maden kuyusu gibiydi. Zemini, duvarları ve tavanı topraktı ve birçoğu çürümüş olan ve yollarının üzerinde duran eski kerestelerle güçlendirilmişti. Dikkat ettiler Duvarların yıkılmasından ya da parçalanmasından ve duvarın diğer tarafından seslerini duyabildikleri Moreno'nun adamlarına maruz kalmaktan korktukları için duvarlara çarpmamak.

Fareler de oradaydı. Hem de bir sürü. Adamlar, kemirgenlerin tünelden Moreno'nun adamlarını uyuracak kadar çok sayıda kaçmasını önlemek için etraflarından dikkatle geçtiler.

Kulaklıklarından haberleri duydular: Moreno ölü adamlarını bulmuş ve rehineleri öldürmekle tehdit ediyordu. Zaman daralıyordu.

Önünde Tuck durdu, kızılötesi farını kapattı, ilerideki bir kaynaktan loş ışık geliyordu.

Tessa'nın tarif ettiği duvardaki gedik.

Tuck durdu, dinledi, izledi ve sonra hızla yanından geçti.

Teker teker açıklığın diğer tarafına geçtiler, görülmelerinin kendilerinin ve tüm rehinelerin ölümü anlamına geleceğinin bilincindeydiler. Tuck, Evers, Blackwell, Schroder, Vance, Cruz.

Sonra sıra Julian'a geldi.

İzledi, bekledi, Bauer'in elini omzunda hissetti.

Hareket etmek üzereydi ki ayak sesleri onu durdurdu.

Moreno'nun adamlarından biri ortaya çıktı. Silahını omzuna asıp doğruca gediğe yöneldi, sadece durdu Julian'dan bir metre uzakta. Aletini pantolonundan çıkardı ve

Julian'ın ayaklarının birkaç santim ötesindeki toprakta biriken idrar karanlığa işedi.

Güzelmış.

Birisi İspanyolca "Hey, cabrón, ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Çişimi yapıyorum, dostum."

"Haydi. Moreno uyanık kalmamız gerektiğini söyledi."

"Hiç işemezsem zinde kalamam." Çocuk nefesinin altında küfretti, aletini silkeledi, sonra tekrar BDU'sunun içine soktu ve aceleyle uzaklaştı.

Julian tuttuğu nefesi bıraktı ve aceleyle gediği geçti, onu hızla Bauer takip etti. Tünel çıkmaza girdiğinde yirmi metre kadar daha gitmişlerdi. Tuck durdu ve ekibe devam etmelerini işaret etti.

savunma pozisyonu aldılar. Julian, Bauer'in yanında diz çökmüş, silahını kaldırmış ve tünele doğru nişan almıştı.

Arkalarında Tuck, Evers ile birlikte duvarda küçük bir delik açıp bir kameranın ucunu yerleştirmek için çalıştı.

Bu

planın en riskli kısımlarından biriydi. Beton çok yumuşaksa, matkabın basıncı duvarı yıkabilir ve kendilerini Moreno'nun adamlarına bakarken bulabilirlerdi. Bu da garip olmaz mıydı?

Julian, DeLuca'nın sesi kulaklığında duyulduğunda başardıklarını anladı.

"İyi işti çocuklar. Net bir görüntü alıyoruz ve ... Mutlu Noeller. McVeigh gibi davranmaya çalışıyorlar gibi görünüyor. Yarım düzine çelik varil var, içinde gübreyle karıştırılmış yakıt olduğuna bahse girerim. Ayrıca C4'e benzeyen bir şey görüyorum -muhtemelen varilleri patlatmak için. Orada tüm binayı yıkmaya yetecek kadar patlayıcı var."

Kahretsin.

DeLuca devam etti. "Duvarın diğer tarafında yarım düzine adam var, hepsi de kalaşnikoflu, hepsi de merdivenlerden yukarı bakıyor. Hiçbiri tünelden aşağı bakmıyor."

Bu onların hatasıydı.

Çoğu zaman SWAT ve HRT, içeri girmeden önce düşmanın dikkatini dağıtmak için bir odaya birkaç flaş patlaması bombası atıyordu. Ama patlayıcıları patlatma riskini göze alamazlardı.

üst kattaki Moreno'ya varlıklarını ele veriyordu. Rossiter'in çıplak olarak sokağa attığı fail

Kendine geldiğinde içini döktü ve FBI'a Moreno'nun cebinde uzaktan kumandalı bir patlayıcı olduğunu söyledi.

Bir düğmeye basmak hepsinin sonunu getirebilirdi.

Buradan sonraki plan gizliliğe bağlıydı. Bu yüzden hepsi ses altı 9mm mermi yüklü bastırılmış MAC-10'lar taşıyordu. Bu yüzden hepsi ses altı 9mm mermi yüklü bodrum ekibi ve Moreno'yu varlıklarından haberdar etmeden patlayıcı cihazı -veya ED'yi- etkisiz hale getirmek.

Tuck döndü ve onlar da sırayla onu takip ederek duvardaki yarığa geldikleri yoldan geri döndüler. Julian Bauer'in elini omzunda hissetti - hazır olduğuna dair sessiz bir işaret. Julian ileri uzandı ve Cruz'un omzunu sıktı. Ve böylece Tuck'a doğru ilerledi. HRT hazır ve pozisyonda.

Julian'ın kasları harekete geçmek için gerildi.

Tucker duvardan geçerek diğer tünele girdi ve diğerleri de onu takip ederek Moreno'nun adamlarına ve "Noel hediyelerine" doğru ilerlediler. Geldiler.

sessizce arkalarından yaklaştı, altısını da altı bastırılmış atışla vurdu ve tepki vermeye vakit bulamadan yere düşürdü.

Julian cesetleri arayıp cep telefonu, kimlik ve patlayıcı olabilecek herhangi bir şey ararken, Tuck ve Bauer ED'yi silahsızlandırmak için işe koyuldu ve HRT'nin geri kalanı merdivenlerde ve tünelin aşağısında savunma pozisyonu alarak bölgeyi emniyete aldı.

"Hiç böyle bir şey gördün mü?" Evers, Tuck'ın yanında diz çökerek sordu.

Çok etkileyici bir bombaydı.

"Evet. Irak'ta her zaman böyle şeyler gördük." Tuck'ın sesi soğukkanlı, neredeyse rahattı. "Neden? Gerginsin, çiftçi çocuk?"

"Buraya konuşmaya mı yoksa çalışmaya mı geliyorsunuz?" Bauer mırıldandı.

İçinde bulundukları durumun ciddiyetine rağmen Julian kendini sırtırken buldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

23:05

Nick M4'ünün dürbününden balkonu izledi, bakışları tekrar tekrar 335 numaralı odanın kapısına kaydı. Eğer İnsanların yeryüzünde kendi cehennemlerini yarattıkları doğruysa, o kesinlikle kendi cehennemini bulmuştu.

Pepe'nin Holly'yi odaya sürükleyip kapıyı kapatmasını izlemiş ve orada oturup ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı, Hunter'ın sesi kulaklığında Holly'nin ne yaptığını bildiğine dair ona güvence veriyordu.

Tabii ki biliyordu. Becerikliydi, tehlikeli derecede zekiydi ve kendi tarzında çok acımasızdı. Kobra'ya katıldığından beri yakın dövüş konusunda sıkı bir eğitim almış, sektördeki en iyi eğitmenlerden bazılarıyla idman yapmıştı. Onu birden fazla kez şaşırtmıştı. Herkesi şaşırtmıştı.

Yine de Nick midesindeki hastalıklı duygulardan kurtulamamıştı. Onunla karşı karşıya gelme konusunda kişisel bir deneyimi olmasaydı şansı konusunda daha iyi hissedebilirdi. Onunla çok mücadele etmişti ama Nick üstünlüğü ele geçirmişti.

En azından bir süreliğine.

Birkaç dakika sonra, Moreno'nun adamlarından biri Asansörden elinde tüfekte çıkıp odaya girdiğinde Nick'in kanı donmuştu. Holly Moreno'ya karşı yarışsa, Holly'yi seçerdi. Ama Holly iki adama karşı?

DeLuca'ya HRT'nin amaçlarını kendi karısını korumanın önüne koyacağına dair söz vermişti. HRT ile birlikte çalışmak ve çatışmanın dışında kalmak için ödemesi gereken bedel buydu. Ama o kapının kapanmasını izlemek, Holly'nin iki katille yalnız olduğunu bilmek, onu bu sözünden pişman etmişti.

Yine de, çaresizliği içinde bile, ona yardım etmek için acele edemeyeceğini biliyordu, herkesin hayatını riske atmadan olmazdı.

Binadaki rehineler. Moreno'nun tek yapması gereken bir düğmeye basmaktı ve hepsi ölecekti. Kendini olduğu yerde kalmaya zorlamıştı, tartışmaları kafasında çınlıyor ve onu pişmanlıkla dolduruyordu.

Sonra odanın kapısı tekrar açıldı ve Moreno boğazını ovuşturarak ve kışında bir sopa varmış gibi yürüyerek dışarı çıktı. Onu birkaç kişi takip etti. dakikalar sonra uşağı tarafından öldürüldü. Ama Holly'den hiç iz yoktu.

Ona yapmak istedikleri her şeyi yapabilecek kadar uzun süre onunla yalnız kalmışlardı, yeterince uzun süre...

Hayır, oraya gidemezdi.

Yardım edemedi ama oraya gitti.

Eğer Moreno onu incitmişse -eğer ona tecavüz etmişse- Nick iyileşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Eğer hiç çocuk sahibi olmak istemezse, hayal kırıklığına uğrayacaktı ama uyum sağlayacaktı. Yaşam

Çocuklar olmadan yaşamak bir şeydi. Ama Holly'siz hayat ...

Ne zaman hazır

olacaksın? Bilmiyorum.

Öyle mi? Belki de önceliklerini yeniden düşünmelisin.

Onu bu kadar zorlamamalıydı. Yapmamalıydı.

çözmeden çekip gitmesine izin veremezdi. Tanrım, o bir piçti!

İşine odaklan, Andris.

Nick bakışlarını tekrar balkona çevirdi, kulaklığındaki konuşmalardan HRT'nin tünelden geçmeyi başardığını, bodrumdaki piçleri indirdiğini ve Moreno'nun elindeki patlayıcıları etkisiz hale getirmek için çok çalıştığını anladı. Orada saklı.

Kesin olan bir şey vardı.

Moreno ve adamları o gece hayatta kalamayacaktı.

23:06

PEPE SALONA GİRDİ, belirsizlik onu kaşındırıyordu, avuçlarını terletiyor, öfkesini körüklüyordu. Son teslim tarihine bir saatten az bir süre kalmıştı ve her şey çözülmeye başlamıştı. Kontrolü çözülmeye başlamıştı. O puta de mierda taşaklarını ezmiş ve neredeyse onu boğuyordu. Onunla ilgilenebilirdi. Ama ölü adamlarıyla ilgili ne yapması gerekiyordu?

Telefonuna bağırdı. "Buna inanmamı istiyorsun tüm bunları tek bir adam mı yaptı?"

"Gerçek bu." Kimble'in sesi çok sakin, kendinden çok emin geliyordu.

"Daha fazla hükümet yalanı!" İçgüdüleri ona bunu söylüyordu.

Yine de onun açıklaması tüm parçaları bir araya getiren tek şeydi. Yükleme alanındaki AK mermileri ve çatıda. Gonzalo'nun üzerindeki beyaz elbise gömleği. SWAT'ın henüz kafasına bir kurşun sıkmamış olması.

Kimble, sanki Pepe'nin aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "SWAT binaya girmiş olsaydı, haberin olurdu," diyerek onu rahatlattı.

Pepe ağrıyan boğazını ovuşturdu. Sürtük neredeyse nefes borusunu ezdi. Yakında onu pişman edecekti. "O piç kurusuna bana teslim olmasını söyle. Eğer teslim olmazsa

altı rehine ve adamlarımın ölümünü telafi etmek için onları infaz edin."

"Onunla iletişim halinde değilim. Elimde-" "Siz FBI'sınız!" Pepe'nin embesil olduğunu mu düşünüyorlardı?

"Burada olduğunu biliyorsanız, kim olduğunu da biliyor olmalısınız ve bu da ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğiniz anlamına gelir."

"Yaptığı şey yüzünden kızgın olmanı anlıyorum ama gözlerini büyük resimden ayırmamalısın," diye öğüt verdi Kimble, ses tonu patronluk taslıyordu. "Kuzenin yolda. Bu gece buradaki başarısını tehlikeye atacak bir şey yapma."

Pepe volta atmayı bıraktı, öfke yüzünü ısıtıyordu.

"Benimle taşak geçme! Eğer kuzenime zarar verirsen-"

"Oh, onu tehdit etmiyorum. Kuzeninize hiçbir zarar gelmeyecek, hem de hiç," diye güvence verdi Kimble.

"Ancak, rehinelere ateş etmeye başlarsanız, kendinizi ve adamlarınızı riske atmış olursunuz."

Bu bir tehditti.

Carechimba onu ciddiye almadı mı?

Pepe balo salonundaki herkesin duyabileceği şekilde konuştu. "Eğer sözünüzden dönerseniz, rehinelere kurtarmaya çalışırsanız, hepsi ölecek."

Kimble buna hiç tepki vermedi, sanki Pepe'nin söylediği hiçbir şey onu sarsamamış gibi. Pepe saygısını mı kaybetmişti? "Seni duydum

Bunu ilk kez yüksek sesle ve net bir şekilde söylediniz ve rehinelere güvende kalması koşuluyla sizinle çalışmaya hazırız."

"O piçle irtibata geçecek misiniz, geçmeyecek misiniz?" "Size söylediğim gibi, biz-"

"Cehenneme kadar yolun var." Pepe aramayı sonlandırdı ve etrafındaki dehşete düşmüş yüzlere baktı.

Mamagüevos. Malditas putas.

Saksocular. Siktiğimin

orospuları. Hepsi siktirip

gidebilir ve ölebilirler.

Pepe, Kimble'in saygısını yeniden kazanmak için bir şeyler yapmalıydı, kontrolün kendisinde olduğunu

gösterecek bir şeyler yapmalıydı, FBI'da değil, Kimble'da değil ve kesinlikle onu öldüren bu şerefsizde değil.

Adamlar. "Adamlarımdan altısı öldü ve FBI onları öldüren adamı bana vermiyor. Tavo, altı kişi seç, onları salona götür ve infaz et."

Tavo tereddüt edince, Pepe şişman adamı yakaladı. göğsünün ağrıdığını söyledi ve onu kapıya doğru sürükledi. "Beş, Tavo. Şimdi!"

"Ne yapıyorsun sen? Beni öldüremezsin! Ben Charles Baird'im. Gazetenin yayıncısıyım!" Adam çekilmeye çalıştı ama zayıf ve yumuşaktı.

"Birazdan bir hiç olacaksın." Pepe kolunu pisliğin boynuna doladı ve onu kapıya doğru çekti, Kaşıntısının bir kısmı azalıyor.

"Size adamlarınızı kimin öldürdüğünü söyleyebilirim!" diye bağırdı adam, sesi korkudan tizleşmişti. "Size onun kim olduğunu söyleyebilirim! FBI'dan istediğin buydu, değil mi?"

Pepe durdu, onu serbest bıraktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Adam ona baktı, solgun yüzü ter içindeydi. "Karısı benim için çalışıyor."

"Karısı mı?" Pepe kendini gülümserken buldu. Fahişenin karısı elindeyse FBI'ın yardımına ihtiyacı yoktu. "Kimmiş o?"

Adam döndü ve işaret etti. "Sophie Alton-Hunter."

Adını duyunca, kızıl-sarı saçlı güzel bir kadın ayağa kalktı ve gözlerindeki korku gerçeği doğrulayarak ona doğru döndü.

Şişman adam, "Kocası Denver'ın SWAT ekibinin kaptanı," diye önerdi. "Partiye onunla birlikte geldi ama ateş başladığında ortadan kayboldu."

Denver'ın SWAT ekibinin kaptanı mı? Bu Kimble'ın paylaşmadığı bir şeydi.

Pepe adamın omzunu sıvazladı. "Korkaklığın hayatını kurtardı."

Yakınlarda, Tavo çılgık atan yaşlı bir kadını kapıya doğru sürüklüyordu.

"Bırak onu Tavo." Pepe SWAT yüzbaşısının karısını işaret etti. "Al onu."

Tavo kalabalığın arasına daldı ve kadını yakaladı; kadın ılık atmadı ya da mücadele etmedi.

"Al beni!" diye bağırdı bir adam, srtğ getiren adam. "O bir anne. İki küçük ocuğ var. Onun yerine beni al!"

"zr dilerim," dedi Pepe ona, hiç de zgn hissetmiyordu. "Senin hiçbir önemin yok."

Tavo kadını Pepe'nin önünde durması için getirdi.

Korkusuna rağmen ona cesaretle baktı ama hiçbir Şey söylemedi.

"Seni hatırlıyorum." Pepe gülümsedi. "Kahverengi saçlı, uzun boylu bir adamla gelmiştin. Bir Şeye glyordunuz. Nerede o, kocan?"

"Bilmiyorum."

Onun yanağın okşadı. "Sana inanıyorum. Nasıl bilebilirsin ki? O adamlarımı öldürürken sen buradaydın, hamile arkadaşına yardım ediyordun. Seni geride bıraktı ve sadece kendini kurtardı."

Bu hakaret karşısında çenesi kalktı ama akıllıca bir Şey söylemedi.

"Tavo, tabancanı kafasına tut." Pepe cep telefonunu çıkardı. "Sadece küçük bir fotoğraf çekeceğim."

Tavo dediğini yaptı, kızıl saçlı küçük bir nefes verdi namlu Őakağın dayandığında. Pepe fotoğrafı çekip Kimble'a kısa mesaj olarak gönderdi. Hayır.

Cep telefonu alana kadar on saniye bile gememişt.

Pepe kendi kendine güldü, durum bir kez daha sıkıca kavranmışt. Kimble'ın konuşmasına fırsat vermedi.

"Adamlarımı öldüren piçin Denver'ın SWAT Şefi olduğn sylememiştin. Gördüğünüz gibi, karısı elimde. Eğr yaparsa

bana teslim olmazsa, onun güzel kafasına bir kurşun sıkarım. Beş dakikası var."

23:10

HOLLY bileklerini bükü, bağları gevşetmeye çalıştı. kollarını arkadan tutup sandalyeye bağladı. Hiçbir şekilde ölmeyecekti çünkü bazı ucube onu kendi külotlu çorabıyla bağlamıştı. Bunun için de biraz çaba harcamış, sonra da kırık bir İngilizceyle Moreno'nun onu boğmayı planladığını söylemişti. Onu boğacaktı ama ancak o ve adamları ondan bıktıktan sonra.

Sonra pislik ona yardım etmeyi teklif ederek onu şaşırtmıştı - eğer ona oral seks yaparsa. Adamın gözlerinden yalan söylediğini anlamıştı. Ama doğruyu söylüyor olsaydı bile, cevabı aynı olurdu.

"Eğer aletini ağzıma sokarsan," demişti tatlı bir sesle, "onu ısırap koparırım."

Bu ona bir tokat kazandırmıştı ama buna değmişti.

Onun bir aptal olduğunu mu düşünüyordu? Moreno'nun onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Affedilmez bir şey yapmış ve onu alt etmişti. Onu incitmiş, küçük düşürmüştü. Evet, Moreno

onu öldürecekti ama ona acı çektirmeden önce değil.

Bu yüzden o döndüğünde burada olmayacaktı. Her an onu tutan düğümler çözülebilir ve bu odadan çıkabilirdi.

Durdu, kollarını dinlendirdi, karnında panik oluşmaya başlamıştı.

"Hey, çocuklar," dedi SWAT ve HRT'ye, "bir kurtarmaya ne dersiniz?"

Elbette onu duyamazlardı. İlk yardım paketinde aldığı dinleme cihazlarının hepsi Büyük Balo Salonu'na yerleştirilmişti.

Bağlarını tekrar kurcaladı, esnek kumaşı biraz daha... biraz daha... boyun eğdirmeye çalıştı... Ama Piç kurusu, naylonun tüm gerginliğini çekip çıkarmıştı.

Derisini ısırp kan dolaşımını kesen şey her neyse.

Nick.

Kocasının nerede olduğu, bu gece Kobra'yla bir ilişkisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kocasını tanıyordu. Kenarda oturup izlemek istemezdi. Ona ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Onu seviyordu.

Bu düşünce gözlerini yaşarttı ve onu öfkелendirdi.

Komutan Asshat'ın ellerinde ölmeyecekti.

Tekrar dinlendi, sonra bir kez daha denedi, mükemmel görünmesi gerektiğinde her zaman akan bir külotlu çorap markasının, yırtılması gerektiğinde tüm bu bükölme ve çekmelere nasıl dayanabileceğini merak ediyordu. Belli ki farklı bir markaya geçmenin zamanı gelmişti.

Lanet olsun!

Bu işe yaramıyordu.

Sandalyenin ahşap arkasını kırmayı denemeye karar verdi. Bu bir antikaydı, yani kırılğan olmalıydı, değil mi? Topuklarını halıya gömdü ve sertçe iterek bir yandan diğer yana hareket ettirdi ve geri çarptı

Duvara karşı.

Ahh!

Parmak eklemlerini almıştı.

Sonra ayağa kalkmaya çalıştı, kapıyı başıyla açacağını, sonra da sandalyesiyle birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde başka bir odaya geçeceğini düşündü. Birkaç deneme yaptı ama ayağa kalkmayı başardı.

"Evet!"

Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki bacaklardan biri çekmeceli sandığa çarparak dengesini bozdu. Yere çakıldı ve acı içinde yan tarafına düştü.

Mükemmel!

Tekrar ayağa kalkmayı denemek üzereydi,
Kapı kolu bir klik sesiyle döndüğünde. İçinden adrenalin
fışkırıyordu ama gidebileceği hiçbir yer, savaşılabileceği
hiçbir yol, hayatta kalmaktan başka yapabileceği hiçbir şey
yoktu

Sonra oldu.

Ve hayatta kalacaktı. Yaşamak için çok fazla nedeni vardı.

Kapı ardına kadar açıldı ve kendini Moreno'nun değil, o
pisliğin yüzüne bakarken buldu.

Kendi kendine kıkırdayarak gülümsedi. "Düğümüleri sıkı
yapıyorum, değil mi?"

Bir sonraki anda, bir el yüzünü kapadı ve bir bıçak boğazını
kesti; kan boynundan göğsüne dökülürken gözleri faltaşı gibi
açıldı.

"Nick!"

Adamın cesedini bir kenara fırlattı ve orada öylece durdu.
Taktik teçhizat, omzunda bir tüfek, K-Bar bıçağı hâlâ
elindeydi. Eğildi, Holly'nin bağlarını kesti, sonra bıçağı
kınına soktu ve ayağa kalkmasına yardım etti, kollarıyla
onu sardı, kendine doğru çekti. "Tanrım, Holly."

"İyi... zamanlama..." Holly kelimeleri sıkıştırarak
Boğazında bir yumru, ona yapıştı, vücudu ya da en azından
vücut zırhı ona karşı sertti.

"İyi misin? Berbat görünüyorsun." Başının yan tarafına
baktı, eldivenli parmağını yanağındaki çürüğe dokundurdu,
bakışları sertleşti. Sonra yerde bir şey gördü. Eğildi, kadının
külotunu kaldırdı. "Acıdı mı?
Sen?"

Adamın sadece çürükleri sormadığını biliyordu. "O
bana vurmaktan başka bir şey yapacak zamanı olmadı.
Taşaklarına diz çöktüm."

Nick'in yüzündeki rahatlama, göğsünde sıcaklık çiçekleri
açmasına neden oldu.

Onu seviyordu. Kavgalarına rağmen onu hâlâ seviyordu.
Ve o da onu seviyordu.

"Her şey için çok özür dilerim." Omzunun üzerinden baktı
ve bir parmağını gizli kulaklığına bastırdı. "İhtiyacımız var

seni buradan çıkarmak için-şimdi."

"HRT nerede?"

"Bodrumda, bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyorum."

Bu, Moreno'nun neden hâlâ yaşayıp nefes aldığı ve insanlara zarar verdiği gibi birkaç şeyi açıklıyordu.

"Gizlenmek mi istiyorsun, yoksa indirilenlerin bir parçası mı olmak istiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kadın adamın elinden külotunu kaptı ve içine girdi. "Bana lanet olası bir silah ver."

23:10

BEŞ DAKIKA.

Sophie'nin Marc'la olan hayatından geriye kalan tek şey bu muydu? Önlerinde hâlâ bir ömür olduğunu düşünmüştü.

Chase ve Addy'nin büyümesini izlemek. Balolar. Düğünler. Torunlar. Gri saçlar. Ama SWAT önümüzdeki birkaç dakika içinde otele baskın yapmazsa, içlerinden biri ölecekti. Ve hangisinin öleceğini bildiğinden çok korkuyordu. olurdu.

"Kocanız sizi ne kadar seviyor?" Moreno soruyu gülümseyerek sordu, ses tonu alaycıydı. Cep telefonu cebinde vızıldıyor.

"Sen aşağılık birisin." Sözcükler Sophie'den önce çıkmıştı.

onları durdurabilirdi. "Kocam güçlüdür, cesurdur, onurludur - senin asla olamayacağın her şey."

Moreno'nun gülümsemesi soldu, üst dudağı kıvrıldı. "O mu

Senin için ölecek kadar onurlu mu? Senin hayatını kurtarmak için kendi hayatını verir miydi?"

Oh, evet, yapardı. Bunu yıllar önce onu hedef alan bir kurşunun önüne atladığında kanıtlamıştı. O

Kız kardeşi ve yeğeni için geleceğini feda etti. Bu gece bu durumdaydı çünkü hayat kurtarmaya çalışıyordu.

Oh, Hunt.

Ama Sophie Moreno'ya cevap vermedi. Piç kurusu Korkusundan, onun ve hepsinin üzerindeki kontrolünden heyecan duyuyordu. Eğer bu dünyadaki son beş dakikası olsaydı, bunu onun ipinde dans ederek geçirmezdi.

Ondan uzaklaştı, bakışları az önce kendisi için ölmeyi teklif eden Matt'i arıyordu. Çok uzakta değildi, Alex hâlâ onu tutuyordu. Ona sarılabilmeyi diledi. "Teşekkür ederim."

"Özür dilerim," dedi, sanki Moreno'nun onu öldürmek istememesi bir şekilde onun suçuymuş gibi.

Bay Baird ona baktı ve omuz silkti. "Bunu yapacağını bilmiyordum. I ... Bilmiyordum."

"Kapa çeneni!" Alex ona bağırdı. "Acınacak haldesin."

Sophie onun gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. Korktuğu için, kendi hayatını kurtarmak istediği için onu suçlayamazdı ama Marc'ı bir katile ihbar etmişti. En nazik sözünü söyledi.

Bu şartlar altında düşünebileceği tek şey. "Benimle bir daha asla konuşma."

Nabızı hızla atıyor, kalbi göğüs kemiğinin arkasında gümbürdüyor, dakikalar hızla geçiyordu. Odadaki herkes ona bakıyor gibiydi.

Moreno'nun telefonu tekrar çaldı. Yine de cevap vermeyi reddetti.

Sophie'nin bakışları balo salonunun kapısına yöneldi. "Geliyor gibi görünmüyor."

Moreno'nun adamlarından snickers.

Ve bir parçası umut etmeye başladı.

Belki de artık burada değildi ve zamanında yetişemedi. Belki de SWAT baskın yapmak üzereydi. Belki de FBI ona gerçekten ulaşamadığı için bilmiyordu.

Ölmek istemiyordu. Chase ve Addy'nin onsuz büyümesini istemiyordu. Ama ölmek Hayatının geri kalanında Hunt olmadan geçireceği her günle yüzleşecek.

Gözleri yaşardı. Onları geri kııptı.

"İki dakika kaldı." Moreno güldü. "Korkuyor musun?"

İki dakika mı?

Aman Tanrım.

Kalbi daha hızlı atıyordu.

Sophie gülümsemek için kendini zorladı. "Kendim için değil."

Hunt'a, Chase'e, Addison'a, kardeşine ve arkadaşlarına söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki.

"Eğer ikisinden birini öldürürsen Moreno, başına bir dünya bela açacaksın." Reece'in sesi Sophie'nin bakışlarını odanın diğer tarafına, Reece ve Kara'nın el ele tutuşmuş, gözlerinde çaresizlik ve öfkeyle birlikte durdukları yere çevirdi. "Telefonuna cevap ver. Kimble'la konuş. Bunu çözmenin, bir insanı öldürmekten daha iyi bir yolu olmalı. masum kadın."

Sophie, Kara'ya bir gülümseme verdi ve geçen on bir yıl boyunca arkadaşlığının ne kadar önemli olduğunu ona anlatabilmeyi diledi.

Ama Reece pes etmiyordu. "Kuzeninin hapiste olmasıyla onun hiçbir ilgisi yok. Tanrı aşkına, o iki küçük çocuk annesi. Senin çocuğun var mı?"

"Bildğim kadarıyla hayır." Moreno güldü, adamlarına baktı, onlar da güldü. "Bir dakika."

Adamlarından birini ona doğru yönlendirdi, soğuk parmakları kolunu kavradı ve onu kabaca kapılara doğru çekti.

Sophie omzunun üzerinden Matt'e baktı, zaman tükeniyordu. "Kendini kötü hissetme. Marc'a söyle, onu suçlamasın.

Kendisi. Söyle ona-

" "Neyi söyleyeyim?"

Marc!

Kalbi sert bir gümbürtü attı, sonra paramparça oldu. Onun geleceğini biliyordu.

Gömleksiz ve ayakkabısız, göğüs kafesindeki kanlı yaranın üzerine koli bandı yapıştırılmış, karnında kurumuş kan izleri, elleri başının arkasında, balo salonunun kapısının hemen içinde duruyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

23:15

Marc Sophie'nin gözlerindeki dehşeti gördü ve Moreno'yu ezmek. Balo salonunu geçti. Sophie ve Moreno ona gülümsedi. "Üzgünüm, geciktim."

Bu kadar yakın kesmek istememişti. DeLuca'dan Moreno'nun Sophie'yi öldürmekle tehdit ettiğini duyduğu anda, zamanının dolduğunu anlamıştı. DeLuca onu koruyamayacakları konusunda uyarmıştı. Onlar ED etkisiz hale gelene kadar kendilerini ele veremezlerdi. Marc da bunu anlamıştı.

Sürüden ayrılmıştı. Artık tek başınaydı.

Ama başka kimseyi tehlikeye atmayacaktı. FBI'ın hikâyesinin işe yaraması için Marc taktik teçhizatını çıkarmış ve asma kata çıkmadan önce piçlerin bulamayacağı bir yere saklamıştı. Eğer o SWAT teçhizatıyla ortaya çıksaydı, hepsi için her şeyi mahvederdi.

Sophie'nin çenesi titredi. "Keşke gelmeseydin."

Göğsünde bir şey burkuldu.

Bunu kastettiğini biliyordu ama bir teröristin sevdiği kadını, annesini öldürmesine asla izin vermeyecekti. Çocuklar. Moreno isteseydi, ona sahip olabilirdi.

"Hiç şansın yok." Elini uzattı, başparmağını kızın yanağında gezdirdi.

Marc'ın zaman kazanması gerekiyordu; kendisi, Sophie ve HRT için.

Duygularını bastırdı ve dönüp kendisinden bir kafa kadar kısa olan Moreno'ya baktı; boğazının etrafında sanki biri onu boğmaya çalışmış gibi koyu mor çürükler vardı. Bunu Holly mi yapmıştı?

"O kadar da büyük değilmişsin, Moreno."

"Adamlarımı öldüren mamağüevo sen misin?"

"Evet." Marc onu sıkıştırarak Moreno'yu bir adım geri atmaya zorladı. "Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Orada. Sanırsınız ki daha önce hiç makineli tüfek monte etmemişler. Oh, bekle ... Yani yapmamışlar mı?"

Moreno'nun burun delikleri alevlendi ve Marc onun kızgın olduğunu görebiliyordu. "Silahları ne yaptınız?"

"Onları söktüm, bazı parçalarını binanın yan tarafına attım ve geri kalanını sakladım." Tekrar Moreno'ya doğru ilerledi ve onu bir kez daha geri adım atmaya zorlayarak Sophie ile arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koydu.

Moreno'nun adamlarından biri öne çıktı. "Onu oraya göndermeli, kaltağının kafasına bir silah dayamalı ve silahı tekrar bir araya getirmeye zorlamalıyız."

"¡Maldito idiota!" Moreno adama döndü ve hızla geri çekildi. "Bir kısmını binanın yanından aşağı attı. Sizce kapıları da açıp sokaklarda dolaşmasına izin vermeli miyiz?"

Hadi, HRT!

"İstersen deneyebilirim ama karanlıkta bulmak için çok fazla vida ve bok var."

Moreno ona ters ters baktı. "Adamlarımı öldürdün ve şimdi öleceksin."

Marc İspanyol aksanı taklidi yaptı. "'Benim adım Komutan Moreno. Adamlarımı öldürdünüz. Ölmeye hazır olun.' Sen

Bir polisi öldürerek paçayı kurtarabileceğinizi düşünüyorsanız çok fazla film izlemişsiniz demektir."

Moreno ona ters ters baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne diyorsun sen?"

"Prenses Gelin. Yani hiç görmedin mi...?" Marc kaşlarını kaldırdı, bir nefes verdi. "Vay canına. Ve, hey, Dostum, boğazına ne oldu? Yakanın etrafında ciddi bir halka var."

Moreno şimdi tamamen şaşkın görünüyordu. Boğazını ovuşturdu, sonra cebinden bir şey çıkardı. "Yaptıklarının yanına kâr kalmayacağı konusunda söylediklerinde yanıyorsun. Ben Bu."

Marc elinde bir fünüye tuttuğunu biliyordu ama bilmiyormuş gibi yaptı. "Garaj kapısı açacağı mı? Ya da belki düğmeye basıyorsun ve seni gerçek bir erkeğe dönüştürüyor."

Moreno ona ters ters baktı, yüzüne -ya da aslında göğsüne- baktı. "Düğmeye basarım ve bir bomba bu binayı ve içindeki herkesi yok eder. O yüzden bana bulaşmayın."

Nefes nefese. Endişeli fısıltılar.

Ağlamalar. Bir yerlerde bir kadın şarkı söylüyor.

Kat. Zavallı Kat!

Marc kaşlarını kaldırdı. "Yani seninle uğraşırsam intihar mı edeceksin?"

"Ve bu binadaki herkesi öldür, fahişen de dahil."

Marc başını salladı. "Bilmiyorum dostum. Bu nasıl bir zafer? Senin yerinde olsaydım, eve tek parça halinde gitmek isterdim."

Moreno fünüyeyi tekrar cebine soktu ve parmağıyla Marc'ın göğsüne vurdu. "Çünkü sen bir korkaksın."

Marc onu tekrar sıkıştırdı. "Savunmasız kadınlara vurup yaralıyorsunuz ve üç yüzden fazla insanı silah zoruyla alıkoyuyorsunuz, bunlardan biri bebek sahibi olmak üzere olan bir kadın ve ben korkak mıyım? Adamlarınla kapıştığında

Sayıcı dörde bir üstündüler ve tüfekleri vardı. Söyle bana Moreno, korkak olan kim?"

Moreno'nun gözlerinde patladığı anı gördü.

Piç geri çekildi, iki adamına işaret etti, bakışları Marc'ınkilere kilitlenmişti. "Bu pisliği koridora çıkarın, dizlerinin üzerine çöktürün ve kafasının arkasından vurun. Direnirse kaltağını vururum."

Marc Sophie'ye döndü, onu kollarının arasına aldı ve saçlarına bir öpücük kondurarak sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek, ufaklık. İyi olacaksın."

Sesi gözyaşlarıyla doluydu. "Seni seviyorum, Hunt. Olduğun adamla gurur duyuyorum. Chase ve Addy babalarıyla gurur duyarak büyüyecekler."

Marc kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yukarı kaldırdı. onu dudaklarından öptü ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Sen benim her şeyimsin."

Moreno'nun adamları onu çekip götürürken Moreno gülüyordu.

Marc Reece'in bakışlarını yakaladı. "Ona iyi bak."

Matt ve Alex çoktan öne çıkmışlardı ve şimdi onu dehşet içinde izleyen Sophie'nin iki yanında duruyorlardı mavi gözleri, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Onu geri döndürdüler, kapıdan çıkmaya ve balkona çıkmaya zorladılar. En azından onu Sophie'nin önünde öldürmeyeceklerdi. Bunun için minnettar olabilirdi. Omzunun üzerinden ona son bir kez baktı -Sophie, onun sprite'ı.

"Dizlerinin üzerine çök."

"Sikimi yala." Birkaç dakika daha kazanabilirse...

İçlerinden biri tüfeğin dipçiğiyle dizlerinin arkasına vurarak onu diz çökmeye zorladı.

Blöf yaparak bu işten sıyrılabileceğini, HRT'nin harekete geçmesine yetecek kadar Moreno'nun kafasını karıştırabileceğini ya da belki de savaşıarak bu işten sıyrılabileceğini düşünmüştü. Ama Sophie'nin hayatı teslim olmasına bağlıydı, o yüzden teslim olacaktı. Onun iyiliği için, annelerine ihtiyacı olan çocuklar için, sevdiği kadın için.

Görüntüler hafızasında birbirini kovaladı. Sophie on altı yaşında, yıldızlı bir gecede kendini ona sunarken

Çölde. Sophie yatağa kelepçelenmiş, onun rehinesi. Sophie yeni doğan Chase'i elinde tutarken. Sophie geçen Noel sabahı ona ve çocuklara krep yaparken.

İyi bir hayatı vardı. Onun sayesinde iyi bir hayatı olmuştu.

Arkasında biri tabancasının sürgüsünü çekiyordu.

Zaman doldu, Hunter.

Marc her zaman görev başında öleceğini biliyordu.

Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu.

Tanrım, Sophie'ye ve çocuklara göz kulak ol.

İzle- BAM!

23:18

JULIAN merdivenlerde duruyordu, harekete geçmeye hazırdı.

Kulaklığında DeLuca'nın sesini duydu. "Üst kattaki durum kritik."

"Sadece birkaç dakika daha," dedi Tuck. "Bu mu?"
Karmakarışık yuvadaki bir kabloyu, yani ED'nin fünüyesini işaret etti.

"Evet," diye yanıtladı Bauer. "Hayır, bu."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Birisi emin olsa iyi olur, hem de çabuk.

Julian'ın önündeki Cruz başını salladı, yüzünde bir sırıtış vardı.

Yani didişme, EOD rutinlerinin bir parçasıydı. Bildiğim iyi oldu.

Julian, küçük Addy için yakındaki bir dükkandan aldığı antibiyotikler ve kulak damlalarıyla eve gelen Schroder ile konuşmak için birkaç dakika bulmuştu.

hastane eczanesi. Tessa'nın durumunun iyi olduğunu ve annesiyle üvey babasının geceyi onunla birlikte geçirmek için geldiklerini söylemişti. Julian Schroder'in yardımı için minnettardı ve Tessa'nın yalnız olmadığını duyduğuna sevinmişti.

DeLuca tekrar konuştu. "Hunter'ı infaz etmek için koridora çıkardılar. Andris, Kule, müdahale etmeyin yoksa hepimizi ele verme riskini alırsınız. Anlaşıldı."

"Anlaşıldı."

Orospu çocuğu!

Ve sonra.

"Canlı nişancı. Tekrar ediyorum, canlı nişancı. Ateş edildi."

Julian karnına yumruk yemiş gibi hissetti, nefesi ciğerlerinden fırlayacak gibiydi.

Hunter.

O olamazdı. O olamaz.

Tanrım!

"İyi misin, dostum?" Cruz uzandı ve elini Julian'ın omzuna koydu.

Julian duygularını bir kenara itti, kendini işine konsantre ol. Sophie hâlâ oradaydı ve Kat. Sheridan ve Kara. Gazete çalışanlarının geri kalanı. Sekreter Holmes'tan bahsetmiyorum bile. Ona güveniyorlardı. ve HRT'nin adamları profesyonel olmak, eğitimini aldıkları işi yapmak için.

Julian onları hayal kırıklığına uğratmazdı. "Ben iyiyim."

Hunter ölmüş olsaydı, Julian onun kışını tekmelerdi.

FBI SWAT ekibi eski tünelden gelmişti ve şimdi Tuck'ın emriyle HRT'yi desteklemek için hazır bekliyordu, bir düzine adam bağlanmış ve sert oynamaya hazırdı. Plan, sessizce merdivenlerden yukarı çıkıp servis koridoruna girmekti,

Moreno'nun oraya yerleştirdiği adamları duymadan öldürüyorlardı. Sonra da el bombalarını

Grand Ballroom'un açık alanına girip Moreno ve kalan adamlarını rehinelere ateş açamadan etkisiz hale getireceklerdi. Aynı anda DPD'nin SWAT-Avcı timi de Sherman Caddesi'ndeki piçlerin üzerine gidecekti.

"İşte bu kadar," dedi Tuck. "Cihaz devre dışı bırakıldı. Gitmeye hazırız."

Tuck ve Bauer ayağa kalktılar, kasklarını taktılar ve teçhizatlarını kontrol ettiler. Sonra Tuck en öndeki pozisyona geçti, bakışları önce adamlarınıninkilerle sonra da Julian'ıninkilerle buluştu. "Şu piçleri yakalayalım."

Tuck bir hayalet gibi merdivenlerden yukarı çıktı, adamlarının geri kalanı ve Julian arkasına düştü, FBI SWAT'ı da arkada kaldı.

23:19

HOLLY, Marc'ın yüzüstü halıya yuvarlanışını, ellerini kulaklarına bastırışını ve yüzündeki acı ifadesini izledi. Sesini fısıltıya indirdi, kendi kulakları da çınlıyordu. "Özür dilerim!"

Marc ona baktı, görünüşe göre ölmediğini fark edince şaşırılmıştı. Ayağa kalktı, yerde yatan iki adama baktı ve bakışları bir kez daha Holly'ninkilere kaydı.

"Aynı anda iki tane nasıl aldın?"

Holly, sütunlardan birinin arkasında gözden uzakta duran Nick'i işaret etti.

Nick Marc'a başparmağıyla onay verdikten sonra acele etmelerini işaret etti.

"Onları taşımama yardım et," diye fısıldadı Holly.

"Komutan Asshat'ın dışarı bakıp onları görmesini istemiyorum."

Marc başını salladı, adamlardan birini yakalayıp gölgelerin içine çekti, sonra gelip ölü adamını ancak o mesafenin yarısı kadar sürükleyebilen Holly'nin yerini aldı. Her iki ceset de gizlendiğinde, bir ateşli silaha el koydu ve ikisi birlikte Nick'e doğru ilerlediler.

"Biliyor musun, çok yaklaştın," dedi Marc. "Gidici olduğumu düşünmüştüm."

"Üzgünüm Hunter. Sana vurmadığımdan emin olmalıydım, yoksa ölürdün."

Marc kulaklarını ovuşturdu. "Sağır olacağım."

Nick sırttı. "Hey, ama yaşıyorsun."

"Evet." Sesi sakindi ama Holly onun sert dış görünüşünün ardında bastırmaya çalıştığı duyguları görebiliyordu -şok, rahatlama, öfke.

"Gürültü için özür dilerim." Açıklamaya çalıştı.

"Tabancanın susturucusunu çıkarmak zorunda kaldım çünkü o adamlar bastırıcıları yoktu ve-"

Nick onun sözünü kesti. "Siz ikiniz bu küçük bilgilendirme toplantısını daha sonra yapabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

Holly başını salladı. "Doğru."

"Aksiyon başladığında ikinizin de yoldan çekilmesini istiyorum. İkiniz de üniformalı değilsiniz ya da çelik yelek giymiyorsunuz ve HRT benimle olduğunuzu bilmiyor. Sizin ikincil hasar olma riskinizi almak istemiyorum."

Holly bundan hoşlanmadı. Moreno'ya borçluydu. "Peki ya bu elbise ve bu topuklu ayakkabılar beni bir kaçakçı gibi gös-
Terörist mi?"

Nick cevap vermedi ama Marc'a döndü. "Karıma göz kulak olur musun?"

Marc başıyla onayladı. "Sophie'ye göz kulak olacak mısın?"

Holly onlara bakakaldı. Az önce kötü bir adamı öldürmüş, neredeyse yakın mesafeden kafasının yan tarafından vurmuştu. Neden sanki odada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyorlardı? "Hey, ben yetişkin bir ajanım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ama dinlemiyorlardı.

"Tamamdır, Hunter." Nick gitmek için döndü ama Marc'ın bir sorusu daha vardı.

"Sophie biliyor mu?"

Holly başını salladı, kocasının az önce öldürüldüğüne inanan arkadaşısı için kalbi acıyordu.

Marc'ın yüzünde saf bir ıstırap ifadesi belirdi.

Nick onu omzundan alkışladı. "Yakında bitecek."

23:19

GABE, Sophie'nin dizlerinin tutmadığını ve Matt'in kollarına yığıldığını tavan döşemesindeki bir boşluktan izledi.

Keder, kendi şok ve öfkesine karışarak onu solar pleksusundan vurdu.

Tanrım! Hunter.

Lanet olsun!

Moreno bir şeye güldü -pis orospu çocuğu- sonra kapiya doğru ilerledi ve bir şeyler söyledi adamlarından biri "puta de mierda" hakkında. Holly'yi sakladığı yere geri dönüyordu. Zavallı Holly.

DeLuca bunu yakalıyor muydu? Eğer Moreno onlar taşınmadan önce ortadan kaybolduysa.

Bu HRT'nin sorunuydu. Gabe'in sorunu Kat'i korumaktı.

Onun altında, bir kasılma daha geçirdi, Joaquin onun ellerini tutuyor, yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Gabe saatlerdir onu izliyordu, ne yapacağını bilemiyordu.

Onun için her şeyi yapabilirdi, her kasılma göğsünü acıtıyordu. Ama beklemekten bıkmıştı.

Odadaki adamları hızlıca saydı. Hunter'ı öldüren iki kişi geri gelmemişti. Biri Moreno'nun Tavo dediği kişi bir süre önce kaybolmuştu. O da geri dönmemişti. Geriye Moreno ve diğer ikisi kalıyordu ve şu anda bu tarafa bakmıyorlardı.

Gabe şansını gördü ve kullandı.

Tabancasını kontrol etti ve kılıfına soktu, sonra tavan döşemesini kenara kaydırды, çömeldi ve Yere 20 feet.

Joaquin'in yanına indi, Joaquin irkilerek sarsıldı ve sonra ona ters ters baktı. "Sen delisin dostum."

"Teşekkürler Joaquin." Adam Kat için bir kaya olmuştu ve Gabe bunu unutmuyacaktı.

Ama o artık buradaydı.

Sırtını odanın geri kalanına dönerek Kat'in yanına doğru ilerledi, kimsenin onu tanımasını istemiyordu. O piç Baird'in Marc ve Sophie'ye ne yaptığını görmüştü. Aynı şeyin kendisine ve Kat'e de olması riskini almak istemiyordu.

Yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı, saçları nemliydi. Adamın orada olduğunu bilmiyor gibiydi.

Joaquin'den bir elini aldı. "Kat, tatlım, ben buradayım."

Gözlerini açtı, ona baktı, sonra kollarını onun boynuna doladı. "Gittiğini sanmıştım. Güvende olduğunu sanıyordum."

"Ben hiç ayrılmadım. Uzakta olduğum zamanın çoğunda yukarıda seni izliyordum." Yukarıya doğru işaret etti kayıp kiremit. "Seni bıraktığım için özür dilerim."

"Senin... suçun değil." Kadın kendini adama yasladı, kaşları acıyla çatıldı, eli parmak eklemleri bembeyaz olana kadar adamın elini sıktı.

Gabe hayatında ilk kez, kısa bir süreliğine de olsa bunu ondan alabilmeyi diliyordu. Doğa üreme söz konusu olduğunda her şeyi eşit olarak paylaştırmamıştı. Tek yapabildiği ona sarılmak, onu öpmek ve onu sevdiğini söylemekti.

Kasılma zirve yaptı, sonra yavaşça azaldı.

"Bu sefer farklı. Acı çok daha fazla. yoğun." Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri korkudan bulutlanmıştı. "Ya bebekte bir sorun varsa?"

Eğer yanında gerçek bir tıbbi malzeme olsaydı, bebeğin kalp atışlarını kontrol edebilirdi. onu rahatlatmak için, ama yapmadı.

Sonra kulaklığında Tuck'ın sesini duydu.

Joaquin'e doğru eğilip fısıldadı. "Sophie, Matt ve Alex'i çağırmalısın. Oturmalarını söyle. Sade ve sıradan olsun."

Joaquin tereddüt etmedi.

Gabe, Kat'in yüzündeki saçları taradı. "Bir dakika içinde, odaya el bombaları atacaklar ve kötü adamları öldürecekler. Bazı büyük patlamalar olacak ve silah sesleri. Bunun sizi korkutmasına izin vermemeye çalışın. Artık güvendesin." Kimse ona dokunamazdı. Başını salladı, gözlerini kapadı ve ona yaslandı.

23:21

PEPE Büyük Balo Salonu'ndan dışarı çıktı, kasıkları o küçük sürtük ve onun büyük kahverengi gözleri. En azından hâlâ ereksiyon olabiliyordu. Kız onu mahvetmemişti. Kuzeni gelmeden önce biraz vakti vardı ve bu vakti onu kullanarak geçirmeye, ona yaptıklarının bedelini ödetmeye niyetliydi. ona yapmaya çalışmıştı.

Kapıların dışında durdu, etrafına baktı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Diego ve Héctor'u burada, SWAT yüzbaşısının cesedinin başında görmeyi umuyordu. Ama burada değillerdi.

Hunter'ın cesedi de öyle.

Onları çağırdı. "Diego? Héctor!" Cevap yok.

Halının üzerinde iki taze kan izi gördü.

Diego ve Héctor.

Ölmüşlerdi.

Pepe tabancasını çekti, etrafına bakındı. "Hunter! Karın hâlâ elimde! Onun için ölecektin, hatırladın mı, seni korkak? Şimdi onu öldüreceğim! Artık yapabileceğin hiçbir şey onu kurtaramaz!"

Kalbi çarpıyordu, yüzü öfkeden kızarmıştı. Büyük Balo Salonu'na doğru geri geri giderken bakışları

Avcı'nın fahişesi.

Onu yine hamile arkadaşının yanında otururken gördü, etrafında üç adam bekçi köpeği gibi oturuyordu. Kızın adını hatırlamaya çalıştı. "Sophie Hunter!"

Başını çevirip ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Adam tabancasını kaldırdı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!
Bang!

Etrafında patlamalar oldu, patlamalar onu sıçrattı, duman gözlerini ve ciğerlerini doldurdu.

Çığlıklar. Erkek bağırıışları. Silah sesleri.

¡Hijueputas!

Bağırsakları sıvıya dönüştü, kalbi çarpıyordu.

Göğsünde mide bulandırıcı bir his vardı, panik düşüncelerini dağıtıyordu. Yine de bir şekilde biliyordu.

Rehineleri kurtarmaya çalışıyorlardı.

¡Dios mío! ¡Dios mío! ¡Dios mío!

Adamlar odaya doluşmuş, silahlarını kaldırmışlardı.

Elini cebine soktu ve fünüyeyi çıkardı.

Bir şey göğsüne yumruk attı. Bacakları altından suya dönüştü ve yere düştü.

nefes almayı imkansız hale getiriyor.

Vurulmuştu!

Kutsal Meryem Ana!

Hijueputalar onu öldürmüştü. O ölecekti. O ve tüm adamları ölecekti. Hayır, hepsi birlikte öleceklerdi - buradaki son kişi bile.

Eline baktı -hissedememesi garipti- ve başparmağının düğmeye basmasını istedi.

Hiçbir şey.

Birisi elindeki cihazı tekmeledi, bir kadın ayakkabısının sivri topuğu avucuna indi ve elini yere çiviledi.

Küçük sürtük gözlerinde nefretle ona bakıyordu.

"Cehennemin tadını çıkar, seni orospu çocuğu."

Ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece guruldayan bir ses çıktı.

Ve sonra...

Karanlık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

23:30

Reece başını kaldırdı ve Moreno'nun öldüğünü, siyah taktik üniformalı adamların odanın içinde ilerlediğini gördü. Oturdu, Kara'yı da yanına çekti. "Sen iyi misin?"

Tanrı biliyordu ki bu gece yeterince şey yaşamıştı.

Başını salladı, ama sonra kaşları birbirine yaklaştı. endişeli kaşlarını çattı. Bir parmağını sağ yanağına bastırdı. "Kanaman var."

"Şok bombalarından birinin parçası beni yakalamış olmalı. Bakan Holmes, iyi misiniz?"

Ondan birkaç metre uzağa oturdu, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. Başını salladı. "Evet. Ben iyiyim."

"Sayın Bakan, Vali Yardımcısı Sheridan, Bayan Sheridan, ben Özel Ajan Brad Tucker. Eğer SA Evers ile birlikte gidebilerseniz, acil yardım ekiplerinin sizi değerlendirmesini ve ardından binadan tahliye etmesini istiyoruz."

Reece ayağa kalktı ve Kara'ya elini uzatırken, SA Tucker da Sekreter Holmes'un ayağa kalkmasına yardım etti. Elini önce Tucker'a sonra da Evers'a uzattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

"Bir arkadaşşıma söz verdim, az önce öldürölen adama. Karısına göz kulak olurđum." Reece hâlâ Hunter'ın gittiğine inanamıyordu. "O da bizimle geliyor."

SA Evers sırttı. "Hunter'ın iyi olduğunu bilmek sizi mutlu edecek."

"Ne?" Kara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaşıyor mu?" Reece sordu.

"Bunu biz de yeni öğrendik." Evers kapıları işaret etti. "Gördünüz mü?"

Hunter balo salonuna girdi, yüzünde sert bir ifade vardı, bakışları odada Sophie'yi arıyordu.

Reece göğsünden kara bir yükün kalktığını hissetti.

"Orospu çocuğu!"

Kara gülümsedi, bir kahkaha attı. "Oh, Tanrı'ya şükür!"

Bakan Holmes, "Kesinlikle cesareti var," dedi. "Evet efendim, öyle," dedi SA Evers. "Şimdi, eğer lütfen beni takip edin."

Reece, ajanların temizliğe başlamayacağını fark etti. güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar diğer herkesi takip etti. Kolunu Kara'nın omzuna doladı ve Evers'i takip etti. Ana kapıdan geçip merdivenlerden indiler ve burada kontrol edildiler.

"Sanırım acil servise görünmeniz gerekiyor," dedi doktorlardan biri.

EMT'ler Kara'ya. "Beyin sarsıntısı geçirmiş ya da yanağını çatlatmış olabilirsin."

Ama Kara başını salladı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Evers onlara soğuk gecede eşlik etti ve zırhlı bir Mercedes limuzin onları bekledi.

yüksek güvenliğli konvoy. Bakan Holmes ve Kara'nın araca binmesini bekledi, sonra arkalarından tırmanarak Kara'nın yanına ve Bakan Holmes'un karşısına oturdu.

Arabayla uzaklaşırlarken Kara, "Sargım," dedi.

"Bizim arabamız." Reece sırttı. Smokin ceketini çıkardı ve onu sıcak tutmak için omuzlarına doladı.

"Isıyı artıralım." Sekreter Holmes bir kontrol panelindeki düğmelere bastı, sonra elleri titreyerek bir sigara yaktı. "Umarım sakıncası yoktur."

Normalde Reece aldırılmazdı ama bu gece.

Sonra Bakan Holmes bir iPhone'u kutusundan çıkardı. şarj yuvası, bir numara çevirdi. "Sayın Başkan, bitti. Evet, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Şimdi beni otelime geri götürüyorlar. Emin olamıyorum ama bana öyle geliyor ki tüm rehineler sağ salim kurtarıldı. HRT işini iyi yaptı. içeriden biraz yardım ve iyi bir yerel destek." Reece'e gülümsedi. "Sheridan ve karısı da güvende. Sheridan Baskı altında takdire şayan bir şekilde kendini idare etti, efendim. Cesareti ve yaratıcılığı bu gece hayat kurtarmaya yardımcı oldu."

Başkanla birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Büyükelçi DeLacy'yi aradı ve benzer bir görüşme yaptı. Onunla sohbet ederken Denver sokaklarının ışıkları limuzinin renkli camlarının önünden kayıyordu.

Kara onun omzuna yaslandı, parmakları onunkilerin arasından geçti.

Reece onu sağ salim eve götürmekten başka bir şey istemiyordu. "Başın nasıl?"

"Sorun yok. İyiyim, sadece yorgunum, gerçekten."

"Acil servise gitmememiz gerektiğine emin misin?"

"Sadece eve gidip çocuklara sarılmak istiyorum. Annem çok endişelenmiş olmalı."

"Evet." Reece onun parmaklarını sıktı.

Sekreter Holmes'un oteli Saray'dan çok uzakta değildi. Önce Kara'nın sonra Reece'in elini sıktı ve ikisine de teşekkür etti.

"Gözüm üzerinde, Sheridan."

"Teşekkür ederim,
hanımefendi."

Şoförle konuştu. "Onları gitmek istedikleri yere götür."

Reece şoföre adreslerini verdi.

Parmak uçlarıyla Kara'nın yanağındaki şişliğe dokundu. "Onu durduramadığım için üzgünüm. Geldiğini göremedim."

HRT Moreno'nun hayatına son vermeden önce ona bir yumruk atma fırsatı bulamadığı için de üzgündü. Ama piç ölmüştü. Bu da bir şeydi.

"Özür dilemeyi bırak." Kara onun kollarında kıpırdandı ve başını kaldırıp ona baktı. "Bu gece seninle gurur duyduğum kadar hiç kimseyle gurur duymadım."

Bu onu tam göğsünden vurdu. "Öyle mi?"

"Beni, Sekreter Holmes'u, Holly'yi, Sophie'yi, Marc'ı korumaya çalışarak o piç kurusuna defalarca karşı koydunuz. Sen hepimizi korumaya çalıştı. Seni sadece susturmak için vurmadığına çok memnunum."

"Ya da sen." Reece onu alnından öptü, bütün gece taşıdığı gerilim onu duygusal bir sınırdan bırakmıştı.

Limuzin evlerinin önüne yanaştı.

Reece dışarı çıktı, Kara'nın elini tuttu ve onunla birlikte Kara'nın annesi Lily McMillan'ın bulunduğu ön kapıya doğru yürüdü. onları bekliyor.

"Aman Tanrım! Sen iyi misin? Haberleri izliyordum. Henüz bittiğini duyurmadılar. Kaçtın mı? Oh... Yüzüne ne oldu?"

"Evde olduğum için çok mutluyum." Kara annesine sarıldı, Jakey, yaşlı siyah labradorları ayaklarının etrafını kokluyor, kuyruk sallıyordu.

Lily'nin arkasında Connor, Caitlyn ve Brendan duruyordu ve ciddi görünüyorlardı.

"Ne oldu baba?" Connor sordu.

Caitlyn oyuncak ayısına sıkıca sarıldı. "Annemin gözü neden morarmış?"

"Bu uzun bir hikâye." Reece şimdi 14 yaşında olan Connor'a sarıldı, ardından 8 yaşındaki Caitlyn ve 7 yaşındaki Brendan'ı kollarının arasına aldı. "Büyükanne bu kadar geç saate kadar kalmanıza izin mi verdi?"

"Şey, düşündüm de..." Lily kendini savunmaya başladı, sonra durdu ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Güvende olmana çok sevindim. O piçleri yakaladılar mı?"

Reece çocukların önünde daha fazla konuşmak istemeyerek, "Ah, evet," diye cevap verdi.

Kara gülümsedi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Kollarını çocuklara doğru uzattı. "Buraya gelin. Sizi çok özledim. Bu gece bir süre sizi bir daha göremeyeceğimden korktum."

Reece'in boğazı düğümlendi.

23:32

"Herkesin aşağıda kalmasına ihtiyacımız var." Tuck'ın sesi kargaşanın üstünde. "Elimizden geldiğince çabuk sizi buradan çıkaracağız. Uzun bir gece geçirdiğinizi ve eve gitmek istediğinizi biliyoruz.

Ama önce sizi temizleyip tıbbi yardıma ihtiyacı olanları kapıdan çıkarmamız gerek. Hey, Schroder, Rossiter'ın karısına yardım edebilir misin? O bizim ilk önceliğimiz."

"Hallediyorum."

Bunların hepsi Marc için sadece arka plandaki gürültülerdi. Sophie'yi bulmak için odanın içinde ilerledi. Onu Kat'in yanında otururken buldu, Matt'in kolu onun omuzlarındaydı, onu görmek midesine inen bir yumruk gibiydi. Yıkılmış, kafası karışmış, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, keder ve şok yüzünden okunuyordu. Matt ona seslendi. "Sophie!"

Onu duyan Joaquin'di. "Avcı mı? Madre de ... " Sophie'nin başı döndü. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Avlanmak mı?"

Ayağa fırladı, ona doğru koştu ve vücudu titreyerek kendini onun kollarına attı. "Oh, Hunt!"

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek." Ona sıkıca sarıldı saçlarını, alnını öptü, onu kollarında hissetmek onu yeniden bütünleştirdi.

Başını kaldırıp ona baktı, parmak uçları alnında, elmacık kemiklerinde, çene çizgisinde gezinirken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ben-ben senin..."

"Ben de öyle." Konuşmakta zorlanıyordu, boğazı düğümlenmişti, içinde çiğ duyguların isyanı vardı. "Tanrım,

Sophie."

"Gerçekten bitti mi?"

"Evet."

"Tanrı'ya şükür."

Ve bir an için orada öylece durdular, Marc etraflarında olup bitenlerin sadece belli belirsiz farkındaydı.

"Hunter?" Darcangelo'nun şaşkın sesi arkasından geldi.

Marc omzunun üzerinden baktı ve Darcangelo'nun ona bir hayaletmiş gibi baktığını gördü. "Hey, dostum."

Marc Sophie'yi serbest bıraktı, Darcangelo'nun elini sıkmak için uzandı ve kendini ezici bir kucaklaşmanın içinde buldu.

Ve eğer Marc da ona sarılmazsa lanet olsun, ikisi de birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Ben senin..." Darcangelo onun sırtına birkaç tokat attı, sonra gözlerinde şüpheli bir parıltıyla uzaklaştı. "Cesedini arıyordum ama... Evet... Ölü bir adam için oldukça iyi görünüyorsun."

"Bugünlerde HRT ile koştüğünü görüyorum."

"Birinin kıcını kurtarması gerekiyordu."

Marc kıkırdadı. "O kişi Holly'ydi."

"Ne?" Sophie ve Darcangelo neredeyse hep bir ağızdan söylediler. "İkisi arkamdayken dizlerimin üzerindeydim ve

Her şey bitti sanmıştım. Ateş edildikten sonra vurulan kişinin ben olmadığımı anlamam bir saniye sürdü.

Holly arkalarından gelmişti. Birini indirdi. Andris de diğerini."

Sophie odanın öbür ucundan ona seslendi. "Holly!"

Holly Moreno'nun cesedinin yanında durmuş Tuck'la konuşuyordu, Andris de onun yanındaydı. Onlara bakıp gülümsedi, sol yanağı morarmış ve şişmişti.

"Teşekkür ederim!" Sophie

mırıldandı. Holly ona bir öpücük

kondurdu ve gülümsedi.

Ve sonra Joaquin, Matt ve Alex oradaydı.

Joaquin Marc'ın omzuna vurdu. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim, dostum."

"Teşekkürler." Marc Matt'in eline uzandı ve sıktı.
"Sophie için ne yaptığını biliyorum. Sana teşekkür etmek istiyorum. Bu büyük cesaret ister. Bunu unutmayacağım."

Joaquin, "Evet, kardeşim, bu cesaret ister," dedi.

Matt utanmış görünüyordu. "İkinizin de güvende olmasına sevindim."

"İzninizle. Geliyoruz."

Marc arkasına baktığında sedyeyle gelen iki ilk yardım görevlisini gördü.

Kat için gelmişlerdi.

"Tanrı'ya şükür," dedi Sophie. "Zavallı Kat. Bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. O çok cesurdu."

Marc başparmağıyla Sophie'nin yanaklarındaki yaşları sildi. "Sen de oldukça cesur davrandın."

Onun Moreno'ya karşı koyduğunu görmek Marc'ın hayatından birkaç yıl götürmüştü.

"Bundan emin değilim." Şok ve adrenalinin etkisiyle Sophie'nin üzerine yorgunluk çökmüş gibiydi. gevezelik etmeye başladı. "Tessa'yı aramalı, olanları anlatmalı ve geç kalacağımızı bildirmeliyiz."

"O biliyor."

Sophie devam etti. "Seni hastaneye götürmeliyiz ve ben de Kat'e yardım etmeliyim ya da ofise gidip Tom'a yardım etmeliyim.

Yarınki manşet için hazır bir makale paketi. İsteyeceğini biliyorum-"

"Sophie," dedi Marc, yüzünü ellerinin arasına alarak, "Yeterince şey yaptın. Kat kocası, iki acil yardım görevlisi ve HRT'nin sağlık görevlisiyle birlikte. İzin verilmesini bekleyeceğiz ve sonra çocukları almaya gideceğiz."

Sonra Addy'yi bilmediğini hatırladı. "Addy'nin kulak enfeksiyonu var."

"Ne? Oh! Tanrım. Zavallı şey!"

"Schroder, oradaki sağlık görevlisi, ev ziyareti yaptı ve antibiyotikleriyle kulak damlalarını aldı. Tessa ona çok iyi baktı."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Ona Irving ve Darcangelo ile olan cep telefonu bağlantısını ve Andris ile Tower'ın Kobra'nın helikopterlerinden biriyle nasıl geldiklerini anlattı. HRT'nin iletişim bilgileri.

"Selam Hunter. Seni dimdik gördüğüme sevindim. nefes alıyorum." Tuck önce Marc'ın, sonra da Sophie'nin elini sıktı. "Sizinle tanışmak bir zevk hanımefendi. Ben Tuck."

Marc onu sesinden tanıdı ve ismiyle yüzünü bir araya getirmekten memnun oldu. "Sen ve adamların işi hallediyorsunuz."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Savaşta tam bir cehennem gibisin. Özel Kuvvetler'de keskin nişancı olarak görev yaptığını duydum."

Marc başını salladı. "Bu uzun zaman önceydi."

"Hiç Büro'ya katılmayı ve HRT'yi denemeyi düşündünüz mü?"

Marc kolunu Sophie'nin beline doladı. "Teşekkürler ama Denver'da sahip olduklarımdan memnunum. Ayrıca, bu saçmalıklar için çok yaşıyorum."

Tuck kaburgalarındaki koli bandına baktı. "Ben temizledim
İkinizi de. Sizi acile götürmek için bekleyen bir ambulans var. Görünüşe göre biraz daha kötü durumdasınız."

Marc yere baktı ve koli bandının altından hâlâ kan sızdığını gördü. Tuck muhtemelen haklıydı. Acil servise gitmesi gerekiyordu.

Arkalarından Tom'un sesi geldi. "Herkesin yorgun olduğunu biliyorum. Hepimiz cehennem gibi bir gece geçirdik. Ama anlatacak bir hikâyemiz var ve bunu kimsenin anlatamayacağı kadar iyi anlatabiliriz."

Sophie dinlemek için döndü.

"Doğru," dedi Baird. "Umarım fotoğrafçı fotoğraflarını çekmiştir-"

Tom onun sözünü kesti. "Baird, Denver'da işin bitti. Bağımsız. Dümende olmanıza tahammül edecek tek bir personel bile yok."

Alkışlar ve tezahüratlar.

"Cehenneme git, Baird!" Alex bağırdı. "Berbatsın."

Tom gazete çalışanlarına döndü. "Hikâyemizi duyurmama kim yardım edebilir?"

Eller havaya kalktı ve insanlar seslendi; Matt, Joaquin ve Alex gönüllü olanlar arasındaydı.

Marc adamın elini bir kez daha sıkarak, "Teşekkürler Tuck," dedi. Eğildi ve Sophie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Gel hadi. Biz gidiyoruz. Şimdi."

23:45

KAT, onu Büyük Balo Salonu'ndan çıkarırlarken tavana baktı, başka bir kasılma kendini sarıyordu itme dürtüsüyle doluydu. "Pantolon. İtme,"

dedi sağlık görevlilerinden biri.

Bebek sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek olan erkekler neden doğum yapan kadınlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalışıyorlardı?

"Onlara çenelerini kapamalarını söyle!" diye hırladı dişlerini sıkarak, Gabe'in elini kendi eliyle sıkıca kavradı, korku ve acı onu çabuk sinirlenen biri haline getirmişti. "Bunu başaramayacağız."

"Bize bir şey olmaz," dedi içlerinden biri. "Üniversite Hastanesi sadece birkaç-"

"Hayır! Şimdi geliyor!" Çarşafın altına uzandı, içini yokladı. Bebeği oradaydı. "Durun! Gabe, durdur onları. Bebek şimdi geliyor."

"Çocuklar, bu işe yaramayacak." Gabe arabayı durdurdu. Holly'ye seslendi. "Hey, Holly, bana yardım edebilir misin? Kat şu anda bebeği doğuruyor. Bir odaya ihtiyacımız var."

Kat bu kadar acı çekerken ve bebekleri her an ondan fırlayacakken sesi nasıl bu kadar sakin çıkabiliyordu?

Onu kollarına aldı, Holly'yi koridordan açık bir odaya kadar takip etti, Kat başını

Gabe'in göğsünde, suyu geldiğinden beri onu yiyip bitiren korkuyu görmezden gelmek için savaşıyordu.

"Schroder, burada kal," dedi Gabe. "Siz diğ er çocuklar, koridorda bekleyin. Bebeği olduğunda etrafında erkeklerin olmasına alışık değil."

"Ne yapmalıyım?" Holly sordu.

Gabe, "Sadece elini tut, onun yanında ol," diye cevap verdi. Holly'nin parmakları Kat'inkilerin üzerine kapandı ve onları sıktı.

Eğer bir şeyler ters gitseydi. Eğer bebeği başaramamış olsaydı.

Korku yılan gibi içine işledi ve onu hasta hissettirdi.

Gabe steril eldiven paketini yırttı. "Seni kontrol edeceğim, tamam mı?"

Kat başıyla onayladı, dizlerini büktü ve kalçalarını onun için ayırdı.

Yavaşça i ini yokladı. "Evet, bebek burada.

Bu açık bir makat. Doppler var mı?"

Koridordaki acil yardım görevlilerinden biri olduğunu söyledi ve Schroder onu almaya gitti.

Ama zaman yoktu.

Bir sonraki kasılma geldi ve onu tüm gücüyle ıkınmaya zorladı. Bebeğin aşağı doğru hareket ettiğini hissetti. onu germek.

"Bu bir kız," dedi Gabe. " tmeye devam et.  şte böyle. Harika, Kat! Harika gidiyorsun, tatlım."

Kat bir nefes aldı ve tekrar itti, acı onu parçalayacak gibiydi.

"Aman Tanrım!" Holly söyledi.

"Bir bacağım dışarıda... diğeri de orada." Gabe güldü.

"O yaşıyor. O iyi."

Kat gözlerini açtı. "O... o mu?"

Gabe gülümsedi. "Tekmeliyor ve küçük kalbinin avucumun içinde attığını hissedebiliyorum. Sadece onu dışarı çıkarmamız gerekiyor."

Herhangi bir anestezi iden daha iyi olan rahatlama Kat'in içinden geçti. Bebeği yaşıyordu.

Dinlendi, derin nefesler aldı ve bir sonraki kasılma başladığında sertçe itti.

"Bu bir omuz ve bir omuz daha," dedi Gabe. "Bir süre burada dinlenmesine izin vereceğiz. Kusura bakmayın. Çok acıyor olmalı, biliyorum."

Kat ılık atmamak için mücadele etti, acı ve baskı bunaltıcıydı.

"Şimdi içine uzanacağım ve çenesini kaldırmaya çalışacağım."

Gabe'in parmaklarını içinde hissetti.

"Tamam, şimdi ıkın."

Kat itti ve...

Bebek dışarıdaydı.

"Bebeğim benim!" Kat uzandı ve Gabe yüzünde geniş bir gülümsemeye yeni küçük kızlarını kollarına aldı.

Bebeğin gözleri açıktı ama ağlamıyordu.

Kat elleriyle onu okşadı, onunla Navajo dilinde konuştu. "Benim için ağla, küçüküm."

"Schroder, oksitosini getirebilir misin? Ayrıca bir battaniyeye ihtiyacımız olacak ve bebeğe biraz oksijen vermek istiyorum."

"Tamamdır."

Elinde bir bezle uzandı ve bebeği ovdu. şiddetle. "O iyi, Kat. Sadece biraz sersemledi. Bu kadar çabuk gelmeyi beklemiyordun, değil mi meleğim?"

"Mutlu yıllar, bebeğim." Holly'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. "Oh, çok güzel ve... Çok küçük."

Ufacıktı ama yine de beş hafta erken gelmişti.

Gabe eldivenleri çıkarıp Kat'in kalçasına bir iğne yaptı ve Holly'ye ne yaptığını açıkladı. "Oksitosin. Doğum sonrası kanamayı önlemeye yardımcı olur."

Sonra bebeğin yüzüne küçük bir oksijen maskesi tuttu. "Pembeleşiyor, değil mi benim küçük Noel meleğim?"

"Elbisemi indirmeme yardım eder misin?" Kat Holly'ye sordu. "Onu daha sıcak olan tenime bastırmak istiyorum."

Holly, Kat'in elbisesinin fermuarını açtı ve omuzlarından aşağı itti, ardından sütyenini açtı.

Kat bebeğini göğüslerine yasladı, onun siyah saçlarını okşadı ve kendini kocasıyla bir gülümsemeyi paylaşırken buldu,

Coşku, saatler süren acı ve belirsizliği silip süpürüyordu. "Çok güzel değil mi?"

Gabe başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, ellerinden biri bebeği tutuyordu. "O mükemmel."

Holly bebeğin minik ellerinden birini tutarak, "Tıpkı Alissa'ya benziyor, sadece daha küçük," dedi. "Şu küçük parmaklarına bak."

Gabe sessizce Schroder'la konuştu. "Biz halledebiliriz Doğum sonrası ve kordon yolda ya da hastanede. Sanırım nakil için hazırız ama dışarısı çok soğuk. Onlar ambulanda ısıtılmış battaniye var mı?"

Kat kendini küçük kızına o kadar kaptırmıştı ki, etrafında olup biten diğer şeylerin farkında bile değildi. Gabe Omuzlarına sıcak bir battaniye örtüyordu. Holly odadan çıkarken onun yanında yürüyordu. Gabe, Schroder ve sedyeyi asansöre doğru iten sağlık görevlileri. Zırhlı adamlar, yorgun yüzlerinde gülümsemelerle onlar için kenara çekiliyordu. Gabe herkese küçük bir kızları olduğunu duyururken alkışlar.

"Tebrikler Rossiter!" dedi taktik teçhizatlı bir adam. Kaskını çıkarmıştı, koyu sarı saçları terden ıslanmıştı. "Adım Tuck, hanımefendi. Kocanız bu gece bizim için iyi bir iş çıkardı. Küçük kızınız için tebrikler."

"Teşekkür ederim." Kat'in Tuck'ın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. kim olduğunu ya da bu adamlardan herhangi birinin kim olduğunu bilmiyordu. Sanki bir kâbustan yeni uyanmış ve kendini yabancı bir dünyada bulmuş gibiydi.

İçlerinden biri, en uzun olanı, sedye yanından geçerken geriye doğru adım attı.

Schroder ona, "Bauer, dostum, sakın bayılma," dedi. "O sadece bir bebek."

Gabe, Schroder'in elini sıktı. "Bu gece yaptıkların için teşekkürler."

"Hey, bu bir onurdu. Az önce bir adamın kendi bebeğini yakalamasına yardım ettim. Böyle bir şeyi çok sık yapamıyorum."

Tebrikler."

Ve sonra asansöre bindiler.

"Seninle hastaneye gelmemin bir sakıncası var mı?" Holly şakağını ovuşturarak sordu. "Nick henüz gidemiyor ama acil servise gitmem gerekiyor."

O sırada Kat, Holly'nin bir kurşunla sıyrıldığını hatırladı.

Bakışlarını bebekten ayırdı ve gerçekten arkadaşına baktı. "Oh, Tanrım! Ne oldu böyle? Yüzünde morluklar var."

Holly açıklama zahmetine girmeden, "Uzun hikâye," dedi.

01:03

MEGAN kanepede Nate'in yanına oturdu, Jack, Janet ve Natalie de karşılarında oturuyordu. Ekranda Laura Nilsson, Oscar Moreno Ortíz'in, yani tüm bu olayların merkezindeki piçin tutuklanmasını, yargılanmasını ve hüküm giymesini haber yapıyordu.

"Zach şu anda o herifle birlikte," dedi Natalie, sesinde bir parça endişe vardı.

O ve Zach Cimarron'a yakın bir yerde yaşıyorlardı. Megan ve diğerleriyle birlikte geceyi beklemek için geldi, yalnız kalmak istemiyordu.

"Senin şu adam ne yaptığını biliyor," diye Jack ona güvence verdi.

Ekranda Laura devam etti. "Ortíz, Florence, Colorado'nun dışındaki ADX'te art arda iki müebbet hapis cezasını çekiyor."

Ekran hapishanenin görüntülerine ve ardından mahkum hücrelerinden birine kesildi, görüntü Megan'ın midesi düğümlendi. Bir daha asla bir kadının içini görmemeye yemin etmişti.

ve televizyon ekranındaki görüntüler de buna dahildi.

Ayağa kalktı. "Çay ya da sıcak kakao isteyen var mı?"

"Biraz daha nane çayı lütfen," dedi Natalie. "Teşekkür ederim."

Megan mutfağa doğru yürüdü, televizyonun sesini ve onunla birlikte hapishanenin tasvirini engelledi.

Televizyon dışında ev sessizdi. Çocukları çoktan yatırmışlardı, Aiden-Zach ve Natalie'nin küçük oğlu-Nate'in odalardan birine kurduğu fazladan beşikte uyuyordu.

Konuk odaları.

Nate'in arkasından geldiğini hissetti. "Sana yardım edeyim," dedi.

"Su kaynatamayacağımı mı sanıyorsun?" Çaydanlığı doldurdu ve ocağın üzerine koydu.

"Belki de sadece seni yalnız bırakmak istiyorumdur." Ocağı yaktı, nane çayı kutusunu indirdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim." Natalie için yeni bir kupa, kendisi için de bir tane aldı.

Nate kupaları onun elinden alıp bir kenara koydu ve onu kollarına çekti. "Bu gecenin pek çok istenmeyen anıyı canlandırmış olduğunu biliyorum."

"Evet, sanırım öyle." Gözlerini kapattı ama bu zihninden geçen görüntülere engel olamadı.

Donny onu ve Emily'i karanlık bodruma inmeye zorluyor. Donny, Megan ona para vermezse Emily'yi öldürmekle tehdit ediyor. Donny yüzüne silah dayıyor, pantolonunu yırtmaya çalışıyor. Silah sesleri. Kan.

"Hey, titriyorsun."

"Pısırik olmalıyım. Marc ve Sophie'nin hayatları bu gece tehlikede. Kendimi düşünmemeliyim."

"Hey, dur." Nate onun çenesini kaldırdı. "O gece olanlar oldukça korkunçtu. Eğer bu sana o deneyimi hatırlatmasaydı garip olurdu."

"Bana karşı her zaman çok iyisin."

"Seni seviyorum." Ona gülümsedi, mavi gözleri endişeyle sıcacıktı. "Bu konuda yalnız değilsin."

Başparmağını alt dudağının kıvrımında gezdirdi ve onu öptü. Bu tatlı bir öpücüktü, yavaş ve yumuşaktı, temas bir anlığına diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

Cep telefonu çaldığında neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Ben Marc."

"Hey, ufaklık. Her şeyin bittiğini söylemek için aradım. Muhtemelen olayları televizyondan takip ettiğini biliyorum. Endişelenmeni istemedim. Kötü adamlar öldü. Güvendeyiz."

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Megan telefonu kulağından çekti, damarlarında bal gibi bir rahatlama vardı. "Her şey bitti! Güvendeler."

Oturma odasından alkışlar ve tezahüratlar geldi. "Sen iyi misin? Sophie nasıl?"

"Sarsıldı ama iyileşecek. Acil servise gidiyoruz."

"Acil Servis mi? Yaralandın mı?"

"Göğüs kafesimin sol tarafında bir mermi yakaladım. Bu Ciddi bir şey yok ama muhtemelen temizleyip birkaç dikiş atacaklar."

"Vuruldu mu?"

"Sıyrık."

Megan onun öldürülmeye ne kadar yaklaştığını düşünmek istemiyordu. "Tessa senin kaçtığını söyledi. SWAT'a içeriden yardım etmek."

"Bunu sana başka bir zaman anlatmam gerekecek." Sesi bitkin geliyordu.

"Kimse öldürüldü mü?"

"Başlangıçta altı güvenlik görevlisi öldürüldü ve on kişi de yaralandı. Muhtemelen bunu duymuşsunuzdur. Rehinelerin hepsi sağ salım kurtuldu. Her şey sona ererken Kat'in bebeği oldu, küçük bir kız."

Megan daha fazlasını duymak istiyordu ama Marc'ın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Sophie'ye benim için sarıl, tamam mı? Kendine iyi bak kendin."

"Sen de. Yatağına git ve endişelenmeyi bırak."

Ağabeyi onu çok iyi tanıyordu. "Bu bir kız kardeşin Endişelenmek ayrıcalıktır, özellikle de senin gibi harika bir kardeşi varken. Seni seviyorum Marc."

"Ben de seni seviyorum, ufaklık. İyi geceler."

Bağlantıyı kesti, Nate'e hızlıca sarıldı ve ardından Marc'ın kendisine söylediklerini diğerleriyle paylaşmaya gitti.

"Şey, biraz daha güçlü bir şey gibi hissediyorum Kahve ya da çay," dedi Jack, kadın sözlerini bitirdiğinde. "McCallan Rare Cask'ı çıkarmama ne dersin?"

Nate sırttı. "Beni de say, ihtiyar." "Evet, lütfen," dedi Janet.

"Ben de," dedi Natalie.

"Ben çayla idare edeceğim," dedi Megan. O içmedi.

"Sanırım bu yakında Zach'ten haber alacağım anlamına geliyor."

Natalie Megan'a umutlu bir gülümseme verdi. "Burada sizinle kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Teşekkürle gerek yok." Jack bara doğru yürüdü ve en iyi viskisini kristal bardaklara doldurmaya başladı. "Sizi ağırlamak bir zevkti."

Sonra televizyon ekranından Laura iyi haberi duyurdu. "Az önce rehinenin kurtarıldığı haberini aldık. Palace Hotel'deki çatışma sona erdi ve rehineler kurtarıldı. Bu doğrulandı. Çatışma sona erdi. Tüm rehineler serbest bırakıldı, can kaybı yok. Bakan Holmes'un güvende olduğu söylendi. Haberlerimiz devam ettikçe daha fazla güncelleme yapacağız."

Megan Laura'yı çoğu insandan daha iyi tanıyordu. Ne de olsa Javier ve Nate en iyi arkadaşlardı ve Laura ve Javier çiftlikte çok zaman geçiriyordu. Megan, Laura'nın sakin ve profesyonel dış görünüşünün altında yatan ezici gücü görebiliyordu.

Arkadaşlarının güvende olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Jack kadehini kaldırdı.

"Mutlu sonlara." "Mutlu sonlara."

01:15

ZACH uzakta ADX'in ışıklarını görebiliyordu. Her an, Ortíz de onları görecek ve hücrelerine geri döndüğünü anlayacaktı. İşte o an bu görev tehlikeli bir hal alacaktı. Zach'in bütün gününü

Geçtiğimiz birkaç saat boyunca Ortíz'in Sevişeceği kadınlar, kullanacağı uyuşturucular, yiyeceği yemekler ve eve döndüğünde öldüreceği insanlar, Zach'in dört gözle beklediği şeylerdi.

hız değişikliği.

"Senin gibi şerefsizlerin başına ödül koyacağım McBride. Onları öldürmek isteyen herkese kişi başı iki bin dolar ödeyeceğim. Ben-" Sözleri silikleşti, bakışları önlerindeki ışıklara odaklandı. "Bu ... Orası hapishane! Beni Denver'daki kuzenime götürmeniz gerekiyordu."

"Sanırım yanlış bir dönüş yaptık." Zach onun tepkisine hazırlandı ama tepki geldiğinde beklediği gibi olmadı.

"¡Hijueputa!" Ortíz pilota doğru hamle yaptı, siklusu ileri doğru tekmeledi ve helikopterin öne doğru yalpalamasına neden oldu.

Yere doğru.

Onları indirmeye çalışıyordu, kendini öldürmeye çalışıyordu. Zach cebine uzandı ve yeleği çalıştırdı.

Ortíz çığlık attı ve yere yığıldı.

Pilot siklusu kavradı ve kontrolü hızla yeniden ele aldı.

"Delirdin mi sen?"

"Bu da neydi böyle?" Ortíz talep etti. "Bana ne yaptın sen?"

Zach cebinden kumandayı çıkardı. "Şu yeleği hatırlıyor musun? Ona şok yeleği deniyor. Bu düğmeye basıyorum ve Elektrik, gizli elektrotlar aracılığıyla vücudunuza ulaşıyor. Harika bir icat."

Ortiz ona ters ters baktı. "Bu zalimce ve alışılmadık bir ceza."

"İşte başlıyoruz." Zach gözlerini devirdi. "Katilin neyin zalimce ve olağandışı olduğu hakkındaki konuşmasını dinleyin."

Diğer DUSM'ler güldü.

"Kuzenim tüm o rehineleri öldürecek. Anladığında-"

Zach eğildi. "Kuzenin tüm adamlarıyla birlikte öldü."

"Hayır!" Ortiz doğrulup Zach'e doğru hamle yaptı.

Zach düğmeye tekrar bastı. "Bunu bütün gece yapabilirim."

Birkaç dakika sonra iniş yaptılar. İnfaz koruma memurlarından oluşan bir ekip Ortiz'i tekrar gözaltına almak için bekliyordu.

Zach, Ortiz'in zincirlenip götürülüşünü izledi.

Bağırdı, çırpındı. "Geri dönemem, McBride! Buranın ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun! Gidemem-"

Ağır çelik kapılar arkasından kapanarak sesini kesti.

Ve bu Oscar Moreno Ortiz'in adını duyan son kişi oldu.

Zach cebinden cep telefonunu çıkarıp Natalie'yi aradı.

"Seni uyandırdım mı?"

"Haberleri izliyorduk. Yakında senden haber alırım diye düşündüm." Sesinin tatlı tınısı dünyanın karanlığına karşı bir merhem, bir panzehir gibiydi. "Ne zaman olacaksın Eve mi?"

"Yakıt ikmali yapmamız ve Denver'a geri dönmemiz gerekiyor, sonra da havaalanından Cimarron'a kadar arabayla gideceğim. Ben tahminen üç saat."

"İyi uçuşlar ve güvenli sürüşler. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Tanrım, hiç özlemedi mi?

Bağlantıyı kesti, cep telefonunu cebine geri koydu ve tekrar dışarıya, soğuğa doğru yöneldi. Eve gidiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

02:30

Nick, Holly'nin hastane yatağının yanında oturmuş, onun uyumasını izliyordu. Geldiğinde Holly uyuyordu. onu uyandırmak. CT taraması saç çizgisinde bir sorun olduğunu göstermişti. Kurşunun isabet ettiği yerdeki kafatası çatlağı, onu kaybetmeye ne kadar çok yaklaştığını gösteren bir haberdi. Tekrar.

Cep telefonu çaldı. Susturmayı unutmuştu.

Ailesi.

Salona doğru yürüdü ve sessizce Gürcüce konuşarak cevap verdi. "Geç oldu. Hâlâ uyanık ne yapıyorsun?"

"Holly hakkında bir şeyler duymak istedik."

Hastaneye geldikten sonra onları bilgilendirmeyi unutmuştu. "Doktorlar iyileşeceğini söylüyor. Küçük bir kafatası kırığı ve beyin sarsıntısı var. Her ihtimale karşı onu bu gece tutuyorlar. Şu anda uyuyor."

"Zavallı kız!" dedi annesi. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

Ve bir parçasının bu konuda konuşmaya ihtiyacı olduğu için onlara tüm hikayeyi anlattı - Holly'nin neden partide olduğunu, saldırıya uğramak üzere olduklarını nasıl anladığını,

Yangın alarımını nasıl çalıştırdığını ve neredeyse hayat kurtardığını. Onlara onun "düşüğünü" nasıl duyduğunu anlattı.

ölüp ölmediğini merak ederek sonsuzluk gibi gelen bir şeye katlanmıştı. Ve onlara nasıl yaptığını anlattı.

Moreno'nun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı, öfkesini kendi üzerine çekti ve neredeyse bunu hayatıyla ödüyordu. Sadece

Partiden önce tartışmışlardı.

"Bu kızın on erkekten daha fazla cesareti ve bir kediden daha fazla canı var," dedi annesi. "Bana gri saçlar veriyor."

"İkiniz iyi bir takım oldunuz, değil mi?" dedi babası. "İkinizle de gurur duyuyorum. Hepimiz sizinle gurur duyuyoruz."

Arka planda kardeşi Michael'ın sesini duydu. Ailesi haberi duyduktan sonra, tüm aile -ya da en azından En azından arabayla ulaşılabilir mesafede yaşayan herkes, geceyi birlikte geçirmek, mumlar yakmak ve Holly için dualar etmek üzere ailesinin evinde toplanmıştı.

"Kardeşin Moreno'yu öldürenin sen olup olmadığını bilmek istiyor."

"Hayır, ben değilim. Rehine Kurtarma Ekibi'nden biri onu yakaladı. Holly'yi bağlayan ve ona vuran adamı indirdim."

"Nick?" Holly'nin sesi arkasından geldi.

Çıplak ayakları ve hastane önlüğüyle kapının girişinde duruyordu.

"Bekleyin," dedi ailesine. "Yataktan çıkmamalısınız. Gelin."

Holly ile birlikte odaya geri döndü, yatağına yerleşmesine yardım etti ve battaniyelerini çekti. Bağlantıyı kesecekti ama ailesinin onunla konuşmak istediğini biliyordu. Telefonu ona uzattı.

"Lütfen bana bütün gece beklemediğini söyle anne," dedi Holly.

Yüzündeki gülümseme Nick'e, ailesinin Holly'yi bu konuda doğru yola getirdiğini söylüyordu. Endişelenmek ve gece yarılara kadar uyumamak, bir aile üyesinin başı

dertte olduğunda yapılan bir şeydi - en azından Andris ailesinde.

"Evet, ben iyiyim. Başım ağrıyor ama hepsi bu. Hayır, saçlarımı kesmek zorunda kalmadılar." Holly dudağını ısırды,

Gülmemeye çalıştığı belliydi. "Ben de buna sevindim. Evet, korkutucuydu. Nick bana göz kulak oldu. Hayatımı kurtardı. Evet, öyle. Onu seviyorum. Tamam. Herkese benden selam söyle. Onlara sevgilerimi ilet ve duaları için teşekkür et."

Bağlantıyı kesip telefonu ona uzattı. "Hâlâ uyanık olduklarına inanamıyorum."

"Onlar için çok şey ifade ediyorsun." Nick telefonu tekrar cebine soktu ve onun elini tuttu. "Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun."

Gülümsedi. "Güller için teşekkürler."

Buket, bakkaldan aldığı bir düzine kırmızı gül.
-Yatağının başucunda, sarı lale buketinin yanında duruyordu.

"Bir şey değil." Sarı lalelere baktı. "Bunları sana kim verdi? Bir kart yoktu."

"Baktın mı?" Holly bir kaşını kaldırdı. "Bunlar Derek'ten. Beni kontrol etmek için uğradı, sonra da bunu ekstra izin istemek için bir bahane olarak kullanmamamı söyledi."

"Ne şakacı ama." Nick sırıttı. Javier'in bir şakası olduğunu biliyordu.

Holly'ye iyileşmesi için Aralık ayının geri kalanını, gerekirse daha uzun bir süre vermişti.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Uzun bir bilgilendirme toplantısı mı oldu?"

Nick başını salladı. "HRT'nin komutanı tarafından azarlanmakla meşguldüm. "HRT'nin komutanı tarafından Hunter'ın adına müdahale etmemem için verilen emirleri görmezden geldim ve bu emirleri görmezden geldikten sonra neden

Onlara ne yaptığımızı ya da Hunter'ın hayatta olduğunu söyledim. Sonra bana teşekkür etti ve ikimizi de iyi iş çıkardığımız için tebrik etti."

Holly yastığına geri gömüldü. "Gelmiş geçmiş en kötü tatil partisiydi."

Evet, kesinlikle öyleydi.

Gülümsedi. "Bu gece beni en çok ne şaşırttı biliyor musun? Tom'un özrü."

Yaşlı sert adam Holly'nin elini sıkıp özür dilemiş ve onu kovarken çok sert davranmış olabileceğini kabul etmişti. Sonra da onu arada bir ziyaret etmesi için haber merkezine davet etmişti.

Nick kıkırdadı. "Joaquin'in bunun fotoğrafını çekmemesi çok kötü."

Gevezeliği kes. Sadede gelin.

Özür dileme sırası Nick'teydi.

"Özür dilerim, Holly. Çocuk sahibi olma konusunda seni zorladığım için özür dilerim. Sana kızdığım ve sert çıktığım için özür dilerim. O zamandan beri her dakikamı keşke işleri daha iyi idare etseydim diye düşünerek geçirdim. farklı."

02:46

HOLLY'NİN GÖRÜŞÜ BULANIKLAŞTI. "Bunu böyle yaptığım için özür dilerim.

karmaşık, bebek olayı. Ben... Ben sadece korkuyorum."

Kaşlarını çattı. "Neyden korkuyorsun?"

"Acı. Acı, iğne ya da bunların hiçbirini sevmediğimi biliyorsun."

En azından bunu anlamış gibi düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Bana ya da bebeğe bir şey olmasından korkuyorum."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım ben sadece Her şey olması gerektiği gibi mükemmel bir şekilde sonuçlanıyor." "Hayatın böyle olmadığını biliyorsun."

"Haklısın."

"Ama bunun en zor kısmı, bir gün benim de ... korkunç bir anne." Son kelimelerde sesi titredi.

İşin özü de tam buradaydı.

Nick'in yüzünde anlayış belirdi. Sandalyeden kalktı, yatağın kenarına oturdu, bir tutam saçını

saçını kulağının arkasına attı. "Berbat bir anne olamayacak kadar sevgi, mizah ve şefkat dolusun."

Burnunu çekti. "Öyle mi düşünüyorsun? Sahip olduğum ebeveynlerle bile - beni hiç umursamayan bir anne ve..."

Babasını düşünmek istemiyordu.

Kollarını ona doladı ve onu göğsünün sert duvarına doğru çekti. "Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin. Bu gece insanların hayatını kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordun. O otelden kaçabilirdin ve Sokaktan 911'i aradınız, ama bunun yerine alarmı yükseltmeye çalıştınız, arkadaşlarınıza mesaj attınız, korumaları uyardınız ve sonunda o lanet yangın alarmını çektiniz."

"Herkesin yapacağını yaptım." Tamam, biraz eğitimi olan herkes.

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

Adamın gözlerinin içine baktı, onun kendisinde ne gördüğünü anlamaya çalıştı ama başaramadı.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Harika bir anne olacaksın - ne zaman hazır olursan."

Onu serbest bırakıyordu. Bunu bir sorun haline getirmeyecekti. Kendi zamanında karar verebilirdi.

"Oh, Nick. Ciddi misin?"

"Evet." Başını salladı. "Bu gece bir ara senin ölü mü diri mi olduğunu bilmiyordum. Kristal gibi oldu. Dünyamdaki en önemli kişi olduğun benim için çok açık. Hayatımı sensiz yaşamaktansa çocuksuz kalmayı tercih ederim."

Holly bunu anladı, sözleri içini ısıttı. "Gerçekten iyi bir anne olacağımı düşünüyor musun?"

"Annemin var."

Anne Andris -altı çocuk annesi, Gürcü Ortodoks Kilisesi'nin dindar bir üyesi, ailenin reisi- Holly'nin iyi bir anne olacağını mı düşünüyordu?

"O... o biliyor mu?"

"Evet, ben de

öyle."

Yastıĝa uzandı, parmakları onunkilere dolandı. "Bebeĝi olduĝunda Kat'le birlikteydim. Korkunçtu. Ve harikaydı. Pek çok şey ters gitmişti ama bir şekilde sonunda her şey yoluna girmişti. Kat ve Gabe çok mutluydu, bebek de minicik ve çok değerliydi. güzel."

Nick gülümsedi. "İkisinin de iyi olmasına sevindim."

"Biliyor musun, düşünüyordum da." Holly kirpiklerinin altından ona baktı ve seksi bir gülümseme verdi. "Ben Belki önümüzdeki hafta RİA'mı aldırabilirim ve bebek yapmak için çalışmaya başlayabiliriz diye düşündüm."

Nick ona baktı. "Sen ciddi misin?"

Öyleydi. "Evet. Ama bunun için çalışmamız gerekecek. Bir kaşını kaldırdı, gülümsedi.

"Çalışmak mı?"

"Evet, bilirsin işte, üzerinde çalış." Sesini alçalttı. "Bu da bolca seks demek."

Nick'in gözbebekleri büyüdü. Yavaş bir nefes aldı ve bıraktı. "şimdilik dinlenmen gerekiyor. Neden bunu düşünmüyorsun? Bu gece pek çok şey oldu. Duyguların çok yüksek. Emin olmanı istiyorum."

"Öyleyim." Onun elini iki elinin arasında tuttu. "Pek çok macera yaşadım ama sana kadar hiç ailem olmadı, gerçek bir ailem. O kadar çok şey var ki, hiçbir zaman Benim için anlamlıydı. Annemle babamın beni neden doğurduklarını hiç bilemedim. Onları tanıdıĝımdan beri birbirlerinden nefret ediyorlardı. Belki bir kazaydım, belki de... Kim bilir? Ama Kat'in bebeğini kucaĝına aldıĝını ve Gabe'in de yanında durduğunu gördüğümde sonunda anladım. Sonunda anladım. İki insan birbirini sevdiğinde çocuklar bu sevgiyi daha fazlasına dönüştürmenin bir yoludur."

Hissettiklerini ifade edemediği için hayal kırıklıĝına uğrayarak başını salladı. "Muhtemelen pek mantıklı konuşmuyorum."

Başını kaldırdığında adamın kendisini izlediğini gördü.

"Hayır, bu çok mantıklı." Gülümsedi. "Ama şimdi dinlen, tamam mı?"

"Benimle kalacak
mısın?" "Sonsuza
kadar."

03:20

JULIAN, HRT ve FBI SWAT ekibiyle birlikte çalışarak olay yerini olabildiğince hızlı bir şekilde ele almalarına yardımcı oldu. HRT, olay yerindeki DPD rehineleri tahliye ederken, yaralanan herkesi bölgedeki hastanelerden birine gönderdi.
en kötüsü olabilir.

Gece yarısına doğru DEA ve ATF geldi,
Herkes bu konuda kendi bakış açısıyla çalışıyor, hepsi aynı soruyu cevaplamaya çalışıyor: Nasıl oldu da bilinen bir Narko-terörist bu kadar kapsamlı ve ölümcül bir operasyon düzenleyebilir mi?

"Bizimle birlikte mobil komuta merkezine gelmek ister misin?" Tuck ona seslendi.

"Evet. Teşekkürler." Tüm teçhizatını aldığından emin oldu ve onlarla birlikte merdivenlerden inerek zırhlı SWAT aracına doğru yürüdü.
orada bekleyen araç.

İki blok ötedeki Birleşmiş Milletler Parkı'na giderken yaptıkları şakalaşmalar ona tanıdık geliyordu; erkekler arasındaki yakın dostluğa işaret eden şakalar ve sataşmalar.

Cruz, "Tuck ve Bauer - Laurel ve Hardy rutininiz zavallı Darcangelo'nun ikinizin bir çalar saati etkisiz hale getiremeyeceğinizi düşünmesine neden oldu," dedi.

"Gergindin dostum."

"Pek sayılmaz." Julian başını salladı. Cruz bir kaşını kaldırdı.

Julian ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam, gergindim."

Hepsi güldü.

"Bunun için üzgünüm." Tuck kıkırdadı. "İyi iş çıkarıyorsun, Darcangelo."

"Teşekkürler. Aynı şekilde. Bu gece burada gördüklerimden çok etkilendim." Julian ciddiydi. "Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Bu gece içeriden çok yardım aldık," dedi Evers. "Siz Denver'lı çocuklar etrafta dolaşmazsınız. Sanırım 'çocuklar' diyemeyeceğim. Holly Andris bambaşka biri."

Tuck sırttı. "Dediğim gibi. Yanlış grubu rehin aldılar."

Parkta durdular, DeLuca onları mobil komuta merkezinin dışında bekliyordu.

"Biraz uyumaya hazır mısınız çocuklar?" Dixon ve Şef Irving'e döndü ve ellerini sıktı. "İkiniz de adamlarınızla gurur duyabilirsiniz. Darcangelo, sen Kendine iyi bak. Lütfen eşinize bu geceki oyun değiştiricimizin o olduğunu söyleyin."

"Bunu duyduğuna sevinecek, efendim." Tanrım, Julian ona sarılmak için sabırsızlanıyordu.

DeLuca gülümseyerek döndü ve adamlarıyla birlikte bekleyen Blackhawk'a doğru yürüdü.

"Siz hanımlar her şeyi hatırladınız mı?" Tuck sordu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde havalanmışlardı.

"İşte böyle yapıyorlar," dedi Irving, Blackhawk'ın karanlığın içinde kayboluşunu izlerken.

"Biliyor musun Darcangelo, sana hep aşık olmuşumdur," dedi gece boyunca çalışmaya gönüllü olan Dedektif Wu.

"Ama sanırım bu adamlar senin kalbimde bir yeri var."

Julian sırttı ve Wu'nun sırtını sıvazladı. "Benim için sorun değil."

"Ben eve gidiyorum." Julian kamyonetini nereye park ettiğini hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. "Bugün gelmeyeceğim."

Irving başını salladı. "Yeterince makul. Sanırım sen ve Hunter fazla mesai ve belki de ikramiye bekliyorsunuz."

"Hunter bir madalyayı hak ediyor."

"Evet, öyle." Irving başını salladı. "Hâlâ bizimle olduğuna çok memnunum. Bu beni çok korkuttu."

"Aynısından." Tanrım!

Irving omzuna vurdu. "Biraz uyu."

Julian kamyonetini buldu ve Denver Şehir ve İlçe Binası'nın kırmızı ve yeşil ışıklarının yanından geçerek boş sokaklar boyunca. Zihni bir anda sabahın erken saatlerinde eve dönüş yolunda başka bir yere gitti. Birini tutuklamıştı.

Lonnie Zoryo adında bir pislik ve geceyi o piçi sorguya çekiyordu. Aynı sokaklarda araba kullanırken, kaderin onu hayatını değiştirecek güzel sarışın bir muhabirle çarpışma rotasına soktuğundan ya da Denver'ın yakında evi olacağından haberi yoktu.

Şimdi o güzel sarışın muhabir onun karısıydı. İki çocukları, güzel bir evleri, iyi arkadaşları, hatta Tanrı aşkına bir köpek yavruları bile vardı.

Evet, şanslıydı.

Arabasını garaj yoluna çekti, verandanın merdivenlerinden çıktı ve kapının kilidini açtı, sıcak hava üzerine yayılıyordu, kahve, deri mobilya ve Noel ağacının çam kokusunu taşıyordu.

Tessa'yı kıyafetleriyle kanepede uyurken buldu, battaniyesini omuzlarına kadar çekmişti, Noel ağacı hâlâ parıldıyordu. Onu bekliyordu - ilk kez değil.

Ceketini ve botlarını çıkardı ve sonra Silahlarını ve çelik yeleğini çıkardı ve parmak uçlarında yatak odasına giderek silahları çocuklardan uzakta, silah kasasına kilitledi. Koridorda bir an için Addy ve Chase, misafir odasında uyuyorlardı. Kapıya doğru yürüdü ve içeri baktı.

Hunter'ı infaz etmek için koridora çıkardılar.

Canlı nişancı. Tekrar ediyorum, canlı nişancı. Ateş edildi.

Julian sertçe yutkundu. O kadar mutluydu ki hâlâ babaları ve Sophie'nin hâlâ kocası vardı.

Adrenalinin etkisiyle, aikido çalışması yapmak için bodruma inmeyi düşündü. Ama istediği bu değildi.

Tessa'yı istiyordu.

Yanına oturdu, parmağını yanağında gezdirdi, onu uyandırmak istemiyordu ama yine de ona ihtiyacı vardı.

Gözlerini açtı, onu gördü ve uykulu bir şekilde ona gülümsedi. "Julian."

"Hey."

Oturdu, uzun bukleleri uykudan dağılmıştı. "Sophie acil servisten aradı. Düşündüklerinden daha uzun sürüyormuş. Marc'ın yarasında kurşun parçaları vardı. Ona söyledim. Biraz uyusunlar ve sabah çocukları alsınlar."

Julian başıyla onayladı. "Addy nasıl?"

"Kulak damlaları işe yarıyor gibiydi. HRT doktoru Nathan onunla çok iyi anlaştı. Çocuklarla çok sık çalışmadığını söyledi ama bunu asla anlayamazsınız."

"Gabe'in Kat'in bebeğini doğurmasına yardım ettiğini duydun mu?" "Gerçekten mi?" Tessa gülümsedi. "Kız mı erkek mi?"

"Küçük bir kız."

"Zavallı Kat! Bu bir kabus olmalı." "Evet."

DeLuca'nın ne dediğini hatırladı.

"HRT'nin komutanı Özel Ajan Matt DeLuca bu gece oyunun kurallarını değiştiren kişi olduğunuzu söylememi istedi. Tüneller hakkında bize verdiğiniz bilgiler herkesin evine daha hızlı dönmesini sağladı ve muhtemelen emniyet güçlerinin hayatını kurtardı."

"Gerçekten mi? Vay canına." Gülümsedi. "Yardım edebildiğime sevindim." Elini uzattı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kendi duygularına kapılmış, gergin hissediyordu, vücudu gergindi.

Tessa bunu hissetmiş gibiydi. "Nasılsın?"

İyi demek üzereydi ama ağzından bu çıkmadı. "Onu kaybettiğimizi sanmıştım."

"Kim?"

"Hunter."

"Çatıda sessiz kaldığında mı?"

Tessa bilmiyordu. Sophie ona söylememiştir.

Julian tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışarak olanları anlattı. "DeLuca, Hunter'ı infaz etmek için koridora götürdüklerini söyledi ve sonra bildiğim tek şey ateş edildiğini bildirdiler. Ben düşündüm... Hepimiz düşündük..." "Çok özür dilerim. Bu senin için çok zor olmalı."

Kelimeleri bulmaya çalıştı ama bulamadı, bu yüzden hikayeyi ilerletti. "Vurulma olayını daha sonra öğrendim. Holly'den, yani Holly ve Nick'ten duymuşlardı.

O ve Andris atışlarının zamanlamasını öyle ayarlamışlardı ki tek bir patlama. İki pisliği de aynı anda öldürdüler."

Tessa bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu ama ateşli silahlar ya da nişancılık hakkında pek bir şey bilmiyordu. "Orada olmalarına çok sevindim."

"Evet." O da öyleydi.

"Aç mısın? Sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

Başını salladı, parmaklarının saçlarını okşamasına izin verdi. "Şu anda tek istediğim sensin."

04:05

Tessa'nın aklındaki SON ŞEY seksti ama bunu söylemedi.

Yorgundu ve bu olaydan dolayı biraz sarsılmıştı.

Olan biten her şeyi. Ama Julian'ın ihtiyacını hissedebiliyor, içindeki duygu karmaşasını sezebiliyordu. Bu gece işini yapmış, neredeyse en iyi arkadaşını kaybediyor ve dünyanın çirkinliğiyle yüzleşmek için kendi hayatını riske atıyordu.

Bu gece, bu çirkinlik onun üzerinde iz bırakmıştı.

Ayağa kalktı, onu yatak odalarına götürdü ve başucu lambasını yaktı, kendini her şeyi bir kenara bırakıp sevdiği adama odaklanmaya zorladı. Onu soydu, önce siyah boğazlı kazağını çıkardı, göğsünü ve karnını ortaya çıkardı.

Ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve arzusun ilk kıpırtılarını hissetti, adamın göğüs kasları avuçlarının altında sıkıydı, yassı meme uçları şarap gibi koyu renkti, koyu bukleler yumuşak

zeytin teni. Ellerini bu ten üzerinde gezdirirken, göbeğinden pantolonunun bel bandına kadar uzanan ince bukle çizgisini izleyerek göbeğinin çıkıntılarına ve vadilerine doğru ilerlerken, kıpırdamadan durdu, oynamasına izin verdi, acele etmedi. Pantolonun düğmelerini açtı, fermuarını çekti, ve boxer külotuyla birlikte kalçalarının üzerinden aşağı itti, elleri çıplak kıcının sert tümsekleri üzerinde kayıyordu.

Çoktan sertleşmişti, siki serbest kalmıştı.

Karnının derinliklerinde bir kıpırtı hissetti ve ona dokunmak için uzandı. Bazı kadınların bir erkeğin aletinin bakılacak bir şey olmadığını düşündüğünü biliyordu ama Julian'ın penisine bayılmıştı. O

Erotik, ilkel, inanılmaz derecede seksi.

Kendini dizlerinin üzerinde, onu ağzına alırken, yalarken, tadına bakarken, okşarken buldu. Onun hızlı soluk alışını, göğsünden iniltiyle çıkan nefesini, saçlarına kayan parmaklarını duydu. Oh, evet, onun vücudunu tanıyordu.

Onun nelerden hoşlandığını, nelerin onu yaktığını biliyordu. Bu koca adamı neyin yalvarttığını biliyordu.

Diliyle onunla alay etti, onu ağzının derinliklerine aldı, sonra elini ve ağzını onun uzunluğu boyunca hareket ettirmeye başladı, açlığı artıyordu. Onun tadını seviyordu, onun dudaklarına ve diline karşı verdiği sert hissi seviyordu.

Ellerini başının iki yanına koyarak hareketlerini durdurdu. "Dur. Bunun başlamadan bitmesini istemiyorum."

Ayağa kalktı, adamın gözbebeklerinin büyüdüğünü, gözlerinin karardığını, kaşlarının çatıldığını gördü ve nabızı hızlandı. Kadın bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

"Uh-uh. Benim sıram." Parmakları düğmelerin üzerinde gezindi, ve sonra onu omuzlarından çekip kollarından aşağı indirdi ve yere düşmesine izin verdi.

Sütyeninin kopçasına kolayca erişebilmesi için döndü, Kopçasını ustalıkla açıp sütyenini bir kenara fırlatırken parmaklarının dokunduğu yerdeki sıcaklık tenine sıçradı.

Arkadan uzandı, göğüslerinin ağırlığını avuçlarının içine aldı ve onu kendine doğru çekti, başparmakları meme uçlarını okşadı.

Başını onun göğsüne yasladı ve şunu unuttu Bu durumdan pek hoşlanmamıştı, adamın dokunuşu içini sızlatıyor, onu ıslak bırakıyordu.

Elleri göğüslerinden karnını ve kalçalarının kıvrımlarını okşamak için hareket etti, kalçalarını bulduklarında durdular.

Kot pantolonunun fermuarını çekiştirerek aşağı indirdi, büyük bir eli külotunun içine uzanarak onu kavradı, parmakları klitorisini buluyordu. Tamam, o da onun vücudunu tanıyordu ve yaptığı şey... çok... iyi hissettiriyordu.

Julian'ın olayı buydu. Onu hiç terk etmedi. Tatmin olmamış hissederci, asla verdiğiinden fazlasını almazdı. Ve nasıl vereceğini biliyordu.

Kalçalarını adamın eline doğru salladı, bacaklarını olabildiğince açtı, kot pantolonu kalçalarının etrafında kıvrıldı, parmakları adamın kollarına battı. Kadın hayal kırıklığı içinde inledi, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. "Julian."

Yüzünü ona çevirdi, kot pantolonunu bacaklarından aşağı yırttı, sonra onu sertçe kendine doğru çekti, dudakları onunkileri kavradı.

sert ve aç bir öpücük. Birlikte yatağa düştüler, bacaklar birbirine dolandı, dudaklar ve diller alay etti, tattı. Adam uzandı

Kalçalarının arasından, bıraktığı yerden devam ederek, rahmine kadar hissettirdiği çekiştirmelerle meme uçlarını birer birer ağzının sıcaklığına doğru çekti. Bacaklarını onun için açtı, ona bolca yer verdi ve iki parmağını içine soktuğunda ödüllendirildi.

Tessa onun içinde kaybolmuştı, ona yaptıklarının içinde kaybolmuştu, vücudu yanıyordu, istiyordu, ihtiyaç duyuyordu. Ama o bunu yapmayacaktı.

umutsuzca arzuladığı orgazmı yaşamasına izin veremezdi, henüz değil.

Vücudundan aşağıya doğru öptü, sıcak tenini ısırdı, sonra kalçalarının arasına yerleşerek onu ağız için ayırdı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Sonra yüzünü ona gömdü, alay etti, yaladı, tattı, parmakları hâlâ onun içinde meşguldü. Parmakları adamın saçlarına dolanıyor, nefesi küçük iniltieler halinde geliyordu. Sonra o yaptığı şeyi yaptı - klitorisini ağızına aldı, parmaklarını

Dilini onun üzerinde gezdirdi ve boşaldı, orgazm onu bir mutluluk dalgasıyla yıkadı.

Bir süre orada öylece yattı, zar zor hareket edebiliyordu, zihni bomboştu, bedeni yüzüyordu.

Julian bir eliyle kızın vücudunu öperek yukarı doğru çıktı. Onu okşuyor, teninden cinsel sıcaklık yayılıyordu. Bakışları buluştu, Tessa'nın nefesi adamın gözlerindeki ihtiyaç karşısında kesildi. Aşağı uzandı, adamın sikini eline aldı ve onu kendisine doğru yönlendirdi.

Yavaşça içine girdi, gözleri hâlâ onunkilere bakıyordu. Sonra hareket etmeye, içine girip çıkmaya başladı, siki kalın, sıcak ve sertti.

"Tess. Benim tatlı Tess'im." Sesindeki şefkat kadının nefesini kesti.

Ellerini göğsünde, omuzlarındaki sert kasların üzerinde, pazularından aşağı doğru gezdirdi. Adamın gücüne her zaman hayranlık duymuştu.

Vücudunu bir silah gibi kullanan bir adam bu kadar nazik olabilirdi. Onu bu şekilde seven tek adamdı, canı yanana kadar özlemine çektiği tek adamdı, hayatını paylaşmak istediği tek adamdı. Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, sertçe sürüyor, derinlere sokuyordu. Bacaklarını kaldırdı, dizlerini tamamen geriye çekti ve kendini ona tamamen açtı.

İnledi ve gözleri kapandı. "Oh, Tanrım."

Bittiğini düşünmüştü ama şimdiden başka bir orgazma doğru ilerliyordu, adamın vuruşları

İçindeki tatlı nokta. Kollarını ona doladı, kalbi kendi kalbine çarpana kadar onu aşağı çekti, teni terden kayganlaşmış tenine, göğüs kılları hassas meme uçları. "Evet!"

Zevk tekrar üzerine çöktü, onu alıp götürdü, ama bu sefer onu da aldı ve kollarında sarsıldı.

Ondan sonra birbirlerine sarıldılar, Julian onun teninde tembel çizgiler çiziyordu, Tessa'nın vücudu doluydu, uyuşukluk onu ele geçirmişti.

"Beni hep geri getiriyorsun. Ne olursa olsun, beni geri getiriyorsun. Beni yeniden temiz hissettiriyorsun. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Tabii ki öyle yaptı.

"Bu aşk." Çok uykusu vardı. "Bu bir mucize."

04:30

SOPHIE, MARC'IN UYUKLAMASINI IZLEDİ. Onu hastaneden getirdiklerinde yüksek dozda serumla ağrı kesici vermişlerdi.

prosedür odası. Şimdi göğüs kafesinin sol tarafını beyaz bandajlar kaplıyor, sol elindeki serum antibiyotik veriyordu.

Yara, Sophie'nin düşündüğünden çok daha kötüydü. Bütün gece acı çekmiş olmalıydı ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermemişti. Doktor beş tane Kurşun mermi parçaları ve kumaş parçaları yaradan çıkarıldı ve dikildi.

Marc onların yırtık dokusunu incelemelerini, emniyet teşkilatında çok fazla zaman geçirdiği belli olan birinin ilgisizliğiyle izlemişti. "Evet, şuna bak. Cidden ucuz bir mermiymiş."

Ucuz ya da değil, o kurşun neredeyse hayatını sona erdiriyordu.

Oh, Marc.

Tanrım, onun için çok değerliydi.

O kadar uzundu ki, ayakları arabanın altından dışarı çıkıyordu.

Omuzları neredeyse ince şilte kadar genişti. Dövmeleri -sağ pazusundaki ABD Ordusu kartalı ve kalkanı ile sol kolunu saran Kelt kol bandı

-Çarşafın parlak beyazına karşı duruyordu, battaniye kalçalarına dolanmıştı. Diğer insanlar dış görünüşünü gördü. Dövmeleri ve tavırları olan büyük, güçlü bir adam görüyorlardı. Ama ona savunmasız görünüyordu.

Üşümüştü müydü?

Ayağa kalktı, battaniyeyi adamın göğsünün üzerine çekti, bakışları adamın göğsünün sağ tarafındaki yuvarlak kurşun izine takıldı. O kurşun onun içindi. Ama onu korumak için neredeyse ölüyordu.

Ve bu gece yine.

Yakınlarda bir yerde bir kapı çarptı, ses Sophie'nin sıçramasına ve nabzının hızlanmasına neden oldu. Derin bir nefes aldı, Kollarını kendine sardı, gecenin olayları onu sıkıştırıyor gibiydi.

Silah patlaması. Kederin acımasızca ezilmesi.

Moreno'nun zalim kahkahası.

Gözleri yaşardı. Onlara karşı koydu, teslim olmayı reddetti. Ağlamaya başlarsa, duramayabilirdi.

Ayrıca, her şey bitmişti. Moreno ölmüştü. Marc hayattaydı ve bir bütündü. Minnettar olmak için pek çok nedeni vardı. Gülümsüyor olmalıydı.

Onun nesi vardı?

Onun öldüğünü sanmıştı. Uzun, korkunç dakikalar boyunca, sevdiği adamın öldüğüne inanmıştı.

Sıcak bir el koluna dokundu. "Hey, Sprite. Ağlıyorsun."

Sophie gülümsedi, gözyaşlarını sildi ve peçeteyi çöpe attı. "Ben sadece... bunaldım sanırım. Acı çekiyor musun?"

Marc başını salladı. "Beni oldukça iyi uyuşturdular ve kan dolaşımdaki tüm ağrı kesici ilaçlarla birlikte bunu hiç hissedemiyorum."

Anestezinin etkisi geçtiğinde durum değişecekti.

"Ama konuyu değiştirme." Parmakları onunkileri kavradı. "Ağlıyorsun."

"Hayır, cesurca ağlamamaya çalışıyorum." Yüzünü başka yöne çevirdi, yatağının üzerindeki floresan ışığını inceledi.

"Özür dilerim. Gerçekten zor bir gece geçirdiğini biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Zor bir gece, senin bir baskından eve dönmeni beklemektir. Ya da hasta bir çocukla uyanık kalmaktır. Ya da hava on beş derece soğukken kaloriferin sönmesi. Bu zor bir gece değildi. Kabus gibiydi." Oh, Tanrım.

İşte başladı. Gözyaşları.

Lanet olsun!

Elini bıraktı, uzandı ve büyük başparmağını yanağında gezdirdi. "Seni oradan zamanında çıkaramadığım için üzgünüm-"

"Sakin özür dilemeye kalkma. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. Beni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Sadece..."

Kara kaşları çatıldı. "Sadece... ne?"

"Öldüğünü sanmıştım!" Gözyaşları artık özgürce akıyordu. "O silah sesini duydum ve öldüğünü sandım. Tanrım, canım çok acıdı. Neden hala nefes aldığımı ve hayatta olduğumu anlayamadım, çünkü... çünkü acı korkunçtu. Ben de bilmiyorum.

Kaç dakika geçtiğini bile bilmiyorum ama hayatımın en kötü dakikalarıydı. Ve şimdi bunu duymaya devam ediyorum

silah sesini zihnimde ve göğsümde hissediyorum..."

Ayağa kalktı, bacaklarını yatağın kenarına attı ve onu kollarına çekti, ona sarıldı, yatıştırıcı sözler fısıldadı, büyük bir eli başının arkasını kavradı, dudakları şakağını buldu. Kadın kollarını ona doladı,

O korkunç dakikaların neden olduğu acı yavaş yavaş azalırken, kederini onun göğsüne doğru hıçkırarak haykırdı.

Geri çekildi, ona bir mendil uzattı ve alnına öpücükler kondurdu. "Beni vurmak için balkona çıkardıklarında, bir an anladım ki bu iş bitmişti. Oyun bitmişti. Ama senin hayatını kurtarmak için ölmek, bu bana adil bir takas gibi geldi. Sadece senden bu kadar erken ayrıldığım için üzgündüm. Her şeyim senin sayende Sophie."

Burnunu çekti, başını salladı. "Bu doğru değil."

"Evet, doğru. Sen olmasaydın hala hapiste olurum. I muhtemelen Özel Kuvvetler'e girmezdi."

"Gerçekten mi?"

"Bana yıldızlara ulaşmamı söylemiştin, hatırladın mı? Ben de öyle yaptım."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Henüz on altı yaşındayken söylediği sözlerin onun üzerinde bu kadar etkili olduğunu hiç fark etmemişti.

Devam etti. "Ben bir baba olamazdım. Chevy'm bir ucubeye ait olacaktı."

Bu onu güldürdü.

Sonra onu öptü, yumuşak bir öpücük, tatlı ve şefkatli.

"Bu gece uzun bir süre bizimle -hepimizle- birlikte olacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

SGün, karlı ve soğuk bir şekilde, yas tutan bir şehrin üzerine doğdu. Valinin emriyle bayraklar yarıya indirildi. Ve Denver sakinleri bir araya geldi.

İnsanların evlerinin bahçelerinde ve sosyal medyada "Mile High Strong", "Tanrı Polisimizi Korusun" ve "Teşekkürler HRT & SWAT!" yazılı pankartlar yer aldı. Bazı bölge sakinleri saldırıda yaralananların onuruna bir kan bağışı kampanyası düzenledi. Diğerleri ise Öldürülen güvenlik görevlilerinin ailelerine bağışta bulunmak için bir banka hesabı açtı.

Denver Polis Departmanı arabaları, cep telefonlarını, cüzdanları ve montları sahiplerine ulaştırmak için yorulmadan çalıştı. Birkaç memur da otelin çatısından ve çevredeki sokaklardan Browning M2 makineli tüfeğin parçalarını toplamakla görevlendirildi. trafiğe kapatıldı.

Palace Hotel, sevdiklerini kaybeden ailelere başsağlığı diledi, yaralananlara manevi destek sundu ve tüm yasalara teşekkür etti. kolluk kuvvetleri dahil oldu. Ardından hasarı onarmak için kapılarını kapattı.

Pazar gecesi, Civic Center Park'ta savaşta ölen ve yaralananlar için bir mum ışığı nöbeti düzenlendi. saldırıya rağmen sayıları binlere ulaştı.

kar ve soğuk. Akşam 7:28'de, tam olarak İlk silah sesleri duyulduğunda, Denver Şehir ve İlçe Binası'ndaki tatil ışıkları, hayatlarını kaybedenlerin anısına karartılmıştı.

Televizyon haber medyası hikayeyi durmaksızın işledi, ancak Laura Nilsson'un haberi tüm dikkatleri üzerine çekti.

ulusun kalbine. Denver'a uçtu ve "Cesaret Portreleri" adını verdiği bir dizi röportajı bir araya getirdi.

terör ve ölümün ortasında doğum yapmak zorunda kalan anne de dahil olmak üzere o korkunç gecenin bazı kahramanlarının hikayelerini anlattı. Pazartesi günü, o küçük bebek

hayatta kalmanın, trajedi karşısında yeni bir hayatın sembolü haline geldi.

Magazin gazetelerinden biri Marc Hunter ve Gabe Rossiter'ın hikayelerini ele geçirerek "'Die Hard' in Denver" başlığıyla yayınladı. Bu da sosyal medyada büyük yankı uyandırdı.

her iki adam da şaşkınlık içindeydi.

rehineleri sağ salim kurtarmak için bu kadar çok şey yapmışken.

Bir isim gazetelerde yer almadı: Holly Andris. Kobra personeli onun kimliğini ve kimliğini saklamak için fazla mesai yaptı.

polis raporlarında ve haberlerde yer almıyor. Vali Thyfault Pazartesi günü geç saatlerde yaptığı açıklamada

Holly, Marc Hunter, Gabe Rossiter ve Vali Yardımcısı'nı ödüllendirdi.

Sheridan'a Ocak ayında halka açık bir resepsiyonda devletin en büyük ödülü olan Kahramanlık Madalyası'nı veren Derek Tower, Cobra çalışanlarının dikkat çekmemesinin ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için onunla özel olarak görüştü. Sheridan'ın

ödülünü valilik binasında düzenlenen özel bir akşam yemeğinde alacak.

Kocası, diğer madalya sahipleri ve Büyükelçi DeLacy ile birlikte konakta hazır bulundu.

Sonra Salı günü geldi ve ölüleri gömme zamanı geldi.

Öldürülen güvenlik görevlilerinden dördü, Dışışleri
Bakanı'nın koruma işlerini yürüten Diplomatik Güvenlik
Bürosu'nun çalışanlarıydı. Cenazeleri Washington, D.C.'de
yapıldı ve Bakan

Holmes ve Başkan da katılmıştı. Ama ikisi Denverlı çocuklardı, Colorado'da ailesi ve arkadaşları olan otel çalışanlarıydı.

Vali Yardımcısı Reece Sheridan'dan konuşmayı yapması istendi.

binlerce kişiyi ağırlayabilecek tek kilise olan Immaculate Conception Katedral Bazilikası'nda iki adam için düzenlenen ortak ayinde methiyeler düzdü.

katılmaları ve saygılarını sunmaları bekleniyordu. Reece Adamların hayallerinden ve özlemlerinden, arkadaşlarına ve ailelerine duydukları sevgiden ve saldırı gecesi gösterdikleri cesareten bahsetti. Sesinde bir titreme ile söylediği kapanış sözleri tüm haber kanallarında yer aldı.

"İncil, insanın dostları için hayatını feda etmesinden daha büyük bir sevgi olmadığını söyler. Ama biz onların arkadaşı değildik. Onlara yabancıydık. Noah James Mason ve Malik

Rashad Davis hayatlarının son dakikalarını yabancıları kurtarmak için kullandı. Hiçbirimiz ne zaman ya da nasıl öleceğimizi seçemeyiz. Tek karar verebileceğimiz sonumuzla nasıl yüzleşeceğimizdir. Noah ve Malik kahraman olarak ölmeyi seçtiler. Onları ya da fedakarlıklarını unutmayacağız."

Her ne kadar iki adam da tam anlamıyla kolluk kuvveti olmasalar da, Denver Polis Departmanı ve diğer kurumlar, ışıkların yanıp söndüğü bir polis konvoyuyla cenaze arabalarını takip ederek onlara mavili kardeşler gibi davranarak tam bir onurla defnedildiler. Soğuğa rağmen insanlar saygılarını göstermek için sokaklara dizildi, konvoy geçerken Colorado ve ABD bayraklarını salladı.

O gece yoğun kar yağışı adamların mezarlarını örttü. Ve şehrin üzerine sessizlik çöktü.

MEGAN, Noel arifesinde çocuklar yattıktan sonra NATE, Jack ve Janet'la birlikte oturmuş, evlerindeki sinema salonunun ekranında Laura'nın Kat'le yaptığı röportajın kaydını izliyordu. Laura ve Javier de oradaydı.

Tatillerini arkadaşlarına daha yakın olabilecekleri Cimarron'da geçireceklerdi.

"Şarkının sözleri bir anda aklına mı geldi?" diye sordu ekrandaki Laura, güzel, gösterişli ve profesyonel görünüyordu, soluk sarı saçları şık bir örgü içindeydi.

"Evet." Kamera Kat'e ve kucağındaki yeni doğmuş bebeğe odaklandı.

"Bu, korkunuzla ve acınızla başa çıkmanıza yardımcı oldu mu?" "Diné'ler arasında şarkıların gücü olduğuna inanırız. Ne zaman İnsanlar için bir ev inşa ederiz - bir hogaan - onu şarkı söyleyerek var ederiz. Şifa seremonilerimizin hepsi şarkılardan oluşur. Sözlerin o anda bana ihtiyacım olan gücü vermek için geldiğine inanıyorum."

Janet başını salladı. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"İnanılmaz derecede güçlü," dedi kanepedeki canlı Laura.

Javier karısının kulağına, "Bakın kim konuşuyor," diye mırıldandı.

Jack oynatmayı durdurdu. "Bence onları Cumartesi günü davet edip bir araya gelmeliyiz. Izgarayı yakarız, Karabuğday'ı kızığa bağlarız, kızakları çıkarırız, "Belki biraz kayak yaparım."

"Kat ve Gabe'i ızgara yapmaya, kızakla kaymaya ve kızakla gezmeye davet etmek ister misin?" Nate sordu.

"Sence yeni bir bebekle buna hazır olurlar mı?"

"Sadece Kat ve Gabe değil, mankafa." Jack kıkırdadı. "Bütün çete."

"Yaşadıkları göz önüne alındığında, şimdi iyi bir zaman mı?" Janet sordu.

"Bence şimdi tam zamanı." Jack viskisini yudumladı. "Onlara bir araya gelmeleri, işleri yoluna koymaları ve şehirden uzakta biraz temiz havanın tadını çıkarmaları için bir şans verelim. Ne yapalım?

Sence Laura? Çoğuyla vakit geçirdin."

Laura bu durum karşısında irkilmiş görünüyordu. "Şey... Bence bundan hoşlanabilirler. Buranın çok iyileştirici bir yanı var."

Megan bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Üzerlerine düşeni yaptıklarını düşünüyorum," dedi Jack. "Sahip oldukları her şeyi ve daha fazlasını verdiler. Onlar bizim dostlarımız. Şimdi biz de üzerimize düşeni yapalım."

"Pekâlâ, ihtiyar." Nate sırttı. "Bu gece e-postaları göndereceğiz."

"Bunun hallolduğuna sevindim," dedi Megan. "Şimdi konuşmayı bırak ve oynat tuşuna bas. Noel Baba gelmeden önce bunun geri kalanını izlemek istiyorum."

Jack kumandayı kaldırdı, programı tekrar başlattı.

Nate eğildi ve Megan'ın kulağına fısıldadı. "Sen bu yıl çok yaramazlık yaptın. Noel Baba'nın sana bir şey getireceğini nereden çıkardın?"

Gülümsedi ve fısıldayarak cevap verdi. "Yaramazlık yaptığım da Noel Baba bana fazladan hediyeler getirir."

CUMARTESİ SABAHİ Nick ve Holly kışlık kıyafetlerini alıp dağa doğru yola çıktılar. İkisi de gerçekten barbekü havasında değildi ama çetede ki herkes orada olacağından, bu ikisine de yeniden bağlantı kurma şansı verecekti. Laura ve Javier dışında, saldırı gecesinden beri hiçbir arkadaşlarını görmemişlerdi.

"Bu manzaradan hiç bıkmadım," dedi Holly, onlar Yoldaki bir tepeyi aşınca çiftliğin büyük evi göründü. "Bu çok güzel."

Taş ve kütüklerden inşa edilen yapı, dik çatısı ve yüksek pencereleriyle İsviçre dağ evi ve batı tarzlarının bir karışımıydı. Birkaç taş baca yukarı doğru çıkıntı yapıyor, duman

gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Ön kapı, cilalı kütüklerden oluşan bir sütun dizisiyle vurgulanan revaklı bir araba yolunun gerisine yerleştirilmişti. Arabayı ön tarafa sürdüler ve Marc ile Sophie'nin cipinin hemen arkasındaki revağın altına park ettiler.

Janet kapıyı açtı ve onları sıcak bir gülümsemeye karşıladı. "Gelebilmenize çok sevindim."

Onları oturma odasına götürdü, Megan oradaydı. Kara, Tessa, Laura, Sophie ve Natalie ile otururken ayaklarının dibinde yerde oynayan üç bebek -Jackson, Lily ve Aiden.

Megan onları gördü, ayağa kalktı, Nick'e hızlıca sarıldı ve sonra Holly'yi kucakladı. Ama bırakmadı. Ağlıyor muydu?

"Kardeşimin hayatını kurtardığınız için ikinize de teşekkür ederim. Onsuz ne yapardık bilmiyorum."

Holly ona tekrar sarıldı ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Hiç erkek ya da kız kardeşi olmamıştı ama Megan Marc'ı Holly'nin arkadaşlarını sevdiği gibi seviyorsa, o zaman anlayabilirdi. "Sadece orada olduğumuz için mutluyum."

Ve onu tekrar zihninde gördü.

Marc, gömleksiz ve ayakkabısız dizlerinin üzerinde, gözleri faltaşı gibi açık. Arkasında iki adam, biri kafasının arkasına bir tabanca doğrultmuş.

Tanrım, Moreno'dan nefret ediyordu. Piç kurusu!

Megan uzaklaştığında Sophie oradaydı. Sophie tek kelime etmedi ama Holly'ye sıkıca sarıldı, sonra da Nick'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Siz ikiniz benim dünyamı kurtardınız."

"Hunter'ı öldürmelerine izin vermeyecektik," dedi Nick.

Megan onları oturmaya davet etti ama Nick arka güvertede erkeklerle takılmak için izin istedi.

Holly Sophie'nin yanına oturdu, bakışları bebeklerin üzerindeydi.

Bu yeni bir şey.

Normalde bebeklere, sevimli, gürültülü ve zaman alıcı olduklarını fark etmek dışında pek dikkat etmezdi.

"Korkmadın mı?" Megan ona sordu.

Holly başını salladı. "Ona zamanında ulaşamayacağımdan korktuğum bir an oldu. Nick'in tüfeği vardı, ama ben sadece bir tabancam vardı. Atış yapabileceğimden emin olmak için yedi metre kadar yaklaşmam gerekiyordu. Topuklarımı tekmeledim ve koştum."

Sophie gözyaşları içindeydi. "Özür dilerim. Ağlamayacağıma yemin etmişim ama..."

Natalie ona bir kutu mendil uzattı. "Özür dilemene gerek yok."

"Hepiniz cehennemi yaşadınız," dedi Laura. "Bunu anlıyoruz."

Sonra Sophie onlara o silah sesini nasıl duyduğunu ve Marc'ın öldüğüne nasıl inandığını anlattı. "Adımı söylediğinde, onu tekrar gördüğümde..."

"Buna inanamadım," dedi Kara. "Reece ve ben onun gittiğinden emindik, sonra HRT'den Evers kapıyı işaret etti ve işte oradaydı."

Sophie yanaklarındaki yaşları sildi, gülümsedi ve sonra kahkaha attı. "Marc ne olduğunu açıkladığında, ben

Holly'ye teşekkür etmek için bağırdım. Önemli bir şey değilmiş gibi bana bir öpücük verdi. Kötü bir adamı öldür, iyi bir adamın hayatını kurtar. Hepsi bir günlük iş."

Diğerleri de onunla birlikte güldü.

Holly omuz silkti. "Bu benim işim, biliyorsun."

İki minik dişini göstererek ona gülümseyen Jackson'ı kucağına aldı. "Merhaba ufaklık. Çok tatlısın, değil mi? Kaç yaşında?"

NICK güverteye adımını attı, çam ve kar kokusu kafasını dolduruyordu, taşıdığı gerginliğin bir kısmı Geçen cumartesiden beri şu dağları görünce içim eridi. Belki de günü burada geçirmek hiç de kötü bir fikir değildi.

Jack ve Nate ızgaraları kurmakla meşguldü, masalardan birinin üzerinde kendi Angus sürülerinden bir kutu biftek duruyordu, büyük veranda ısıtıcıları güverte boyunca aralıklarla yerleştirilmişti.

Nick ev sahiplerini selamladı. "Davetiniz için teşekkürler." Nate gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel Andris."

Jack sol tarafını işaret etti. "Şuradaki soğutucuda bira var."

Soğutucu aslında, içinden bira şişeleri çıkan büyük bir kar yığınıydı.

"Teşekkürler. Benim için sakıncası yok." Bir şişe Never Summer aldı, üstünü çevirdi ve bir yudum içti.

Oh, evet.

Hayat buydu.

Büyük çocuklar Batıların arka bahçesi olan küçük tepede kızakla kayıyorlardı, çığlıkları ve kahkahaları Nick gülümsedi. Sheridan dışarıdaydı, Caitlyn'in elinden tutmuş, kızığını tepeye doğru sürüklüyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Corbray de aşağıdaydı, kar kızığını yapmakla meşguldü.

Connor, Reece ve Kara'nın en büyüğü ile kale. Avlunun diğer tarafında Tower da bir kale inşa ediyordu ve Emily ve Brendan'ın yardımıyla kartopu cephaneliği biriktirmişti.

Nick, Corbray'in çocuk gibi oynamasına şaşırmamıştı ama Tower?

Evin güneyinde, küçük bir yükselti üzerinde Ramirez dağların fotoğraflarını çekiyordu, Harker ise elinde kamera çantası. Ramirez için kargaşa ve şiddeti fotoğrafladıktan sonra objektifini doğanın güzelliğine çevirmek rahatlatıcı olmalı.

McBride, Darcangelo ve Hunter, Adirondack sandalyelerinde oturmuş, ellerinde biraları, bir gözleri çocuklarında şakalaşıyorlardı.

"Hey, Andris." Hunter ayağa kalktı, Nick'in elini sıktı, bakışları buluştu. "Sağ ol dostum. Sen ve Holly olmasaydınız şu anda burada olamazdım."

Nick, Hunter'ın hiçbir zaman en sevdiği erkek olmadığını biliyordu.

Hunter ve Darcangelo, Holly ile tanıştıklarında ona nasıl davrandığı konusunda hâlâ kin besliyorlardı.

Onlar. Onların gözünde bir kademe daha yükselmek iyi hissettiriyordu. "Hey, arkadaşlar ne içindir? Nasıl hissediyorsun?"

Hunter, "Ben iyiyim," dedi.

"Tamam." Darcangelo ayağa kalktı ve Nick için bir sandalye çekti. "Çocuklardan biri koşup ona biraz fazla sert sarıldı ve bayılacak sandım."

"Hey, Dickangelo, insanların gözünde erkekçe kalma çabamı baltalama."

"Dostum, lütfen." McBride başını salladı. "Eğer erkek gibi davranmazsan, geri kalanımız pes edip evimize gidebiliriz."

Nick kıkırdadı, oturdu ve haberlerini paylaştı. "Duydum ki

Bakan Holmes'un Hunter'a Başkanlık Ödülü verilmesi konusunda Başkan'la konuştuğunu duydum. Özgürlük Madalyası."

"Bok yok mu?" Darcangelo dedi ki. "Bu harika. Irving de göğsüne güzel kurdeleler asacak. Bundan eminim."

"Kesin şunu." Hunter onlara ters ters baktı. "Kesin şunu."

"Söylemeliyim ki bu çok iyi bir nişancıydı. Sen ve Holly yaptınız," dedi Darcangelo Nick'e dönerek. "Bunu nasıl başardınız?"

Nick de onlara öyle söyledi. Holly'yle atışlarını nasıl zamanladıklarını anlatmayı henüz bitirmişti ki Matt ve Joaquin merdivenlerden çıktılar, botlarında kar vardı, ikisi de bir şeye gülüyorlardı.

Hunter birasını Harker'a doğru kaldırarak, "İşte adamımız," dedi.

Harker biraz utanmış görünüyordu. "Oh, kes şunu."

McBride homurdandı. "Sen bir kahramansın, Harker. Bunu kabul et."

Nick ayağa kalktı. "Harker, Ramirez. Holly bayginken onunla ilgilendiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Duyduğuma göre siz ikiniz ve Rossiter kendi güvenliğinizi riske atmışsınız."

Ramirez dirseğiyle Harker'ı dürterek, "Bunun için teşekkür etmesi gereken kişi Rossiter, ama bir şey değil," dedi. "Sadece 'Bir şey değil' de."

"Rica ederim," dedi Harker, bariz rahatsızlığı adamların gülmesine neden oldu.

Arka kapı kayarak açıldı ve Megan yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını dışarı uzattı. "Kat ve Gabe bebekle birlikte buradalar."

KAT kanepeye oturdu, Natalie ve Holly ona yer açtılar, kucağında küçük kızı vardı. Vücudu hâlâ ağrıyordu.

Bu yüzden rahatlaması biraz zaman aldı. Gabe kollarında uyuyan Nakai'yi tutarken, Alissa da onun yanına oturdu.

"Oh, çok küçük!" Natalie söyledi. "Kaç kiloydu?"

"İki kilo üç ons," diye yanıtladı Kat.

"Emzirmesi iyi mi?" Janet sordu.

"Başlarda biraz zorlandı ama artık alıştı."

Arka kapı açıldı, çocuklar içeri döküldü, onları erkekler izledi.

"Oha! Chase, Addy-yavaşlayın ve bağırmayı kesin," dedi Marc çocuklarına. "Bebegi korkutmak istemezsiniz."

"Çizmelerinizi çıkarın çocuklar," dedi Reece. "Kar izi sürüyorsunuz."

"Onu televizyonda gördüm," dedi Maire, babasına bakarak. "Evet, gördün," diye yanıtladı küçük kıza yardım eden Julian.

Tristan paltosunu ve kar botlarını çıkardı. "Sessiz olun, tamam mı çocuklar? O uyuyor."

"Ona isim koydunuz mu?" Holly sordu.

Kat başını salladı. "Adını doğduğu gece koyduk ama paylaşana kadar açıklamak istemedik. Seninle."

Gabe'e baktı, buradan sonrasını onun taşıyacağını umuyordu. Bunu ağlamadan yapamayacaktı.

"O gece Kat'e yardım eden herkese teşekkür etmek istiyoruz."

Sophie, Joaquin, inanılmazdınız. Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaparken onu izledim,

Onu Moreno ve adamlarından korumaya çalışıyordum. Bir gün harika bir koca ve baba olacaksın, Ramirez."

Joaquin kekeledi. "Uh... Ben..."

Matt ona dirsek attı. "Sadece 'Teşekkür ederim' de." "Teşekkür ederim."

Sessiz kahkahalar.

"Holly, doğum boyunca Kat'in elini tuttun, hatta Yaralı ve bitkin olmana rağmen. Bu ikimiz için de çok şey ifade ediyordu."

"Bir şey değil." Holly bir süre bekledi. "Ama bebeğin adı ne?"

Gabe sırttı. "Adı Noelle Yanaha."

"Noelle'i seçtik çünkü Noel zamanı gelmeye kararlıydı," diye açıkladı Kat, boğazı düğümlenerek. "Göbek adı olarak da Yanaha'yı seçtik. Bu Diné dilinde 'Cesur' anlamına gelen bir kız ismi. Hepiniz benim için cesurdunuz.

Gece."

Sophie bebeğe daha yakından bakmak için eğilerek, "Çok tatlı," dedi.

Gabe sırttı ve omuz silkti.

"SophieJoaquinHollyMarcNickJulian'ın göbek adı olmasının biraz garip olacağını düşündük."

"Neden erken doğum yaptığını bulabildiler mi?" Sophie sordu.

Kat yüzünün kızardığını hissetti.

Gabe onu kurtardı. "Doktor, aşırı stres ve çok fazla aktivitenin bir kombinasyonu olduğunu düşündüğünü söyledi."

Doktor aktivite derken seksi kastetmişti.

"Nasılsın?" Janet ona sordu.

"Fiziksel olarak iyiyim. Fazla uyuyamıyorum. O kadar küçük ki sürekli emzirilmesi gerekiyor. Ama iyiyiz. Duygusal olarak ..."

Kat çoğu zaman duygularını başkalarıyla paylaşan biri değildi ama arkadaşları onun yanındaydı,

aynı kabusu yaşamıştı. O gece acı çeken tek kişi o değildi.

Duygularını kelimelere dökmek için elinden geleni yaptı. "Bazen korku ve acıyla başa çıkmanın tek yolu kalbinizi ona açmaktır. Büyükanne Alice, kalplerimiz açık kaldığı sürece üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmadığını söyler."

"Büyükanne Alice bilge bir kadın," dedi Jack. "Onu kucağıma alabilir miyim?" Holly sordu.

"Elbette." Kat, Noelle'i dikkatle Holly'nin kollarına bıraktı. "Tanrım, o çok değerli!" Sophie uzandı, bir tane aldı

Noelle'in minik ellerinden.

"Uh-oh. Ayın geri kalanını karımın yumurtalıklarıyla konuşarak geçireceğim," diye mırıldandı Marc, Julian'a. anlayışla başını salladı.

"Hey, bunu duydum," dedi Sophie. Ama gülümsüyordu.

NATE biftekleri teker teker çevirdi, bakışları Tower'ın kazanıyor gibi görüldüğü kartopu savaşını, boyları kendilerinden biraz uzun olan birkaç küçük çocuğun yardımıyla dizlerinin üstüne çöktü. "Hakkını vermeliyim, ihtiyar. Sen haklıydın."

Misafirlerinin ruh halinde bir değişiklik olmuştu. gün boyunca. Biraz gözyaşı döktüler, hikayelerini paylaştılar ve hepsi bunun için daha iyi görünüyordu.

Babası sıırttı. "Genelde öyleyimdir."

Nate babasının her zaman bilge biri olduğunu düşünmüştü ama iş dokunaklı konulara geldiğinde gelecekte ona daha fazla güvenmek zorunda kalacaktı. Sonra tekrar, yaşlı adam Vietnam'da komando olarak iki kez görev yapmış, Nate'in Afganistan'da ölümle burun buruna gelmesini yaşamış ve ilk eşi olan Nate'in annesini anevrizma nedeniyle kaybetmişti.

Tüm bunları atlattığına göre duygular hakkında bir şeyler

biliyor olmalı.

Biftekler hazır olduğunda herkesi yemeğe çağırdılar. Tabaklar taze pişmiş ekmekler, patates püresi, salata ve kızarmış sebzelerle doldu, ısıtıcılar herkesi sıcak tutmak için sonuna kadar açıldı.

piknik masaları.

Nate'in babası ayağa kalktı ve sessizlik istedi. "Teşekkür etmek istiyorum

Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Yaşadığınız çok kötü bir şeydi ama hepiniz cesaretle bununla yüzleştiniz. Evimizdeki varlığınız bizi onurlandırıyor. Her biriniz

bir kahramansınız."

Birasını kaldırdı.

"Kahramanlara." "Duyduk, duyduk!"

"Kahramanlara!"

MARC güvertede arkasına yaslanmış, günlerdir olmadığı kadar rahatlamıştı. Darcangelo yanında oturuyordu, Maire kucığında uyuyordu, sıcak bir yün battaniyeye sarılmıştı.

Batıdaki dağların tepelerinde batan güneş bulutları pembeye çevirmiş, Joaquin'i fotoğraf makinesinin peşinden içeri göndermişti.

Saldırıdan bu yana Darcangelo ile ilk kez yalnız kalmışlardı.

Kelimeler öylece geldi. "Bir an vardı ki Bittiğini sanmıştım. Hayatınız gözünüzün önünden geçer derler ya hani? En azından Sophie'yle birlikte olduğumdan beri çok iyi bir hayatım olduğunu fark ettim. Ölmekten korkmuyordum. Sadece onu bu kadar erken terk etmek istemedim."

"Anladım. Evet."

"Görev sırasında öleceğimi hep biliyordum."

"Ne? Şu saçmalığı dinle."

"Hayır, ben ciddiylim."

"Tamam. Sen ciddisin." "O gün geldiğinde-"

"Eğer o gün gelirse," diye araya girdi Darcangelo.

"-Umarım göz kulak olursunuz-"

"Eğer bu düşünceni bitirirsen, Hunter, küçük kızımı yere bırakır ve kışına tekme basarım." Darcangelo ters ters baktı

onu. "Sormana bile gerek yok. Bana bir şey olursa Tessa ve çocuklar için de aynısını yapacağını biliyorum."

"Doğru." Marc bir nefes verdi. "Tamam. Güzel."

Karar verilmişti.

Aralarında sessizlik uzanıyordu.

"Gittiğini sanmıştım. Kafanı uçurduklarını sandım. Cesedini bulmayı umarak yukarı çıktım." Darcangelo'nun sesi gerginleşti. "Dostum, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Bunun bir daha olmasına izin verme."

Marc kardeşi gibi gördüğü adama baktı, bakışları buluştu, ikisinin de yüksek sesle söyleyemediği sözler o bakışta saklıydı. "Tamamdır."

Bira şişelerini tokuşturdular, içtiler.

Arka kapı açıldı ve Joaquin dışarı çıkıp fotoğraf çekmeye başladı. "Kahretsin, şu gökyüzüne bak!"

Birer, ikişer, çetenin geri kalanı gün batımını görmek için dışarı çıktı ve hepsi birlikte durup Doğa Ana'nın eseri karşısında şaşkın bir sessizlik.

Dünya tuhaf bir yerdi. Geçen Cumartesi teröristler ve ölüm vardı. Bu Cumartesi ise iyi arkadaşlar, iyi yemekler ve muhteşem bir gün batımı vardı.

Sonra güneşin son ışıkları da kayboldu, gökyüzü yıldızlarla canlandı.

"Jack Dede, onlara sürprizi şimdi gösterebilir miyiz?" diye sordu küçük Emily.

"Evet, Bayan Emily, sanırım zamanı geldi."

Küçük kız evin yan tarafındaki bir düğmeye koşup onu çevirdi ve evin etrafındaki orman canlandı ışıklı. Noel ağaçlarından oluşan bir ormandı, düzinelerce, bazıları karışık renklerde ışıklarla, bazıları Mavi, beyaz, kırmızı ya da yeşil ışık şeritleriyle, dağlar arkalarında bir gölge gibi.

Ooh'lar ve aah'lar vardı.

Addy ona doğru koştu, Sophie'ninkilere çok benzeyen mavi gözleri heyecanla açılmıştı. "Baba, görüyor musun?" Marc kızını kucağına çekti. "Eminim öyledir." Evet, dünya tuhaf bir yerdi. Ama en azından bu gece için hayat güzeldi.

PAMELA CLARE'IN DİĞER ESERLERİ

Romantik gerilim:

I-Takımı Serisi

Aşırı Maruziyet (Kitap 1)

Cennet Bekleyemez (Kitap 1.5)

Zor Kanıt (Kitap 2)

Yasadışı Temas (3. Kitap)

Çıplak Kenar (Kitap 4)

Kırılma Noktası (Kitap 5)

Skin Deep: Bir I-Team After Hours Novellası (Kitap 5.5)

İlk Saldırı: Çarpıcı Mesafe'nin Önsözü (Kitap 5.9)

Çarpıcı Mesafe (6. Kitap)

Soul Deep: Bir I-Team After Hours Novellası (Kitap 6.5)

Baştan Çıkarma Oyunu (7. Kitap)

Tarihi romantizm:

Kenleigh-Blakewell Aile Destanı

Sweet Release (Kitap 1)

Carnal Gift (Kitap 2)

Ateşe Binmek (3. Kitap)

MacKinnon'ın Rangers serisi

Teslimiyet (Kitap 1)

Evcilleşmemiş (Kitap 2)

Meydan Okuyan (Kitap 3)

Bir Kış Gecesi: MacKinnon'ın Korucuları Noel Romanı (3.5. Kitap)

YAZAR HAKKINDA

USA Today'in çok satan yazarı Pamela Clare, yazarlık kariyerine köşe yazarlığı ve araştırmacı muhabirlik yaptı ve sonunda iki farklı gazetenin ilk kadın genel yayın yönetmeni oldu. Bu süreçte, ekibiyle birlikte Ulusal Gazetecilik Ödülü de dahil olmak üzere çok sayıda eyalet ve ulusal ödül kazandı.

Kamu Hizmeti Ödülü. Clare, 2011 yılında çalışmaları nedeniyle Keeper of the Flame Yaşam Boyu Başarı Ödülü'ne layık görülmüştür. İki oğlu olan bekâr bir anne olarak, güzel Rocky Dağları'nın eteklerinde tarihi romantizm ve çağdaş romantik gerilim yazıyor. Web sitesini şu adresten ziyaret edebilirsiniz www.pamelacclare.com.

Pamela Clare Hayran
Sayfası I-Takımı
Hayran Grubu
Goodreads

@Pamela_Clare

www.pamelacclare.com